

Kongresreferat

KONGRES

Den 13. – 14. september 2016

Indholdsfortegnelse

Tirsdag den 13. september 2016 – fra kl. 10.30 – 12.00	2
Dagsordenens punkt 1: Mødets åbning og valg af dirigenter.....	2
Dagsordenens punkt 2: Forretningsorden	4
Dagsordenens punkt 4: Hvad skal vi med skolen?	5
Tirsdag den 13. september 2016 – fra kl. 14.00 – 15.45	18
Dagsordenens punkt 2: Forretningsorden	18
Dagsordenens punkt 4 – Hvad skal vi med skolen?.....	20
Tirsdag den 13. september 2016 – fra kl. 16.05 - 18.10	40
Dagsordenens punkt 3: Ændring af dele af Danmarks Lærerforenings vedtægter	40
Dagsordenens punkt 5: Medlemmernes arbejdsliv	41
Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 09.00 - 10.50	69
Dagsordenens punkt 6: Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund	69
Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 11.05 – 12.00	92
Dagsordenens punkt 6: Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund	92
Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 14.05 – 15.45	104
Dagsordenens punkt 5: Medlemmernes arbejdsliv	104
Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 16.17 – 17.37	128
Dagsordenens punkt 5: Medlemmernes arbejdsliv	128
Dagsordenens punkt 7: Eventuelt.....	143

Tirsdag den 13. september 2016 – fra kl. 10.30 – 12.00

Dagsordenens punkt 1: Mødets åbning og valg af dirigenter

Anders Bondo Christensen:

Tak for det, det var da en musikledsagelse, der ville noget. Tusind tak skal I have!

Så vil jeg endnu engang sige – rigtig hjertelig velkommen!

Jeg har glædet mig rigtig meget til denne her kongres.

Det er det, vi kalder en lille kongres, det vil også sige, at der ikke er nogen beretning, men det skal jo ikke forhindre mig i at sige noget alligevel.

Så vil sådan prøve at ramme kongressen lidt ind her i min velkomst!

Vi har nogle vigtige punkter på, vi har nogle vedtægtsændringer, som jeg ikke tror, vi kommer til at bruge meget tid på, men så har vi tre punkter, som vi i Hovedstyrelsen har brugt en hel del tid på at forberede os på, fordi vi synes, det er tre utrolig vigtige punkter.

Det er tre punkter, som har et forskelligt fokus, men alligevel så hænger de sammen.

Der er et enormt pres på Danmarks Lærerforenings medlemmer, det er helt uomtvisteligt.

Der er også tunge skyer forude – ude i kommunerne er man i gang med budgetforhandlingerne og finanslovsforhandlinger.

Der er en såkaldt 20-25 plan, hvor man vil vækste mindre end det, den demokratiske udvikling kræver.

Så der er altså tale om direkte minusvækst ude i kommunerne.

Vi skal huske på, at der også er nye muligheder.

Det er Hovedstyrelsens håb, at når vi forlader denne her kongres, så går vi herfra med fokus på de muligheder, vi har med en vilje og en tro på, at vi kan gå ud og gøre en positiv forandring for medlemmerne sådan med – hvilken arbejdsituation de står i.

Hvis det er det, vi forlader kongressen med, så har vi en god kongres.

Fordi vi løser ikke udfordringen ved at beskrive den, vi løser udfordringen ved at prøve at finde løsninger.

Det er også vigtigt for mig at sige, at når man oplever, at de løsninger man tidligere kunne bruge, ikke rigtigt fungerer længere, så er det vores ansvar – som politisk ledelse som Danmarks Lærerforenings kongres – også at finde nye muligheder. Det er det medlemmerne har valgt os til, det er den opgave, vi skal påtage os her i løbet af de næste par dage.

I 2013 efterlyste vi visionære politikere, der var båret af ambitioner og havde visioner og drømme. Vi nægtede - med kæmpe opbakning fra medlemmerne – at acceptere det opportunistiske menneskesyn, som præger hele den tankegang, vi skal styre vores samfund efter.

Vi nægtede, at det skulle være det, der kunne styre pædagogikken i skolerne, det der skulle styre ledelsen af vores skoler.

Vi var ikke alene dengang, der var faktisk mange, der bakkede op.

Jeg husker tydeligt på Christiansborg Slotsplads, der var mange andre end lærere den dag, men vi er bestemt heller ikke alene i dag, der er mange flere, der begynder at diskutere, om det er den rigtige vej, vi er på vej ud ad med den måde, vi styrer vores land på.

Jeg er helt sikker på, at den indsats, som 10.000 vis af lærergruppens medlemmer lavede i 2013, det at vi ikke bare kom på vores grædende knæ, det har en ganske stor betydning for, at der begynder at komme en anden dagsorden. Det synes jeg, vi skal prøve at huske hinanden på, også huske at sige til medlemmerne.

Det kan godt ske, vi følte, vi tabte i 2013, men vores indsats har ikke været forgæves.

Vi viste, at det menneskesyn – hele konkurrencestats logikken – det er ikke en naturlov, det er noget, vi bliver nødt til at forholde os til, det er noget, vi må have en politisk holdning i forhold til.

Eva Secher Mathiasen var i deadline i oktober 2015, jeg tror mange af jer har set videoklippen med Eva, der er i hvert fald 1,3 millioner danskere, der har set det.

Jeg tror, Eva satte ord på meget af det, som – ja jeg vil næsten sige – stort set alle lærere de føler og mange andre lærere. 1,3 millioner så er vi altså langt ude over fodformede folkeskolelærere og piberygende politikerlæsere.

Så der sker noget, det er vores ansvar at være med til at sætte dagsordenen, det er vores ansvar, at være med til at sætte et alternativ og ikke bare fortælle at konkurrencestats logikken er ødelæggende for de skoler, vi gerne vil udvikle.

Der er luft nok i Danmarks Lærerforening.

Tillidsrepræsentanterne på den enkelte skole, ude i kredsene, vi skal også huske på de resultater, vi har nået undervejs.

Jeg har en meget meget stor forståelse for - når jeg er ude på medlemsmøder - at der er nogen, der giver udtryk for, at det er svært at bevare tålmodigheden, for det er deres dagligdag her og nu, der er presset, men vi bliver nødt til at være tålmodige.

Vi bliver nødt til hele tiden i fællesskab at afsøge nye muligheder for at skabe resultater.

Det er det, denne her kongres skal handle om.

Jeg har aftalt Lars Løkke Rasmussens 25 plan, som både visionsløs og reaktionær.

Når jeg bruger de ord, så er det fordi, jeg synes faktisk den er visionsløs og reaktionær.

Tag fat i de gamle kendte håndtag, man kan spare på det offentlige, man kan give lidt skattelettelser, man kan forringe vilkårene for dem, der har det sværest i samfundet, det er sådan set de håndtag, vi har brugt nu i de sidste 30 år.

Tænk, hvis vi havde haft en statsminister, der sagde; vi står med helt nye muligheder.

Vi står overfor den 4. teknologiske revolution! Det giver os nogle fantastiske muligheder.

Vi står med en helt unik samlingskraft i det danske samfund, som er en kæmpe stor styrke.

Vi har hele den danske tradition for, at finde fælles løsninger - som blandt andet er udtrykt i den danske model – hvordan bruger vi det, som styrke i forhold til fremtidens udfordringer?

Tænk, hvis vi havde haft en statsminister, der havde sagt; vi skal gå allerforrest i klimakampen!

Selvfølgelig for at gøre en forskel på klimaet, men også for at gøre en forskel for det danske samfund og sætte en dagsorden.

Hold da op, hvor havde det være interessant og spændende!

Men når vi stiller krav til vores statsminister om at være visionær og ikke reaktionær, så må vi også påtage os den samme opgave og fortælle om vores visioner.

Hvad er det, vi tror på? Hvordan tror vi på, at vi kan være med til at skabe positive forandringer?

Så vi skal finde nye veje til at skabe arbejdspladser, hvor vores medlemmer kan lykkes med den helt fantastiske opgave, de har i det danske samfund overfor børn og unge hver eneste dag.

En af de her ting, vi kommer til at snakke om på denne her kongres, det er begrebet – den involverende fagforening.

For det er et udtryk for, at vi prøver at tænke nyt.

Hvordan vi bruge den enorme styrke, der ligger medlemmernes engagement?

Så skal vi selvfølgelig også stille os det spørgsmål, hvordan skaber vi luft og mulighed for medlemmernes engagement.

Vi er i Danmarks Lærerforening begavet af, at vi har en helt fantastisk medlemsgruppe, som engagerer sig i deres arbejde, som engagerer sig i udviklingen af deres job, og som i virkeligheden er fantastisk dedikeret til deres job, det er helt enestående.

For knap 14 dage siden var jeg sammen med medlemmerne i Albertslund og endnu engang kunne jeg glæde mig over, at Danmarks Lærerforenings medlemmer bruger weekenden på at møde op i deres fagforening for at snakke om, hvordan skaber vi bedre skole?

Hvordan skaber vi bedre arbejdspladser?

Det er en helt unik situation, vi har i Danmarks Lærerforening, det skal vi forstå at bruge.

Det at kunne lykkes med opgaven, det er i virkeligheden den aller vigtigste motivationsfaktor for vores medlemmer. Det er fuldstændig ligeegyldigt, om man er ansat i et UU center, på en specialskole, i folkeskolen er leder eller lærer, børnehaveklasseleder, så er det at kunne gøre en positiv forskel overfor de elever, vi har en helt afgørende motivationsfaktor.

Det er det udgangspunkt, vi har, når vi har sat medlemmernes arbejdsliv på dagsordenen. Hvordan kan vi sikre, at de ambitioner medlemmerne har på deres fags vegne og på deres elevers vegne, kan blive realiseret?

I oplever også, at hele diskussionen om, hvor vi vil hen med skolen, har været fuldstændig fraværende. Vi har været igennem tre store skolereformer, uden man på noget tidspunkt har sat sig ned og brugt tid på at drøfte – hvad er det, vi vil med skolen?

Det er derfor, vi har sat punktet på om, hvad vi vil med skolen, det er derfor vi gerne vil drøfte det med jer, om det giver mening, perspektiv, at vi formulerer vores professionelle ideal for, hvad en god skole skal indeholde.

Jeg har mange gange på kongressen citeret vores tidligere formand for Education National Thulas Nexis, nu får I ham lige en gang til.

Han sagde her fra kongressens talerstol; Vi må tage os tid til at reflektere over og debattere præcis, hvilken type uddannelse vi ønsker for de fremtidige generationer. Uddannelse er så integreret i samfundet og kulturen, at vi ikke kan besvare spørgsmålet, hvilken type uddannelse vi har brug for, uden at referere til vores visioner for, hvilket samfund vi ønsker!

Derfor er der rigtig god grund til, at vi også har det tredje punkt på, som handler om et demokratisk, solidarisk velfærdssamfund. Fordi uddannelse, skole har sådan en stor betydning, at vi i virkeligheden ikke kan skille det ad.

Jeg glæder mig rigtig meget til, at kongressen ser fremad, at vi i fællesskab træffer beslutninger, der får en positiv betydning for alle på alle de arbejdspladser, hvor foreningens medlemmer arbejder og ikke mindst en positiv betydning for, at vores medlemmer kan lykkes med deres arbejde.

Rigtig hjertelig velkommen!

Jeg vil selvfølgelig også gerne sige velkommen til de gæster, vi har – der er ikke så mange, fordi det her er en lille kongres. Så I jo komme til at opleve, at vi i løbet af kongressen kommer til at – formelt suspendere kongressen, fordi vi har nogle gæster, som vi gerne vil give mulighed for også at tale til os.

Det kommer blandt til at ske under punkt 4, som jo er punktet – hvorfor vi holder skole.

Det vender vi tilbage til, fordi nu skal vi lige have gjort 2. del af punkt 1.

Det her det var velkomsten!

Anden del af punkt 1 er valg af dirigenter, som jeg også har den glæde at foreslå – det kommer nok ikke meget bag på jer – vores forslag det er John Vagn Nielsen, som er konsulent for Landsforbundet og Helle Hjorth Benz, som er konsulent FTF.

Jeg skal høre om, der skulle være andre forslag – det skulle være 1. gang nogen sinde i Danmarks Lærerforenings kongres, tror jeg.

Det skete heller ikke denne gang! Så vil jeg overlade mikrofonerne til Helle og John!

Dagsordenens punkt 2: Forretningsorden

Helle Hjorth Bentz: Tak skal I have – John og jeg takker mange gange for valget, og vi takker for jeres tillid igen i år.

Vi har set frem til disse dage, og vi håber, vi får en rigtig god kongres.

Helle: Vi har en dagsorden foran os de næste to dage, først skal vi have forhandlet formalia, vi skal starte med at konstatere, om dette års kongres er lovligt indvarslet.

Vi har alle modtaget en række udsendelser siden den 27. maj i år, hvor den første indkaldelse blev sendt ud.

John og jeg har kontrolleret, at alle de efterfølgende udsendelser og alle de efterfølgende bilag af udsendt i overensstemmelse med foreningens vedtægter, det er paragraf 20, det er stykke 1 og stykke 6. Indkaldelsen blev udsendt den 27. maj, derefter blev den udsendt i folkeskolen den 23. juni og fra den 11. august og frem, der har I på kongresportalen kunnet hente de forskellige bilag, der skal bruges til behandling af de forskellige dagsordenspunkter.

Det er alt sammen foretaget rettidigt, kongressen er således lovligt indvarslet.

Jeg skal naturligvis for god ordens skyld høre, om det giver anledning til bemærkninger!

Det lader ikke til at være tilfældet.

Det er godt.

Så betragter jeg kongressen som lovligt indvarslet.

Hvad angår kongressens beslutningsdygtighed, der er forslået paragraf 21, stk. 2, at kongressen er beslutningsdygtig, når den er lovligt indvarslet.

Det har jeg jo netop konstateret, at den er. Så hvis der ikke er spørgsmål eller bemærkninger heroppe fra salen, så vil jeg med henvisning til vedtægterne og den lovlige indvarsling konstatere og godkende kongressen, som beslutningsdygtig.

Resten af formalia herunder godkendelse af forretningsorden, dagsorden og mødeplan osv., det gemmer vi til efter frokost, fordi som formanden nævnte før, så suspenderer vi kongressen et øjeblik frem til frokost, men allerede nu vil jeg bare nævne for jer, sådan så I har et lille overblik over resten af eftermiddagen, at når vi genoptager kongressen efter frokosten, så begynder vi med at behandle dagsordenens punkt 4 – Hvad skal vi med skolen?

Når vi er færdige med det punkt, så går vi tilbage til dagsordens punkt 3, som omhandler – vedtægtsændringsforslag.

Også på denne kongres er der reserveret tid til at fortsætte kongressen fra kl. 19.30, John og jeg forestiller os ikke, at det bliver nødvendigt, hvis vi i stedet kommer til at trække eftermiddagens møde til efter klokken 18, så skal vi naturligvis nok give jer besked i god tid af hensyn til de reservationer, vi måtte have foretaget.

Som optakt til behandlingen af punkt 4 på dagsordenen! Hvad skal vi med skolen?...

Så er det – som det også fremgår – at det udsendte materiale, det der ligger på kongresportalen under Bilag D og fremefter, så er det besluttet, at det punkt indledes med et eksternt oplæg.

Derfor vil jeg nu – formelt – suspendere kongressen og give ordet til formanden – vær så god!

Dagsordenens punkt 4: Hvad skal vi med skolen?

Anders Bondo Christensen: Ja tak for det, det er som reglerne, når jeg om lidt får lov til at byde Alexander velkommen herop på talerstolen, inden jeg gør det, vil jeg lige prøve at skitsere baggrunden for det her punkt 4.

På hovedstyrelsesmødet i 2015 da havde vi et punkt på, der hed – hvad skal vi med skolen i det 21. århundrede?

Når vi havde sat det punkt på, så hang det blandt andet sammen med at hele hovedstyrelsen havde været igennem et kursusforløb, som CEVEA havde afholdt, hvor CEVEA lærte os rigtig meget om, hvordan man er med til at sætte dagsorden, hvordan man skaber indflydelse?

Noget af det, vi kunne konstatere, det var jo – som jeg også nævnte i min indledning – at vi havde været igennem tre – alle sammen – store omfattende reformer af den danske folkeskole, uden det på noget tidspunkt var lykkedes os at få rejst den grundlæggende diskussion om, hvorfor holder vi overhovedet skole i Danmark?

Andre satte dagsordenen, som jeg også nævnte i indledningen, så kan vi alle sammen se som – vælger han konkurrencestaten...

Som Ove Kaj Petersen meget glimrende har beskrevet, at det var hele konkurrencestatslogikken, der fik lov til at sætte en dagsorden for; hvorfor holder vi skole?

Det opportunistiske menneskesyn, det gennemsyrrer rigtig mange af de tiltag, vi kan se i de tre reformer.

Hvis vi ønsker at ændre det, må vi bare konstatere, at så er det ikke nok, at når vi ser konturerne af en reform, at vi så på det tidspunkt spiller ud med – hvordan synes vi, en reform skal se ud?

Vi bliver nødt til, at have meget bedre fodfæste, jeg tror, at rigtig mange af os har et meget klart billede af, hvad vores ideal med skolen er, men det er ikke nok med, at det ligger længere herinde bagved.

Vi bliver nødt til at have ord på.

Vi har sat et projekt i gang sidste efterår, hvor vi sammen med andre organisationer prøver at rejse samfundsdebatten om, hvad vi vil med skolen.

Det er skole og forældre, det er folkekirkens skoletjeneste, højskolebevægelsen er på vej ind i diskussionen og flere og flere melder sig ind.

I går var der et stort vellykket arrangement her i København i det regi.

Den del af debatten, det er en ekstern debat, hvor vi ønsker at drøfte med andre, hvad vi vil med skolen.

Det vi tænker på, når vi snakker skoleideal, det er i virkeligheden, at vi som profession formulerer, jamen, hvad er vores ideal?

Det er klart, at den inspiration, vi får fra de mange arrangementer, som popper op rundt omkring i landet, det er rigtig et rigtig værdifuldt bidrag til de diskussioner, vi skal have internt.

Vores tanker er jo også at invitere folk ind til inspiration, men jeg vil gerne understrege, at når vi snakker om professionens skoleideal, så er det os, der skal formulere det.

Når vi er kommet frem til, at vi gerne vil drøfte med jer, muligheden for at lave et skoleideal, så er vi selvfølgelig også inspireret af den proces, vi var igennem omkring professionsidealet.

Det gav os faktisk nogle ord på, hvad vi mente kernen i læreropgaven var, der har været med til at styrke i mange forskellige sammenhænge.

Jeg vil bare sige – nu omtaler jeg tre folkeskolereformer og den manglende debat om, hvorfor holder vi skole?

Så kan man jo bringe det ned på kommunalt niveau, ja man kan også bringe det helt ned på skoleniveau.

Hele diskussionen omkring læringsmålstyret undervisning, det er noget, der er noget der er imiteret ude i kommunerne.

Hvis vi vil have et modsvar eller, hvis vi vil kvalificere debatten om læringsmålstyret undervisning, så er det vigtigt, at vi har et sprog.

Er der nogen universelle værdier i det at holde skole? Kan vi beskrive dem?

Jeg vil gerne understrege, at vi bestemt ikke har interesse i, at begynde at formulere bestemte pædagogiske metoder, som så mange andre kaster sig over.

Nej det er en ideal ide, at have en skole i et samfund, vi prøver at søge.

Til at få inspiration til den diskussion, der vil vi først bede Alexander von Oettingen, som er prorektor på UC Syd, og i øvrigt doktor i pædagogik, forfatter og skribent, mange af jer har formentlig læst noget af Alexander på folkeskolen.dk til at komme og give os et indspark.

Bagefter har vi en samtale mellem Alexander og Eva Secher Mathisen, som jeg nævnte før, hvor Jeanette fra Hovedstyrelsen vil sidde sammen med de to heroppe og prøve at have en samtale om, hvad er idealerne i den danske skole?

Alt hvad der sker under det her punkt, det vil vi prøve at få samlet op i et referat bestående af en tegning, så vi ligesom får et billede af, hvad diskussionen går ud på, vi vil også rigtig gerne have inspiration fra jer, derfor er der hængt en række whiteboard op nede bagved, hvor I kan skrive input i frokostpausen under kongressen. Dels så vil alle de input indgå i det videre arbejde, som vi sætter i gang, hvis vi bliver enige om at forsøge at formulere det her skoleideal.

Med de ord vil jeg gerne invitere dig herop Alexander og sige dig tak, fordi du også er på kongressen og giver os inspiration, Alexander har vi brugt i Hovedstyrelsen og Alexander har været en rigtig god sparring i den arbejdsgruppe, Hovedstyrelsen har haft nedsat.

Kom du bare op her Alexander – jeg forsvinder, når du kommer!

Giv Alexander en hånd!

19.08

Alexander von Oettingen:

Der findes ting, man kan enes om, og så findes der vigtige ting.

Til det sidste hører skolen og ikke mindst og ikke mindst et ideal om skolen.

Skolens ideal er ikke harmonisk, men indeholder paradokser, dilemmaer, ønsker og drømme.

Man kommer ikke sovende til idealer, dem må man kæmpe for, strides om, derfor er de vigtige
Tak for invitationen til at tale på jeres kongres og bidrage til diskussioner om et skoleindlæg.
Lad mig begynde med min konklusion, når man kun har 20 minutter, må man aflevere budskabet med
det samme ellers risikerer man, at det går tabt.
Det er vigtigt og nødvendigt, at vi som profession har et billede af skolen.
En ide eller et ideal om skolen.
Vi er en vigtig stemme, den skal kunne høres og ses, men når I formulerer den stemme og skaber det
billede, så hold jer til jeres profession, lærerprofession.
Lad være med at låne idealer fra politikken, filosofien, videnskaben, kirken eller udlandet.
I har en lang tradition, for skolen uden lærerprofession er utænkelig.
Vi kender skolen på godt og ondt, vi arbejder i den, med den – derfor er det vigtigt, at I finder jeres
skole.
Det betyder absolut ikke, at de andre ikke er vigtige, tværtimod, politikken, videnskaben, økonomien,
filosofien eller kirken har også deres legetime bud på, hvad skolen er, hvad den skal være.
I har kun den ene stemme blandt mange stemmer, fordi ingen har monopol på skolen.
På samme måde, som ingen har monopol på dannelsen. Skole og dannelse er fælles fænomener i vores
kulturhistorie og samfundsudvikling, de ejes ikke af nogen, men er et ansvar til os alle. Derfor er det
meget indlysende, at I som profession finder jeres skoleideal.
Idealer kan forstås på flere måder, man kan idealisere sig ud af virkeligheden og opstille idealer, som
lyder godt, men som ingen kan indfri eller man kan forstå idealer, som noget, der giver retning og
sammenhæng, en form for regulativ ide og meningen med skolen, det er den forståelse skoleideal, som
jeg synes, vi skal avle videre med.
Det var mit korte budskab, nu kommer begrundelsen.
Skolen er under forandring og den folkeskole, vi kender i dag og har kendt, forandres massivt i disse
dage. Noget skyldes nationale tiltag, skolereform.
Andre skyldes internationale tiltag PISA.
Uddannelses politiske mega trends skylder i disse dage hen over skolen og følger en anden dagsorden
end den dagsorden, som folkeskolen – kulturelt og historisk – har været vant til.
Effektivisering af den offentlige sektor, sætter ikke kun tryk på de offentlige ansattes produktivitet, men
også tryk på elevernes læringseffektivitet.
Hvad du lærer i 5. klasse i dag, skal du kunne i 4. klasse i morgen, læringstiden minimeres og intensive-
res.
Sammenligning af uddannelsessystemer er anden megatrend.
Uddannelsessystemer er globale og økonomiske konkurrenceparametre, derfor sammenligner vi det.
Vi sammenligner ikke kun internationalt, men også nationalt og kommunalt.
Sammenligner skoler og klasser og helt ned til den enkelte elev.
Forestillingen er, at bare vi sammenligner, bliver vi bedre!
Dynamisering af viden og digitalisering af en tredje megatrend, der forandrer skolen.
Hvilken viden er skolens viden, hvilken viden er vigtig for fremtidens samfund?
Det spørgsmål kan kun meget svært besvares.
Samtidig udfordrer digitalisering og sociale medier den traditionelle måde, vi holder skole på, fordi de
løfter klasseværelset ud i det uendelige virtuelle rum.
Hvad er tilbage af skolen og den fælles kultur, vil skolen i sidste ende blot være en mappe?
Selvfølgelig er alt det karikeret og overdrevet og dog. Ingen kan være i tvivl om, at folkeskolen er under
forandring, de idealer vi har haft om skolen mere og mere blegner.
Grundtvigs sætning om, at vi lærer for livet og ikke for skolen, siger ikke rigtigt så meget mere. Fordi
man ikke mere ved, hvad der menes der menes med livet.
Er det det økonomiske liv? Det lærende liv? Det opportunistiske liv? Eller bare det kedelige hverdags-
liv?
Engang gav sætningen mening, fordi man havde en fortrolighed med skolen og samfundet, i dag er
sætningen for livet og ikke for skolen – i bedste fald en anakronisme.

I værste fald er den helt glemt.

Også K. E. Løgstrups berømte foredrag om skolens formål giver ikke rigtig genklang.

Ideen om, at skolen oplyser om tilværelsen, vi har med og mod hinanden har tabt dens vingesus.

Hvad Løgstrup så smukt formulerede i 1981 på Danmarks Lærerhøjskole blegner ved siden ad nationale test, læringsmålstyring og dygtighed.

Kan man ikke måle og veje tilværelsens oplysning, kan man lige så godt droppe den, syntes tidens maksime at være – skolen er, hvad den måler!

Nu står vi så her i 2016 og stiller det ganske enkle – og dog komplicerede – spørgsmål, hvad er skolen til for? Hvad er ideen eller idealet om skolen? Hvilken skole har samfundet eller barnet brug for? Eller omvendt, hvilket samfund har folkeskolen brug for, for at kunne være folkeskole?

Skoleidealer er ikke bare idealer om skolen, men lige så meget idealer om samfundet. Den er en opfordring til at tage vare på den skole, vi har.

Derfor er folkeskolens formålsparagraf et ideal for sig, en fantastisk formulering, jeg understreger, at folkeskolen er folkets skole et fælles anliggende for alle.

For mig at se, må et skoleideal være pædagogisk motiveret, fordi lærerprofessionen først og fremmest er en almen pædagogisk profession. Idealet må som minimum berøre mindst tre forhold.

Det skal sige noget, om forholdet mellem skolen og dannelsen, det skal for det andet sige noget om forholdet mellem skolen og samfundet, for det tredje skal det sige noget, om skolens eget liv.

Tre idealer – eller et ideal, det har tre aspekter, dannelse, samfundet og skolen selv.

Første skole og dannelse.

Enhver, der beskæftiger sig med dannelse vil opdage at det er et felt, man kun meget svært kan håndtere sig i, dannelse er mange ting, hævder nogen.

Begrebet er brugt til mange ting, nogen gange er det blevet erklæret gammeldags, for så pludselig at blusse op igen under andre begreber, som f. eks. kompetencer eller livsduelighed.

Så sympatisk begrebet er, så vigtigt er det også at holde sig for øje, at skolen ikke har dannelses monopol, det ville være frygteligt, hvis skolen var den eneste vej til dannelsen.

Dannelsen er livslang, men skolen stopper – gudskelov!

Når skolen ikke har monopol, så har den dog et helt afgørende bidrag til elevens dannelsesproces.

Skolens dannelse er et bidrag til livets dannelse, men også til uddannelsen, det bidrag går gennem undervisning og fag.

Verden underviser ikke, den erfarer.

Et barn, der skal lære at forstå sig selv, den verden og det samfund det er en del af har brug for skolens undervisning, har brug for at undervisningen viser det, men ikke erfarer selv i verden.

Børn ser ikke matematikken i verden, børn ser ikke naturloven i naturen, de ser ikke bogstaverne i teksten, gengren i litteraturen og rytmen i musikken.

De ser ikke historien i tiden eller demokratiet i samtalen, de ser slet ikke Gud i kirken.

Undervisning er ikke et under, den viser det, den ældre generation godt ved og kender til, altså den yngre generation ikke ved og endnu ikke kan, men som de har brug for at vide og at kunne for at bevæge sig ind på en livslang dannelsesvej.

Det pædagogiske ideal om skolen må således tage afsæt i undervisningen, fordi det er igennem undervisning at eleverne inkluderes i en fælles offentlig verden.

En verden, som kan tage sig forskelligt ud, som har forskellige værdier, etiske, politiske, estetiske, økonomiske, religiøse, venskab osv.

I skolen er dette undervises gennem fag og fagligheder, som dansk, biologi, matematik, idræt, fysik, musik osv.

Skolefag er dog ikke statiske størrelser. De forandres, de følger med tiden, det er heller ikke videnskabelige discipliner, fag med dannelsesnøgler til en fælles verden, skolefagene åbner verden, eller verden undervisningskompatible, derfor er undervisning i sig selv med pædagogisk ideal, der har høj værdi.

Gennem fag og faglighed lærer eleverne at se verden skrivende, regnende, dansende, læsende, diskuterede, kritiserende, fortryggende, eksperimenterende, kedende og drømmende, skolens dannelsesnøgler

åbner verden for barnet og skaber resonans akser ved at bringe dem sammen på nye og forenelige ukendte måder

Det kræver didaktisk mål, man kan orientere sig efter. Det kræver tid til forberedelse og samarbejde, det kræver ledelse og tillid og meget mere, men det kræver også en bred kulturel debat om skolens dannelsesbidrag, dermed en debat med politikken, økonomien, kulturen, kirken og venskab.

Desværre er vores sprog i uddannelsesdebatten mere og mere reduceret til et læringsprog.

Vi vil helst kun tale om læring, læringsledelse, læringsmål, styring, livslang læring, innovativ læring, læring mig her og læring mig der.

Når alle skal lære, hvem kan så stadig undervise?

Forhåbentlig skolen!

Nummer to - skolen og samfundet.

Skolen er dog ikke kun en undervisende og dannende institution, men også en institution med en bestemt funktion i samfundet.

Hvem har retten til at gå med hvem i skole?

Er det helt afgørende spørgsmål – og til hvilken pris.

Her berører vi et grundtema og et dilemma, som pædagogikken helst ikke vil tale om, men som trods alt hører med til et ideal om skolen, det er en kort beskrivelse, som samfundets adopteringsproblem.

Det går ud på følgende!

I vores moderne verden fordeler vi goder, status, karrieremuligheder ikke via arv og miljø, men gennem læringsprocesser, skolens undervisning og uddannelse.

Hvad du kan blive, hvilken uddannelse du kan få eller, hvilke karriere muligheder og status, du vil opnå, retter sig ikke efter hvor du kommer fra.

Hvilken Gud du tror på, hvem dine forældre er, men hvordan du klarer dig igennem skoleforløbet og din senere uddannelse.

Allokeringsprincippet er grundlæggende, der findes ikke noget alternativ i et moderne demokratisk samfund, at fordele fremtidens goder efter den sociale arv ville være brutal og før moderne.

Derfor har sociologer også betegnet allokeringen, som det afgørende sociale spørgsmål, som skolen må overtage, fordi samfundet og staten ikke kan løse det selv, men derved bliver skolen også samfundets første og vigtigste dirigerings instans.

På den ene side står samfundet og vil gerne - så tidligt som muligt - dirigere eleverne ind i de rette skole- og uddannelsesbaner for at sikre, at de rigtige ressourcer er til stede på det rigtige tidspunkt.

På den anden side står skolen, lærerne og helst så sent som muligt afgøre, hvem og hvilke fremtidige baner den enkelte skal videre på.

Hvad er det rigtige, så tidligt som muligt eller så sent som muligt?

Folkeskolen har traditionelt skubbet afgørelsen så sent, som muligt og godt for det!

Men i et højt moderne specialiseret samfund er tendensen desværre, at ville træffe så tidligt, som muligt. Skolen tager tid, og den tid må ikke spildes, og derfor må den styres.

Spørgsmålet er her, hvor forudsigelig er fremtiden i et accelererende og dynamisk samfund? Kan skolen følge med? Skal skolen følge med?

Det tryk skaber eksklusion, hvor inklusion skulle finde sted. Skaber bekymring hos forældre, hvor deres børn ikke mere kan følge med og angst hos eleverne og skolen og fremtiden lukker.

Så slår den sociale arv brutalt igennem.

Skoletiden er også en lang præstation og forberedelse til den tid, der kommer efter skolen.

Allokeringsfunktion er ikke udtryk for konkurrencen, statens klamme hånd, som nogen gerne vil gøre det til.

Det er samfundets forsøg på at sikre fremtiden gennem skolegangen.

Der findes ikke noget alternativ.

Det indebærer både inklusive og eksklusive, der findes ingen andre muligheder. Inklusion og eksklusion følges altid ad.

Pædagogikken vil dog helst ikke tale om skolens funktion, vil helst tale om dannelse og dermed adressere spørgsmålet til staten og økonomi.

Også Løgstrup anså allokeringproblemet som et overkommeligt problem og afslører, at han var langt fra folkeskolens virkelighed.

Det kommunale niveau vil helst aflevere deres inklusionsansvar til klasselæreren. Gøre som om, at skolen er eneansvarlig for det problem, skolen ikke selv har skabt.

I stedet for at italesætte inklusion, som et systemproblem – det kræver fælles samfundsløsninger – bliver det pædagogiseret og skolen overbelastes.

Det ændrer ikke ved, at der i allokeringproblemet også ligger en pædagogisk udfordring.

Et idealet, må man indrette en retfærdig skole.

Når børn igennem deres skolegang skal lære at præstere og kvalificere sig til at komme videre efter skolen er skolens første svar, at den må være pædagogisk retfærdig.

Det vil sige – differentieret retfærdigt.

Retfærdighed er en fordring, et ideal der retter sig imod alle, mod hjemmet, skolen, staten, kommunen.

Retfærdig i bedømmelsen og evalueringen af eleverne.

Også nationale test skal være retfærdige.

Her må jeg indskyde, at det er jo mærkelige ting at diskutere nu her i nationale test. Vi diskuterer kun hvor valid det er, vi diskuterer ikke, om det er retfærdigt.

Det er et problem.

Retfærdigt i form af differentieret undervisningsmiljø, hvor dem der har behov og talent, kan få støtte og hjælp, hvor fejl og fiasko er accepteret.

Retfærdigt i samarbejde mellem skolen og hjemmet, hvor den sociale arv ikke forudbestemmer skolegang.

Idealet om den retfærdige skole. Den retfærdige skolekultur er langt vigtigere end idealet om lighed, medborgerskab og demokrati.

Eller også viser demokratiet sig netop i, hvor retfærdig skolen er.

Skolens liv mit tredje ideal.

Det sidste aspekt af et skoleideal ligger allerede implicit i de to andre. Skolen er selv udtryk for et helt skoleliv og ikke blot en overgangsfase til noget andet.

Der findes et pædagogisk princip fra 1800 tallet, da skolen begyndte at tage form.

Princippet handlede om – man må ikke ofre barnets nutid for dets fremtid!

Børn går ikke kun i skole, for at danne sig til livet eller for at forberede sig til samfundet.

Børn er også et del af et skolefællesskab på godt og ondt.

Et skoleideal må derfor ikke formuleres så idealiseret, at det ikke kan rumme elevernes nutid.

At det ikke kan rumme, at elever også er børn, at den hverdag de lever, også er anerkendt og afspejlet i skolen. Med al dens mangfoldighed og al dens ejendommelighed.

Et skoleideal, hvor idealet er ideen eller ideen er, at vi er sammen om at lære og at bære.

Vi kan tage sig helt forskelligt ud og betyde mange ting, det er klassen, det er kammerater i klassen, de personlige venskaber, der knyttes og det fællesskab eleverne har med de voksne, med lærerne, pædagoger og forældrene, ledere osv.

Det er også det fællesskab og det vi, som rækker ud over det konkrete, som indbefatter at alle børn – det indbefatter alle børn og alle de andre skoler. Både dem, man tilfældigt møder på sin vej og dem man møder i online linje.

Skolelivet er ikke bare et middel til fremtiden, men også et helt konkret liv i elevens nutid.

Det betyder, at alle børn vil opleve venskaber og fællesskaber og erfarer, at skolen er et godt sted at være og der er fest og farver, men at der også kan opstå splid og modstand.

Skolelivet leves på godt og ondt, men det leves.

Det var mine tre pædagogiske bidrag til en skole i dag. Min tid er udløbet.

Mit ideal – min ide om skolen er håbet om et bidrag til dannelsen, det er dannelsen, det gælder undervisning.

Skolens dannelse er undervisning.

Men også et ideal, hvor man kan tage samfundsfunktionen alvorligt og at være en retfærdig skole.

For det tredje er det et ideal, der afspejler, at skolen selv må rumme et helt skole- og børneliv.
Held og lykke med jeres ideal!
Tak for opmærksomheden!

Store klapsalver!!!

Anders Bondo Christensen: Ja og så er der sat sofaer og stole op her og vi overlader scenen til Alexander og Eva Secher Mathiasen, som jo er formand for Dansk Psykologforbund, hvis nogen skulle være i tvivl omkring det. Og Jeanette.
Jeg vil i første omgang overlade ordet til Jeanette.

Jeanette Sjøberg: Nå så er vi her, og nu tror jeg, teknikken er på plads.

Vi har virkelig brug for, at vi får skabt en debat og i dag har vi så inviteret jer, som de stemmer udefra. Jeg havde egentlig planlagt en præsentation af jer begge to, men jeg synes, at I er blevet præsenteret ret fint af Anders, kan man sige.

I forhold til dig Eva Secher Mathiasen, så kan man sige om dig, at du bragede igennem i dine 78 sekunder of Fame, det var, da du simpelthen sagde, at nu ønsker du nogle politikere, som har visioner for det her samfund, hvor alle har det godt!

Jørgen Neergaard Larsen så lidt bleg ud efter, at du havde fyret den svada af, kan man sige, du havde rigtig meget på hjerte, derfor er det, som Anders siger, at du talte på rigtig manges vegne, fordi du taler ikke i den politikerledes, som vi måske ser på forskellig vis.

I forhold til dig Alexander – tak for dit oplæg, jeg tror, der er rigtig meget godt i det, og jeg tror ikke, vi er omkring det hele, men jeg synes, at jeg vil sige tak for, at I begge to har valgt at være her i dag, jeg ved, I har travle kalendere, og jeg synes, det her er en vigtig opgave.

Så tak fordi, I vil være med.

Når nu man skal tale om skolen, så handler det rigtig meget om – hvad er det for en rolle, skolen har fået lige nu, og hvad er det for en rolle, skolen skal have i fremtiden?

Det er jo ingen hemmelighed, at politiseringen og styringen er ved at tage fuldstændig overhånd.

Det første jeg egentlig vil spørge jer om – lad os starte med dig Eva!

Hvad er det for nogle universelle værdier, som skolen den skal indeholde for at give eleverne de bedste forudsætninger, hvad er dit bud på det?

Eva Secher Mathiasen: Skolen skal jo ville børnene.

Jeg har i virkeligheden lyst til at starte med at sige, at noget af det, som kan bekymre mig, det er, at hvis vi formulerer skolens opgave, kan skolen i den samme proces komme til at lukke sig om sig selv.

Derfor kan jeg heller ikke lade være med at gribe fat i noget af det sidste, du siger Alexander, at skolen skal kunne rumme et helt børneliv.

Det vil jeg gerne anfægte, det skal den ikke kunne!

Den skal være en fuldstændig fundamental – for samfundet – en kulturbærende institution, det er sindssygt vigtigt i barnets liv i meget, men i alt, der sker rigtig meget rundt om skolen, som vi også skal tænke på og blive en del af.

Når du inviterer til, at man skal deltage i den demokratiske samtale med udgangspunkt i sin lærerprofession, så er man også nødt til at forhold sig til det, de andre omkring jer vil.

Jeanette: Ja tak!

Det var dig Eva, der sagde sådan ret bramfrit; *jeg drømmer fandeme ikke om et konkurrencesamfund, hvor mine børn skal vokse op som motrikker i den kæmpe store maskine, som politikerne drømmer om.*

I forhold til det, du siger nu – da udtalte du dig meget tydeligt, men hvordan er det så i forhold til, at du siger, at vi ligesom skal være åbne overfor, hvad man egentlig skal være åbne for at tage ind?

Eva: Jeg vil sige, at den demokratiske udvikling med flere ældre borgere og færre på arbejdsmarkedet, globaliseringen og de markedsvilkår, som vores virksomheder har og alle mulige andre ting gør, at vi er nødt til at tænke os rigtig godt om, den digitale ligesom opsyn med de øvrige udfordringer, det hele altså – hele verden er på spil her.

Vi er nødt til at tænke os rigtig godt om, selvom vi er et lille bitte land, en lille bitte brik i det her store spil, hvordan vi griber den udfordring an.

Når jeg så siger, at det er et stort problem, at vi bliver italesat som møtrikker eller som nogen, der bare er en del af en stor maskine, vi skal producere og levere og vi gør hele tiden en masse forkerte ting, så har man grebet det forkert an.

Dem der er – hvad jeg kan kalde – de styringsprofessionelle ved måske en masse om styring, men de ved ikke så meget om det, de styrer.

Herunder ved de ikke særlig meget om, hvad der virker godt i folkeskolen.

De kan måske måle på nogen aktivitetsstigninger, de kan måle på nogen bestemte parametre, men der hvor lærerne skal gøre deres stemme igennem og påvirke den her styringsmodel, det er på, hvordan indretter vi folkeskolen på en måde, så politikerne kan få svar på, hvad får vi ud af denne her butik, men også på en måde, så børnene har det bedste udviklings rum, både personligt og læringsmæssigt i forhold til at skulle blive voksen.

43.56

Jeanette: Alexander du var jo omkring – i dit oplæg - det her med, hvad er det for nogen af de basale værdier der ligesom skal være i skolen og som Eva siger; en ting er sproget og styringen af den måde, vi taler om det, forretningssproget er der mere, du vil uddybe til det, altså hvad det er, du synes, for du var jo inde på det i dit oplæg i forhold til, hvad skolen skal indeholde?

Alexander: Jamen jeg tror, at der er meget samklang, der er jo en vigtig ting, som jeg tror, man skal åbne og lukke.

Du nævner det Eva – åbne og lukke, hvor åben kan en skole være, for den mister det, at være skole? Altså det er altid et spørgsmål om – hvad i skolen skal åbnes, og hvad skal lukkes?

Jeg tror, det er rigtig vigtigt, at der er noget, der åbnes og noget, der lukkes, og at man gør sig klart, hvad det er.

I forhold til det der børneliv, så er jeg fuldstændig på linje, børns liv er også udenfor skolen, og gudskelov for det.

44.39

Der er mange ting, som man skal holde sig fra, som skole.

Derfor kaldte jeg det et skole- og et børneliv. I starten tænkte jeg bare skoleliv – så tænkte jeg; åh nej, det er måske lige for groft!

For hvor er børnene så?

Det er jeg helt med på. Altså jeg tror, at skolen – det som jeg tror er rigtig vigtigt, det er – i den her diskussion – at man besinder sig på, at have et ydmygt begreb om skolen, fordi der er – i vores samfund – langt mere end der var tidligere mange andre læringsaktører og læringsegnede.

Skolen er kun et sted, men den er afsindig vigtig, det tror jeg også, det er det, du hentyder til, at man kan sagtens have et dejligt liv udenfor skolen – gudskelov da!

Jeanette: Det må vi da håbe!

Nu er skoledagen jo blevet så lang

Alexander: Det er, at vores diskussion om skolen ofte bliver politisk i sig selv, men som om at demokratiet er det aller vigtigste. Det kan jeg ikke rigtigt se, hvis vi tager det alvorligt, at man som skole uddanner til alle guder, til alle politikere til alle kunstens værker, til alle litteraturer, jamen så findes der et hav af de fænomener, som ikke er politiske og demokratiske, gudskelov for det.

Det der er skolens problem – det er ikke et problem, det er så smukt, universelt problem, det skal den kunne rumme!

Jeanette: Du var inde på det også Alexander, noget af det som vi er optaget af, der er rigtig meget fokus på det individuelle i forhold til eleverne – også det her med, at de skal testes og vejes, der skal præsteres, vi kigger på karakterer i det hele taget, politikerne vil helst have noget, de kan sammenligne på, du var også inde på det Eva, så er det det, de kan træffe beslutningerne ud fra. I det øjeblik de vil have det, så er der tillid, der ryger fra de fagprofessionelle.

Det var ligesom, det er det styrende. Det er jo det, du taler om med dine mega trends, altså hele denne her sammenlignings tendens, hvad var dine refleksioner på det Eva, da du hørte Alexanders oplæg, fordi det er jo nok det, kampen står om, det er jo det der børnesind, der er kommet. Vi sammenligner hele tiden på dem, som om de er objekter og vi kan lave undervisning one site its all! Så skal det nok gå?

Eva: Det er lige præcis det, jeg mener med, vi kan kalde det styringsprofessionelle ikke ved så meget om det, de styrer på.

De har lært en masse om, hvordan man indretter sådan nogle instrumenter, hvordan man får pålagt nogen at indrapportere til de der instrumenter, så man kan generalisere og lave statistikker og mål og sammenligne med nogen andre lande.

Det i sig selv er målet, påvirker det barn, der bliver målt, det her med hvor ofte og hvordan, man gør det, det er en ting, men det at målingen får så vigtig en funktion i vores Danmarks samtale om skolen har også betydning for, hvad for en position skolen kan få.

Når man så samtidig ikke har indrettet – efter min bedste overbevisning – det her styringssystem ud fra, hvad lærergerningens fornemste formål er, så er vi bare helt på vildspor.

Det er derfor, jeg tænker, vi er nødt til – som du siger Alexander – ved at opfordre jer til, som lærere at deltage i debatten med jeres profession som afsæt, men også forstå hvad det er, de andre vil, fordi dem der, der er styringsprofessionelle, de har jo en ambition også for samfundet og på børnenes vegne, de har operationaliseret det på en udsøgt, tåbelig måde og ingen til at hjælpe dem.

Klapsalver....

Jeanette: Nu var du inde på det med formålet, fordi man kan sige, vi ved jo godt, hvis vi spurgte Corydon, hvad skolens formål var.

Så ville han svare effektiv undervisning, så effektiv som overhovedet muligt igennem sådan optimeret undervisningsteknik, det ville måske være hans svar.

Dlfs svar ville jo være at se på også fagenes betydning i skolen. Det er fordi det er det, som vi er sammen med eleverne om. Det er jo fag, vi går jo ikke rundt som lærere og danner elever ud i det blå, vi er jo hele tiden sammen med eleverne omkring faget, og det indhold som er der, da er det, der er det vigtige møde med eleverne.

Derfor bliver det jo også rigtig vigtigt for os, at vi igen får den indholdsdiskussion i forhold til fagene, både i forhold til fagenes dybde og bredde, men også på tværs af fagene osv.

Indholdet det føles lidt som om, det er ved at gå fløjten, hvis det er, det kun er politikerne, der skal styre.

Når nu vi er inde på det her lige omkring

Alexander: Jeg kan godt følge Eva lidt, når hun siger, men hun siger det på en måde, hvor jeg tænker; arh! De ved ikke, dem der styrer og regner med, hvad det er de styrer!

Jeg tror faktisk, at de godt ved det, men det er selvfølgelig ud fra deres perspektiv, det er den diskurs, der er vanskelig.

De ved det selvfølgelig ikke, sådan som lærerne ved det, det er klart, det kan de ikke.

Jeg tror, det er vigtigt at anerkende, at der er forskellige funktioner og systemer eller, hvad man nu kalder det, der har forskellige bud på, der har forskelligt begreb om skolen, det er den kamp, man skal træde ind i, er det ikke?

Eva: Jo, men du ser det jo i styring af rigtig mange forskellige offentlige institutioner, at man måler på produktivitetstigning og aktivitetsniveau og den slags, man måler faktisk ikke rigtig på den væsentlige del af sektoren.

I psykiatrien måler vi rigtig meget på, hvor mange gange gør man det? Hvor tit har du kontakt med patienten? Vi måler overhovedet ikke på, om den her produktivitetstigning, der er sket med psykiatrien har gjort flere borgere mere raske.

Det at vi ikke interesserer os for, om flere borgere bliver mere raske af det psykiatrien f.eks. foretager sig, ligesådan er det med rigtig mange andre offentlige institutioner, det gør jo, at den styringslogik kommer til at inficere, når man så – den gerning som den fagprofessionelle har.

Når vi så samtidig ser, at mange af de offentlige institutioners funktion kræver, at det er medarbejdere, der bærer deres fag i hjertet, som et kald. Når man beder en medarbejder om at tage – kan man sige – hjertet med på arbejde, så er man også nødt til at give dem en frihed til, at have et formål, men også muligheden for at træffe et fagligt kvalificeret valg.

Det faglige kvalificerede valg bliver svært inficeret af en styringslogik, der ikke forstår at tage højde for – kan man sige – dybden i det fagprofessionelle, men selvfølgelig er det også ærgerligt, når os med de forskellige fagligheder, vi har, de produktioner vi har, ikke formår at få formidlet, hvori består det væsentlige, hvis vi vil måle på det, vi gør?

Jeanette: Jeg tror lige der, der rammer du ind i det dilemma, som rigtig mange lærere står i, altså vi har nu fået sådan et optimerings- og nytte syn på en eller anden måde, der står vi jo som lærere, som garant for – dels vores møde med eleverne, dels også respekten for, at eleverne skal have en god skoletid, fordi det er 10 år af barndommen, der også er placeret der.

Selvfølgelig handler det også rigtig meget om viden og kundskaber, men mange lærere bruger det i øjeblikket – altså der er det dilemma, at deres professionsetik for tæller dem, hvordan de skal undervise, hvordan det giver mening, hvordan de skal skærme eleverne, men samtidig er der jo de her ting, der kommer oppefra og ned, som man så finder, man skal bruge sin tid på, dokumentere specifikke undervisningsmetoder, bruge platforme osv., noget af det, som kan være meget forskelligt, om man oplever, det giver mening.

Det er jo den frustration, vi kan mærke hos lærerne, det spændingsfelt for vi føler os jo enormt forpligtet på opgaven, fordi man står ude i klasseværelset, og ser de elever i øjnene hver eneste dag.

De her børn som lærer måske, jeg ved ikke lige, hvor vi bedst sætter ind lige nu for at skærme eleverne, hvor længe kan vi blive ved med det, hvis politikerne bliver ved med at køre på det, der kan styres, måles, vejes, registreres osv.

Så kører vi ad to spor, på et eller andet tidspunkt skal et af de spor jo bryde sammen.

Altså lærerne har holdt rigtig godt, der er også nogen, der har måttet give op, fordi de er i den konflikt, altså det man brænder for, kan man ikke komme til at udføre.

Det fører mig så hen til spørgsmålet om, for det er også noget af det, vi har talt om – også i forhold til skoleidealet – hvad er det for nogle lærere, vi skal have i skolen, for at få den skole, vi vil have, og for at få det samfund, vi vil have?

Jeg siger ikke et ord om civilcourage eller noget andet, men jeg vil egentlig gerne høre jer, hvad er det for nogle lærere, vi så skal have?

Alexander: Der var kun en der klappede, skal man så tælle....

Der klappes!

Nåh det godt.

Alexander: Jeg synes, det er meget fint i forhold til det, du nævnte med det der tryk, det der målingstryk, som jeg synes er et enormt overgreb, men hvad er det for nogle lærere?

Jeg håber jo, at det bliver nogle lærere, som har et meget – kan man sige – fagligt ståsted. Når jeg mener fagligt, så er det ikke sådan en skolefag og fagets tradition, og at de har blik for barnets udvikling og barnets potentiale, altså at de kan begge ting – de har dømmekraft, pædagogisk dømmekraft!

Vi har snakket om det i så mange år, så kan man så sige; det der jo er til diskussion, det er jo med de målingssystemer, vi har, bidrager de ikke til dømmekraft, hjælper det dømmekraft eller sætter det dem ud af kraft.

Det er det, du nævner, de sætter det faktisk ud af kraft, der er jeg slet ikke tilbøjelig til at modsige dig, jeg synes da også, de sætter det ud af kraft.

Hvor mange mål eller dokumentationer og god dømmekraft, det er vigtigt at høre lærernes stemmer, der siger; vi kan godt på denne her måde, vi kan godt dømme ansvarligt, retfærdigt og professionelt selv! For det er vi jo vant til.

Jeg mener den der dømmekraft, som er enorm vigtig. Det har mange sagt. Det jo på den måde ikke noget nyt.

Eva: Jeg tror også, at noget af det, man skal vide, som lærer, det er at udefra set – når man ikke er en del af folkeskolen, hvis man er politiker eller deltager i en debat på anden vis eller har børn i skole, så må man også forstå, som profession har man jo en unik magt, til at påvirke fremtidens samfundsborgere, derfor kan man – i det lys – se på den styringslogik som man, som lærer bliver underlagt, som en måde at presse sig til, at uddanne en anden type samfundsborgere eller danne en anden type samfundsborgere end det, vi har set hidtil, fordi det er det, nogen mener at fremtiden kalder på, så jeg er meget enig med det, du siger, og så vil jeg bare tilføje – en selvforståelse af, hvor magtfuld man kan blive opfattet, som lærerprofession over den fremtid, som samfundet har.

Jeannette: Alexander, du var inde på noget af det, som vi også er optaget her, det er jo, at skolen er blevet et sted, der kun handler om uddannelse på den måde, at vi hele tiden taler om, at elevernes videreuddannelse i samfundet så de kan komme ud på arbejdsmarkedet, det er det, der fylder, du kom med det her råd med, at vi skal måske prøve at kigge noget mere på nutiden, altså den nutid barnet møder i skolen, og som skolen også udgør i forhold til, hvis vi skal arbejde med et skoleideal – nu kom du med nogle meget klar bud her – hvad er det, vi skal have fokus på, for at begynde at tale om, at den tid barnet er i eller eleven er i lige nu, den er også vigtig?

Alexander: Altså det er jo en meget mærkelig ting ved det her, det er jo, at man i pædagogikken er man interesseret – på en eller anden måde – i fremtiden, altså man har den her du skal jo vokse, altså vi bliver jo ældre, det er fremtiden, men så tror man, at så skal man tale rigtig meget om fremtiden, men så tror man, at så skal man tale rigtig meget om fremtiden, men problemet er bare, at fremtiden er fremtid fordi den er ukendt.

Hvis der er noget, vores samfund er, så er det enormt innovativt, man skal måske hellere – det var det, jeg prøvede at sige - koncentrere sig om, hvad kan man gøre?

Altså, hvad er man sat i verden for her og nu? Så lade fremtiden udfolde sig, når den nu kommer, kan man sige.

Det er jo lidt paradoksalt, at vi faktisk før i tiden – lad os bare tage Løgstrups skoleformål, han var interesseret i at kigge tilbage i tiden, altså hvad var skolens historie, hvad var dens ide.

Han var ikke så meget interesseret i fremtiden.

Det var måske et meget fint greb, at man i stedet for hele tiden at forhippe sig på, kan man aflæse fremtiden, for vi kommer altid for kort, at blive fanget på den bane, fordi det økonomiske liv er så innovativt og dynamisk, det er jo helt fantastisk.

Så derfor – altså mere koncentrere sig – hvad kan man rent faktisk gøre? Så italesætte det overfor politikerne og sige; hvis I vil have den fremtid, det må I klare uden os!

Hvis man kan sige det! Nej, det kan man nok ikke sige sådan på den måde.

Jeannette: Det kommer an på hvor tykpandet de er. Og lige nu er de rimelige tykpandet.

Eva i forhold til det her med, når vi taler om, at vi overvejer at lave et skoleideal, så er det jo fordi, vi synes, at det hele lige nu er styret – altså beslutningerne bliver jo truffet ud fra nogen snævre økonomiske rammer. Politikerne har måske mere fokus på økonomien og staten kan man sige, som på en eller anden måde er det hjul, der på en eller anden måde skal køre.

Læreren står og har fokus på eleven og egentlig beder om at blive optaget, er det det, man er optaget af, som lærer, hvad lyder dine gode råd til, hvis vi skulle have et skoleideal, noget der kunne være konkret?

Eva: Ja altså dels skifte det perspektiv og tror jeg, forstå at politikerne styres professionelt af regionspolitikere og kommunalpolitikere osv., vil faktisk også det bedste på skolens vegne.

Det er selvfølgelig noget styringslogik, der er noget økonomi i det, men det er jo ud fra de rammer, de nu oplever at have er jeg ganske sikker på, at de har de bedste intentioner.

De kan noget, I kan noget, der er væsentligt, som ikke får lov til at få fornøden effekt på den måde, man styrer skolen på.

Den stemme skal I bare gemme, det synes jeg er rigtig vigtigt.

Hvad så skolen skal kunne, så tror jeg egentlig godt, jeg vil være en lille smule uenige med dig om det der med fremtid eller fortid. Jeg sidder selvfølgelig her med det der med Løgstrup og bliver overvældet af det her, men det er temmelig uoverkommeligt – også for en skole – en kæmpe opgave, fordi skolen er, som vi også talte om, jo ikke den eneste aktør og har ikke den, som den eneste ansvar for at sikre, at børnene bliver livsduelige voksne.

Hvad det er for en fremtid, vi kommer til. Det er heller ikke engang lokalsamfundet eller forældrene eller de pårørende, det er hele Danmark og det er i virkeligheden efterhånden hele verden, fordi vi mæcher på så mange forskellige leder og kanter med andre nationer end vores egen.

På et tidspunkt så er det jo vores børn, de børn der går i skole nu, der skal overtage det ansvar, så jeg tror egentlig, vi er nødt til at tænke i, at børnene skal dannes, som verdensborgere, fordi det er det, fremtiden kalder på.

Selvfølgelig er historien jo altid væsentlig for forståelsen af, hvor man er, og hvor man ikke er, for at man kan gøre sig de erfaringer, der er nødvendige, men fremtiden er også temmelig væsentlig, fordi der tegner sig et billede af en indre samfundsorden og en 4. industriel revolution, som Anders også nævner, som jeg egentlig tror, man er nødt til at tage højde for, også selvom man er nu og her med barnet med klassen, forældre og hvad der nu ellers er, det som lærer, det er en temmelig uoverkommelig opgave.

Jeannette: For at runde af, så kan man sige, det her kan godt komme som en overraskelse for Ove Kaj Petersen, men i Danmarks Lærereforening, der tager vi jo ansvar for både skolen og uddannelse, det mener vi jo, vi gør og har gjort længe, dels som skolepolitisk og blande os og have en stemme og en mening, vi synes også den tid, vi står i lige nu, at det er vigtigere end det har været før, fordi vi oplever, som faggruppe ikke at blive involveret, ikke at blive hørt osv., det er jo også noget af det, du har været inde på, den måde tingene foregår på.

Man kan sige, at vi måske også er i en tid, hvor man virkelig skal have styr på, man kan klare næsten et hvilket som helst hvordan, hvis man har sit hvorfor i orden. Jeg tror, det var sådan Nietzsche, han sagde det. Det her – hvorfor, hvorfor holder vi skole, hvad er vores opgave, som lærer, hvad er det, vi står med hver dag, det er noget af det, vi har brug for at blive klar på, fordi politikerne er et andet sted, end vi er, der er et eller andet gab imellem de ting.

Jeg synes, I kommer med rigtig mange spændende, interessante betragtninger, er der nogen af jer, der har en afsluttende bemærkning, fordi nu er det tid til at runde af.

Alexander: Jeg ved ikke, om det er afsluttende, men det er fordi Eva siger noget, som jeg godt kan høre, at jeg udtrykker mig uklart.

Jeg tror ikke, at man skal være uinteresseret i fremtiden, men jeg tror, man skal tage fremtiden alvorligt og sige; det er en fremtid!

Jeg ville være ked af, hvis mine børn kommer i en skole, hvor idealet er verdensborgere.

Ikke fordi jeg har noget imod verdensborgere, men fordi jeg synes, det er et reduceret begreb, fordi mine børn skal også lære, hvad det vil sige at være far og mor og søskende, hvad det vil sige, at være malende tilstede, drømmende tilstede, der er så mange aspekter i livet.

Jeg ville være ked af, hvis det bliver verdensborgere eller sådan noget.

Det er meget lidt at være verdensborger.

Når jeg mener, man skal ikke være så interesseret i fremtiden, så er det simpelthen fordi, hvis man underviser og gør det godt med sine fag, så er det faktisk så genialt, at de fag åbner op for en bred – jeg tror faktisk, der er vi på linje.

Jeannette: Jeg vil sige, at vi har heldigvis også en rigtig flot formålsparagraf, som er vigtig også at kigge på, når vi taler om det her, det er jo ikke fordi, værdierne ikke er skrevet ned, de står ret flot der, det skal vi også tage udgangspunkt i.

Jeg tror jeg vil slutte af med dine ord Alexander, fordi du sagde det meget fint, du sagde man må ikke ofre barnets nutid, for dets fremtid.

Det er måske en meget god måde at runde af på.

Så vil jeg sige tusind tak til jer begge to, fordi I ville komme og være med i det her, jeg håber, I har lyst til at følge den videre proces, hvor vi så end lander henne, for det ved vi ikke, det er en debat på kongressen, den er lidt mere intern, kan man sige.

Jeg vil ikke prale, da det var, vi startede, men vi har jo rigtige gode demokratiske samtaler og debatter her på kongressen, men de er bare meget interne – for egen skyld – så nu har vi flottet os lidt, vi har inviteret jer med, fordi vi gerne ville høre jeres bud på det også.

Så tak for jeres bidrag!

Jeanette: Jeg vidste ikke lige, at der også var blomster til vores gæster selvfølgelig, så dem overrækker jeg her til Eva og Alexander med tak for hjælpen. Så håber jeg, at I endnu engang vil give dem et bifald.

Tak.

Klapsalver!

Helle Hjorth Bentz: Som Anders sagde i sin indledning til dette punkt, så har I også mulighed for at komme med bidrag og input, det kan I gøre på whiteboard, som han sagde, der er opstillet bagerst i salen, der er stillet nogle spørgsmål, dem er i velkomne til at kommentere på og komme med forslag til indholdet af, måske også forsvare osv., det kan I gøre fra klokken 13.30 og frem, det er nemlig sådan, at når jeg om lidt suspenderer kongressen igen for at sende jer til frokost, så lukker vi dørene hernede, men vi åbner dem klokken 13.30, hvor I kan komme ind i salen igen, og derfra og så under resten af kongressen – både i dag og i morgen – vil der være mulighed for at kommentere på de white boards som står dernede.

Som det også er blevet sagt, så har vi jo en tegner tilstede, Mette Jacobsen, som har tegnet undervejs til såvel oplæg, som under samtalsalonen, Mette vil også under resten af kongressen tegne under den efterfølgende debat, det har til formål at fastholde nogen af de vigtige vinkler, som kommer undervejs. Ligesom det var tilfældet ved sidste års kongres i 2015, så vil alle I delegerede efter kongressen modtage en PDF fil, med det visuelle referat.

Tegninger vil også blive udsendt til kredsene i papirform, så de kan hænges op f.eks. på kredskontorerne.

Så er der kun for mig tilbage – på nuværende tidspunkt – at sige til jer, at nu nærmer vi os frokost, vi genoptager kongressen klokken 14 herinde i salen, der fortsætter vi med dagsordenens punkt 2, det er godkendelse af forretningsordenen, det er en hel masse praktik omkring mødeplan og dagsorden, som vi lige skal have klaret, derefter fortsætter vi med behandlingen af punkt 4, som vi har taget afsæt i nu – Hvad skal vi med skolen?

Vi ses herinde klokken 14, velbekomme!

Klapsalver!

Tirsdag den 13. september 2016 – fra kl. 14.00 – 15.45

Dagsordenens punkt 2: Forretningsordenen

Helle Hjorth Bentz: Velkommen tilbage. Vi genoptager kongressen. Klokken er blevet 14, og fortsætter med udsendte dagsorden. Vi er nået til dagsordenens punkt 2 Forretningsordenen.

Der er udsendt et forslag til Forretningsordenen for den ordinære kongres 2016.

Vi har læst forslaget igennem og kan konstatere, at det ligner fuldstændig forslaget fra de andre år, så med mindre, der er bemærkninger på sagen til forslaget til den udsendte forretningsorden, så vil jeg betragte den, som godkendt!

Der er ingen bemærkninger – Forretningsordenen er godkendt!

Vi skal lige kigge på et par enkelte punkter i Forretningsordenen, det første er punkt 2, det er kongressens dagsorden.

John og jeg har kontrolleret, at dette års dagsorden indeholder de punkter, der skal være.

Jeg skal for en ordens skyld lige høre, om der er bemærkninger til dagsordenen.

Det er ikke tilfældet, så betragter jeg dagsordenen, som godkendt.

I forhold til rækkefølge, da kan jeg sige, som vi allerede har nævnt tidligere, at når vi har behandlet dette punkt 2 Forretningsordenen og de praktiske ting, som jeg lige skal orientere om vedrørende det digitale system, så fortsætter vi med behandlingen af punkt 4 - Hvad skal vi med skolen?

Efter behandlingen af dagsordenens punkt 4 går vi tilbage til punkt 3 og behandler de indkomne vedtægtsændringsforslag, så ser vi i øvrigt, hvor meget vi kan nå i dag.

Det får mig lige til at kaste et blik på den udsendte mødeplan for kongressen her for i dag og i morgen.

Det fremgår af indledningen at eftermiddagens møde, som er fastsat til at vare til klokken 18, så med en mulighed for et aftenmøde, som jeg allerede nævnte tidligere i dag, så anser vi ikke, det bliver nødvendigt med et aftenmøde, hvis vi kommer til at strække eftermiddagen til efter klokken 18, så skal I nok få besked i løbet af eftermiddagen.

Så er det sådan – i lighed med tidligere års kongresser og i overensstemmelse med Forretningsordenens punkt 7 – at de delegerede naturligvis kan stille forslag til vedtagelser, og forslag der vedrører de øvrige dagsordenspunkter, hvis I vil have det.

Der lå på bordet foran jer - da I mødte her i salen i formiddag - en vejledning, som bærer overskriften: Indlevering af forslag og ændringsforslag via e-mail.

Det vil jeg opfordre jer til at kigge igennem, den beskriver meget detaljeret og meget præcist, hvorledes det foregår, jeres forslag skal indsendes på mail til kongres@dlforg, det skal indeholde jeres delegeret nummer og titel på det forslag i den rækkefølge, så skal jeg huske at sige til jer, det skal I jo være opmærksomme på, at den omstændighed at I eventuelt formulerer et forslag, det er jo ikke ens betydende med, at det er fremsat, det er det jo ikke, I skal fortsat herop på talerstolen i de respektive punkter og fremsætte jeres forslag, akkurat som vi plejer at gøre det.

Hvis I i øvrigt har spørgsmål med noget, I er i tvivl omkring det forslag, I måtte sidde med eller eventuelt, hvor det hører til eller i hvilken form, det skal fremsættes, så kom op til John og jeg, så skal vi hjælpe jer med det!

Det var, hvad jeg havde af bemærkninger til Forretningsordenen, så det var den praktiske afvikling i år. Ligesom det er fremgået med de udsendte oplysninger til jer, så er dette års kongres digitalt, I er derfor også blevet opfordret til at medbringe en bærbar pc'er eller en tablet, dokumenter under kongressen vil være tilgængelige på kongresportalen, I modtager en e-mail, når der er nye dokumenter tilgængelige.

Portalen er også tilgængelig via smartphone, det er det samme, der anvendes til det

Så er der mulighed for det, hvis det skulle være nødvendigt, og man får behov for det at printe enkelte dokumenter ude i foyeren – den vejledning, jeg lige henviste til før omkring aflevering af forslag, den

forholder sig også til et punkt, som vi får brug for – forhåbentlig – lige om lidt til det næste punkt, nemlig Bede om ordet.

Fordi det er jo således, at en konsekvens af at kongressen er digital, det er også, at de taletider, vi har kendt fra tidligere års kongresser, de er her ikke i år, det foregår via kongressystemet.

Der er en beskrivelse af – nederst på denne her vejledning om – hvorledes man beder om at få ordet. Man skal først – det vil jeg gerne opfordre jer til – bede om ordet, når det dagsordenspunkt I ønsker ordet til, skal behandles.

Om lidt går vi i gang med behandling af Dagsordenens punkt 4 - Hvad skal vi med skolen?

Det vil være således, at John og jeg naturligvis fortæller jer, når vi indleder punktet, vil opfordre jer til at gå ind i mødeplanen på kongresportalen og få meldt jer til, hvis I ønsker ordet, eller har forslag til hvad I ønsker at fremsætte.

På denne her informationsseddel, der ligger på bordene foran jer, der står også – ønsker du at supplere med en besked til dirigenterne om hovedtema, når du beder om ordet, skal du benytte tjatfunktionen.

Da vil John og jeg gerne understrege, at den tjatfunktion, den er primært til tilfælde, hvor vi finder det nødvendigt at opdele debatten i temaer, men vi vil gerne opfordre jer til – ligesom på de gamle talesedler, som de af jer, der kan huske dem – at gøre det I skriver et enkelt ord, et emne, et tema for det dagsordenspunkt vi behandler, fordi det vil lette Johns og min ved afvikling af det punkt helt utroligt, og hjælpe os med at bevare overblikket, så I må gerne benytte chatfunktionen til lige at give en lille bemærkning om, hvad det er for et emne, I har tænkt jer under det dagsordenspunkt og skrive fuldstændig, som I gjorde på de gamle talesedler sidste år.

Hvis det bliver nødvendigt med en yderligere inddeling af debatten, emnerne til brug for debatten undervejs, så skal John og jeg nok sige til.

Jeg skal også sige til jer, at hvis det er sådan, at I sidder med forslag allerede nu, som I ved, I ønsker at fremsætte under punkt 4, 5, 6 eller 3 – for den sags skyld – så må I gerne melde jer til, når vi kommer til de respektive dagsordenspunkter og melde jer til forholdsvis hurtigt i talerækken og så tage forslaget med og fremsætte det her fra talerstolen.

Eftersom det nu er en digital kongres, så vil vi gerne opfordre jer til, at undgå at bruge netforbindelsen her i kongrescentret til spiling, for det tilfælde, at I skulle være fristet til anden underholdning, det finder vi vanskeligt, så vil vi gerne anmode jer om ikke at gøre det, fordi vi er rigtig mange, der er på nettet i øjeblikket eller også undlade at bruge store downloadede, prøv så vidt muligt at undgå det, når vi sidder her sammen.

Det kan også være, det kommer til en afstemning, det kan vi jo ikke vide.

For det tilfælde, at det sker, så foregår det naturligvis også via kongresportalen, så vil en afstemning blive tilgængelig for jer på det tidspunkt under det menu punkt, der hedder afstemning.

Det vil jeg slet ikke begynde at gå ind i nu, nu ser vi, om det måtte blive aktuelt, hvis det gør det, så forklarer jeg nærmere om det på det tidspunkt.

Så lige det sidste meget meget praktiske, lavpraktiske – det er jo ikke alle, der er så små, som jeg derfor er der håb forude, denne her talerstol kan reguleres op, det gør man herved under, der sidder to små knapper, hvor man simpelthen kan køre den op og ned, som det passer, så ikke noget med at regulere mikrofonerne, hvis man bare regulerer den i højden, så det passer den enkelte taler.

Pauser, nu er vi startet her klokken 14, som udgangspunkt så er der møde til klokken 18, vi er naturligvis opmærksomme på at ligge en kaffepause ind i løbet af eftermiddagen, når det passer.

Selvfølgelig også i morgen, når vi starter op klokken 9 fra morgenstunden af.

Det allersidste det er, at mobiltelefoner skal enten slukkes eller sættes på lydløs, hvis I øvrigt har spørgsmål eller kommentarer til dagsordenspunkterne eller til – må jeg bede om ordet! Eller andet.

Så kommer I op til John og jeg, så skal vi forsøge at hjælpe jer på vej.

Det var, hvad jeg havde til dagsordenens punkt 2 omkring godkendelse af Forretningsordenen og det praktiske.

Vi går videre til behandling af dagsordenens punkt 4 – Hvad skal vi med skolen?

Dagsordenens punkt 4 – Hvad skal vi med skolen?

Helle Hjorth Bentz: Der vil jeg indledningsvis nævne, at der til behandling af dette punkt, men også punkt 5 og punkt 6 er blevet udsendt et fællespapir, som indeholder en beskrivelse af det overordnede formål og de konkrete mål med behandlingen af disse tre punkter, det er bilagene B, E, F og 1 og 1.1. Til behandling af dette dagsordenspunkt – altså punkt 4, da er der udsendt bilagene D2 til D6.

D6 er Hovedstyrelsens forslag til en kongresvedtagelse om iværksættelse af drøftelse om et skoleideal for Danmarks Lærereforening.

Det vil være D6.1, der i givet fald skal stemmes om til sidst.

Der kan naturligvis komme andre forslag undervejs.

Så er det nu, jeg vil opfordre de af jer delegerede, der ønsker ordet under dette punkt om, at kaste ud i og bede om ordet via kongresportalen og tegne jer ind på talerlisten.

Den første, der får ordet under dette punkt, det er formanden – vær så god!

Anders Bondo Christensen: Ja tak for det!

Jeg skal så officielt fremlægge D6.1.

Jeg synes, vi her i formiddag fik en række rigtig gode begrundelser for, hvorfor et professionsideal kan have en rigtig stor værdi, men vi fik også et klart billede af, at det at formulere et professionsideal, det er ikke det nemmeste her i verden.

Nu har Danmarks Lærereforening jo aldrig sprunget over, der hvor gærdet var lavest, og udfordringer er til for at blive løst.

Vi har i selve vedtagelsesforslaget faktisk givet en hel del begrundelser for forslaget, vi har et mål om, at vi gennem formulering af professionsidealet kan bidrage til at kvalificere hele debatten omkring uddannelsessystemet.

Vi skal styrke medlemmernes indflydelse i den debat, det at de får et fælles sprog, vil stille os betydeligt stærkere, vi skal blive meget bedre til at argumentere for didaktiske valg, når vi ved, hvad det er, vi vil med skolen, så har vi et bedre udgangspunkt på det.

Vi har prøvet at understrege før – vi havde Alexander, Eva og Jeanette på scenen.

Når vi snakker et skoleideal, så er det vores skoleideal, det synes jeg også, vi fik en god begrundelse for i løbet af formiddagen, hvor både Alexander og Eva siger; lav nu et skoleideal ud fra professionen. I skal ikke lave et filosofisk ideal eller alle mulige andre indgangsvinkler.

I har et særligt udgangspunkt, som lærerprofession og det er det udgangspunkt, der skal være.

Som jeg også kan se, ud af vedtagelsesforslaget her så ligger vi op til, at vi nu bruger et år på, at score os ind på – kan vi ramme et indhold i et skoleideal?

Det er selvfølgelig i erkendelse af, at det her er ikke nogen nem opgave, vi vil så på kongressen næste år ligesom gøre status og sige; mener vi at det og det projekt kan lykkes, hvis vi er så langt, at vi mener det, jamen så er målsætningen så, at vi på kongressen i 2018 kan vedtage, at det er et skoleideal.

Så heri ligger der en erkendelse af, at vi sætter os på en spændende, men heller ikke helt enkel opgave.

Da jeg for godt et år siden havde mit første møde med ministeren, vores nye minister – jeg tror, det var samme dage, som hun var blevet udnævnt til minister eller også var det dagen efter – så sagde jeg til Ellen Thrane Nørby, at vi har to hovedprioriteter her og nu. Vi skal sikre nogle rammer for lærere, ledere og børnehaveklasselederes arbejde, så de kan lykkes med opgaven.

Det var den ene hovedprioritet, den anden hovedprioritet det var, at vi skulle styrke læreres og lederes indflydelse på skolens udvikling.

Af de to ting i virkeligheden hænger rigtig meget sammen.

Jeg beskrev før pausen, hvordan vi med de sidste tre reformer ikke havde været i stand til at få rejst en dagsorden – hvad vil vi med skolen?

Jeg er helt sikker på, som jeg også gav udtryk for, at vi vidste godt, hvad vi ville med skolen, men vi havde bare ikke ord på det.

Det svækkede os i virkeligheden rigtig meget i den proces.

Vi har brug for et fælles sprog, vi har brug for at få formuleret en fælles kompas retning. Det der er ambitionen, det er at lave Danmarks Lærerforenings skoleideal, det er selvfølgelig at få formuleret idealet, som giver stor genklang meget meget bredt i organisationen.

Vi skal ikke stå på en kongres i 2018 og vedtage, at skoleidealet med stemmerne 60/40, så har vi ikke ramt plet.

Vi skal ramme noget, som giver mening meget bredt i organisationen.

Endnu engang vil jeg understrege – der er ingen garanti for, at vi kommer i mål, men vi synes – fra Hovedstyrelsens side – at det bestemt er et forsøg værd.

Hvorfor er det så så vigtigt, at lige præcis formuleringen af et ideal, som mål i stedet for, vi bare rejser en mere generel debat?

For det første – hvis det kan lykkes, at lave et ideal der har den her brede genklang i organisationen efter vores mening en kolossal styrke at stå på.

For det andet – det at vi sigter efter et konkret projekt, det er i virkeligheden med til at kvalificere debatten.

Jeg vil sige, at uanset om vi så skulle nå i mål eller ej, så er jeg helt sikker på, at den debat vi får sat i gang, vil have en rigtig stor betydning.

Jeg har jo selv siddet med i den arbejdsgruppe, som Hovedstyrelsen har nedsat nu i godt et år.

Det har været fantastisk inspirerende at få lov til at sidde to-to en halv time og prøve at spore sig ind på, hvad er det, vi har som ideal?

Jeg har kunnet bruge det direkte i meget af det arbejde, jeg har lavet, den kronik jeg havde i Politiken var meget inspireret af nogle af de samtaler, vi har haft i den gruppe.

På den måde er jeg overbevist om, at processen i sig selv vil have en meget stor betydning.

Tror vi så, det er muligt at ramme noget, som har den bredde, som jeg giver udtryk for her?

Jeg synes, vi har nogle gode forudsætninger.

Jeg husker for mange år siden, da havde vi et eksternt firma Bysted Kommunikation til at kigge på den her mærkelige Danmarks Lærerforening for at finde ud af, hvad var det egentlig medlemmerne mente? Jeg var også selv lige kommet i Hovedstyrelsen, Bysted Kommunikation skulle aflægge deres rapport, vi havde været igennem et par overenskomstafstemninger, som sådan balancerede tæt på 50/50. Vi blev udadtil betegnet, som en meget splittet fagforening.

Vi sad selvfølgelig alle sammen og ventede spændt på Bysted Kommunikations dom.

Det Bysted Kommunikation så siger, det er, det var dog en utrolig harmonisk medlemsgruppe I har!

Når vi taler om, hvad Danmarks Lærerforenings medlemmer har af visioner for skolen, så vil de jo nøjagtig det samme.

Når vi ser på, hvad Danmarks Lærerforenings medlemmer vil i forhold til løn- og ansættelsesvilkår, så vil de jo alle sammen det samme.

Når halvdelen stemmer nej og halvdelen stemmer ja, så er det mere en temperamentsforskel, fik vi at vide.

Men specielt den der besked om, at når vi snakker om, hvad vi vil med skolen, så var der utrolig stort sammenfald, jeg har prøvet adskillige gange, når jeg er ude til medlemsmøder, så siger sådan en flok på 80-100 mennesker, der sidder, jeg går ud fra at hele det politiske spektrum er samlet herinde.

Det er de i hvert fald i Danmarks Lærerforening, så mon ikke det nogenlunde også her rummer fra Dansk Folkeparti til Enhedslisten, men jeg har også en klar oplevelse af, at når vi snakker om, hvad vi vil med skolen, hvad vi vil med vores profession, så er vi i virkeligheden meget enige.

Det har jeg fået bekræftet gang på gang.

Det betyder ikke, at det er nemt, jeg synes Alexanders oplæg her sætter virkelig os på en udfordring, men at vi har en forudsætning i medlemsgruppen for at kunne skabe noget, som kan ramme bredt, det har jeg en meget stor tro på.

Så vil jeg godt understrege en gang til, det vi skal er selvfølgelig ikke at sidde og formulere noget med nogle pædagogiske metoder eller principper eller sådan noget.

Nej, det er et helt andet niveau, som jeg også syntes, vi fik indtryk af på debatten.

Er der så sådan nogen universelle værdier?

Ja jeg synes jo, det er interessant, at her for ganske nylig, så var der endnu engang en delegation fra et asiatiske land i Danmark for at kigge på det danske skolesystem.

Det de kigger på, det er noget, som de finder utrolig værdifuldt i den måde, vi har tænkt skole og uddannelse på i Danmark.

Det er altså ikke de nationale test, de kommer for at studere eller en lang skoledag eller læringsmålstyret undervisning.

Nej, det er hele den tankegang, vi har haft indbygget i dansk uddannelsestradition. Ikke kun i folkeskolen, men helt generelt, hvor vi har tænkt fagene, som Alexander også beskriver det, som en del. Det er igennem fagene at hele dannelsen foregår.

Vi beskrev det i formålsparagraffen i 1993 på den måde, folkeskolens opgave er i samarbejde med forældrene, at fremme elevernes tilegnelse af kundskaber, færdigheder, arbejdsmetoder og udtryksformer, som medvirker til den enkelte elevs personlige alsidige udvikling.

Det at vi tænkte fagene ind, som det der skal skabe kloge mennesker, det er det, der skal åbne verden for fagene, det er det, der skal skabe dannelse.

Det er altså noget, som har en kæmpe stor værdi, det havde det i 1993, det har det i 2016.

Det er sådan nogen fundamentale værdier, vi skal prøve at få beskrevet ind i uddannelsessystemet.

Er der så grund til det?

Ja, det synes jeg i høj grad, der er!

Hvis vi prøver at se på den udvikling, der er sket nu, så i flere og flere kommuner har man – i forbindelse med, at man nu siger; nu skal vi have læringsmålstyret undervisning – jo netop koblet den alsidige udvikling fra fagene, så begynder man at formulere selvstændige mål for den alsidige udvikling, afkoblet fra fagene.

Det er en hel anden måde at tænke skole på, hvis vi ikke forstår at sætte ord på, den kæmpe værdi der er i den danske uddannelses tradition, så står vi rigtig svagt overfor dem, som tilbyder de her letkøbte målingsinstrumenter og dokumentation hele vejen igennem.

Derfor er der brug for det her.

Et andet eksempel på – noget som jeg synes er en grundlæggende værdi i den måde, vi tænker skole på nu og i fremtiden – det var jo, da vi i Danmarks Lærerforening startede en debat omkring fremtidens skole, så havde vi sådan en opstartskonference, der blev holdtovre på Nationalmuseet, og der havde vi inviteret Bertel Haarder - der på det tidspunkt var undervisningsminister - til at komme med et oplæg, jeg husker tydeligt at Bertel sagde; jeg håber sandelig også, at eleverne i fremtidens skole møder den dygtige billedkunstlærer. Der kan åbne kunstens verden for børnene!

Det er jo ikke af hensyn til elevernes livsindkomst, nej, det er af hensyn til elevernes livsværdi.

Altså det, at vi har et ideal om, at vi skal åbne verden for vores elever.

Det synes også, at Alexander var inde at beskrive det, at vi skal åbne verden gennem fagene for vores elever.

Det er også noget, der har ligget dybt i dansk uddannelsestradition, som jeg tror er en grundlæggende værdi.

Nu skal jeg ikke stå her og udfolde mine egne tanker omkring skolelæring, men det bare for at prøve ligesom at sige; hvad er det for et niveau, vi skal prøve at befinde os på, når vi snakker sådan et skoleideal.

Jeg tror, at det at få formuleret sådan et skoleideal vil være en styrkelse af vores profession.

Jeg er selv med, da vi i sin tid formulerede vores professionsideal.

Jeg var noget skeptisk i starten, det skal jeg ærligt indrømme, jeg tænkte, det er da sådan et terapiprojekt, for nogen der ikke kan få tiden til at gå med noget andet, men jeg vil bare sige, at det at vi fik formuleret det professions – er efter min mening noget af det vigtigste, der er sket i Danmarks Lærerforening i al den tid, jeg har været med. Om vi kan nå i mål med et skoleideal – ja, det må tiden vise, men jeg synes, vi skal gøre forsøget, jeg synes, vi skal give det en chance, og jeg vil gerne endnu engang understrege, at selvom vi ikke kommer i mål, så er jeg helt sikker på, at processen har en kæmpe stor værdi i sig selv.

Det er så baggrunden for, at vi fremlægger vores forslag

D6.1.

Klapsalver!
19.30

Helle: Ja tak!

Hovedstyrelsen fremlagde et forslag til kongresvedtagelse D6.1.

Inden jeg giver ordet til den næste taler, så vil jeg lige lave en lille demonstration for, at se – hvis man nu kommer i tvivl om, hvordan man bærer sig ad med at fortryde, hvis man nu er kommet til at taste sig eller på som taler, det vil man sådan set gerne fortryde, så vil jeg lige give en lille anvisning i det.

Hvis I starter ude i mødeplanen på den aller forreste side, når I lokker jer ind, så I en mødeplan beder om ordet, og den kan man ikke få, så finder man det tidsrum, som vi er i nu, det er kongres kl. 14-18 på første dagen, den markerer I.

Så kommer I ind på kongres kl. 14-18, så skal I trykke på – at bede om ordet – en gang til.

Når I så kommer ind på talerlisten, så kan I se oppe i højre hjørne er der lille markering, der hedder fortryd.

Det er så den, man i givet fald anvender, hvis man nu er kommet til at fortryde, at man har tegnet sig ind på den konkrete talerliste.

Jeg håber, det virker.

Jeg vil gerne give ordet til næste taler, som Niels Munkholm Rasmussen – vær så god Niels!

Niels: Ja tak.

Tak for en spændende formiddag, jeg synes sørme det er en rigtig dygtig Hovedstyrelse, vi har, der tør bryde formen og lade os komme godt i gang her, jeg synes faktisk, der var nogle rigtig tankevækkende og gode betragtninger for os til behandling af det her punkt, så tak for det!

Så er det sådan, at jeg om lidt vil fremsætte et ændringsforslag til det vedtagelsesforslag, som Hovedstyrelsen har fremsat, det vil jeg selvfølgelig begrunde, men jeg vil tage et lidt andet udgangspunkt, fordi Anders Bondo var lidt inde på det i baggrundsnotatet til det her punkt, står der jo også, at – vi skal ikke gå filosofien og politikken vej, men lærerprofessionens!

Det synes jeg er meget fornuftigt.

I hvert fald i fase 1, synes jeg, det er helt afgørende, at vores udgangspunkt er det, vi har at bidrage med, det vi har behov for.

Så var det så, jeg kiggede lidt længere om i de ti punkter, der er i baggrundsnotatet, jeg synes egentlig, de signalerer noget andet.

Jeg synes egentlig ikke, de lever op til udgangspunktet om, at det er lærerprofessionens indfaldsvinkel.

Nuvel, jeg kan i hvert fald registrere af de der citater, som der er en række af, der kan jeg i hvert fald ikke finde en eneste engageret, praktisk skolekvinde eller skolemand, men nuvel man kan jo ikke ramme alt i første hug.

Det næste er – nu håber jeg selvfølgelig, at jeg med formandens tilladelse gør et forsøg på at ramme niveauet her. Det er jo altid en risiko, men indtil nu har jeg i hvert fald ordene.

Det som jeg savner, det kunne måske også give et præg af, hvor det er, jeg er på vej hen.

Jeg savner et spørgsmål, hvor skolens dagligdag – hvad med den grundlæggende ide i elevernes fordybelse eller dybde? Set i lyset af de der 3.170 spændende centrale måder i skolens fag både i test, et samfund i hurtig kommunikation, flygtig viden, hastigt forbrug.

Når jeg taler om fordybelsen, er det fordi, jeg er overbevist om, at glæden, oplevelsen og den solide viden ligger i fordybelsen.

Det synes jeg er en diskussion værd om en grundlæggende værdi i skolen.

Det næste værdi jeg godt ville have at kunne indgå i vores diskussion her, det var sådan noget som mundtlighed, som jeg vurderer det, så er mundtligheden på retur. Skriftligheden vinder frem, test, prøver og alt mulig andet styringsmekanisme, hvori de i deres natur er skriftlige.

Det sidder de svage læsere, og mange er svage i skolens undervisning.

Til gengæld styrker de den bureaukratiske tankegang og med det svækker de også den demokratiske dialog, så jeg synes, det var jo en grundlæggende værdi, som ville være fantastisk god også at tage med i vores arbejde med de her grundlæggende værdier. Jeg håber, jeg holder niveauet formand!

Den næste grundlæggende værdi, jeg synes, vi har behov for at få diskuteret, det er hele spørgsmålet om demokratisk, musisk og kreative fag, angrebet på den alsidige udvikling, de her fags muligheder for at have gennemslag i forhold til alt det, der ellers foregår, det synes jeg er en fantastisk god grundlæggende værdi i skolen, som vi bør tage med.

Så er der en ny grundlæggende værdi, det er den der gensidige dialog i samarbejdet mellem lærere og elever og eleverne imellem.

Her tror jeg faktisk, vi er nået nær verdensklasse, det var vel nok værd, at vi får gjort noget ud af den værdi.

Så er der spørgsmålet om klassen og klasselæreren som udgangspunkt for hele klassens trivsel sammen, ikke som vi har set flere steder, at nu kan man blive kontaktlærer til enkelte elever.

Jamen dermed tager man jo hele fællesskabet ud og gør det til et individuelt projekt, så spørgsmålet om klasselæreren og klassen er jo en helt afgørende værdi.

Så er der spørgsmålet om elevernes aktive inddragelse i undervisningens indhold og tilrettelæggelse, hvordan står det lige til med det?

Er vi i alt, hvad der ellers har angrebet os de sidste år, netop ikke tilbøjelige til at sige; det er noget af det vi nedprioriterer.

Jamen, det var måske en af de værdier, vi for alvor skulle sætte ind, vi vil faktisk noget sammen med eleverne, selvfølgelig har vi den professionelle tilgang og alt det, men den værdi vil jeg meget gerne have, at vi også fik diskuteret.

Så er det sådan, at vi jo også har historisk belæg for noget af det.

Det er jo det, der er under angreb her.

Det er før min tid – jeg beklager – men det er før min tid, det cirkulære, det er jo første gang, man beskriver fagene, fagenes indhold og målene i skolen der omkring år 1900, der står der faktisk, styrket af undervisningsministeren dengang en gammel biskop.

At man skal give læreren rum for fri bevægelighed og et personligt åndeligt liv.

Vi ville måske bruge andre formuleringer i dag, men det med den frie bevægelighed for læreren i arbejdet med undervisning, synes jeg er helt afgørende.

Jeg synes også, det er vigtigt, at få lagt vægt på at vi jo i virkeligheden går fra en tysk/nordisk pædagogiktradition, hvor læreren er ansvarlig for planlægning og realisering i undervisningen indenfor de politiske fastlagte mål, læseplaner osv.

Det er altså læreren, der er den ansvarlige.

Det står jo i modsætning til det der saksiske begreb med, at læreren ikke anses som selvstændig ansvarlig, men nærmest en – det er Mogens Hansens udtryk – undervisningssergent, hvor målet er fastlagt endeligt læseplaner og hvor planlægningen af arbejdet, resultat og løn vil kontrolleres af nationale tester og evalueringer!

Der er i hvert fald noget af det her, der er genkendeligt for den udvikling skolen er i gang med.

Det var måske også nogle værdier, det var værd at opruste på.

Så gik jeg jo baglæns og kiggede på de der ti punkter i baggrundspapiret, baggrundsnotatet om det, vi skulle arbejde med i dag, så tænkte jeg; der er sgu ikke nogen af de spørgsmål, der rammer dem, jeg nu har rejst her!

Så tænkte jeg; jamen så er der måske behov for, vi gør et eller andet ved det, som jeg altså har gjort nu, jeg har også prøvet at kigge på de spørgsmål, der er stillet ved bagi, der kunne jeg simpelthen ikke finde ud af, hvor jeg skulle skrive dem, det er måske en mangel her, det rammer ikke niveauet, men alligevel jeg kunne simpelthen ikke finde det.

Der er faktisk en ting her, jeg godt ville have med her, det er for i 2011 blev der lavet en undersøgelse i Finland, Sverige, England, Skotland og Danmark om, hvordan lærerne så på deres arbejde.

Den viste eksempelvis, at finske og skotske lærere de har elevernes basale færdigheder i læsning, skrivning og regning, som den højeste prioritet.

Danske lærere går mere op i, at eleverne bliver demokratisk dannede.

Danske lærere ligger også højt på, at man skal uddanne børn til at blive ansvarlige borgere, altså det med det samfundsmæssige deltagelse, løbende til også at tage ansvar for sine ting og i det hele taget være en del af fællesskabet i samspil.

Der adskiller vi os som lærere, det gjorde vi i hvert fald i 2011 i forhold til de andre lande.

Igen en fantastisk værdi, synes jeg, som vi er nødt til at tage ind her.

Ellers tilbage til det der ændringsforslag, jeg vil stille, der har vi jo drøftet det på Fyn, jeg har lovet at sige, at det er med alle de omlæggende ord, så vi er mange.

Da vi drøftede det i vores kongresforberedelse, da mente vi faktisk ikke, at det var sådan et skoleideal, men en grundlæggende drøftelse af de værdier, der er i skolens undervisning, der var behov for.

Man kunne måske også sige – for at bløde lidt op i det – der var en fase et, det var, at vi med hinanden i lærerprofessionen fik drøftet de her grundlæggende værdier, om de så ville kunne bære, når det kommer frem til kongressen, til at det ligefrem skal hedde – et skoleideal!

Eller det skal være nogle andre, måske mere dynamiske ting vi skal have fat i.

Det kunne jo være en mulighed for, at vi kunne tage op ved den næste kongres.

Vores behov var i virkeligheden, at få de her værdier drøftet.

Der er også det der ved det, at sådan et færdigt skoleideal, som det er sat til her i Hovedstyrelsens vedtagelsesforslag, det skal besluttes i 2018, der er i hvert fald en stor risiko for, at når man har besluttet, så bliver statisk uengageret måske ligefrem til skuffebrug, hvorimod det at man har løbende drøftelser af de grundlæggende værdier, det kan måske bringe organisationen og vores argumenter længere frem.

Hvis man kigger tilbage til diskussionen om professionsidealet, så vil jeg påstå her, at den bedste tid, det var mens diskussionen foregik, mens processen var i gang der, hvor man virkelig lagde vægt på, at få fundet ud af, hvad er det egentlig professionsidealet skal indeholde?

Hvorimod vi har haft et faldende engagement på det.

Jeg vil sige, at i min tid i Hovedstyrelsen, da har vi i to omgange prøvet at genoplive varerne – man kan sige, det har måske ikke haft det store gennemslag.

29.25

Så kan jeg godt være lidt angst for det der med, at man godtager et skoleideal, men man måske i stedet skal holde fast i de der grundlæggende værdier.

Så det med, at man rammer en proces, det at man har en løbende diskussion, det man har en løbende afvejning, det tror jeg er af stor værdi.

Så skriver jeg her, at det her samarbejde med skole og forældre og folkekirken osv., det er jo en fantastisk inspiration, jeg skulle lige have det med her.

Men altså vi har brug for en løbende dialog om skolens og undervisningens grundlæggende værdier, som holde punkter i en skoledebat med hele tiden nye overraskende vinkler, ofte er det teknokratiske eller angelsaksiske eller måske helt himmelråbende.

Så vil jeg fremsætte forslaget til resolution, men nu er jeg så lidt i tvivl om, om I alle sammen har Hovedstyrelsens forslag forringet. Det der hedder D6.1?

Helle: Det ligger nu tilgængeligt under punkt 4, under de bilag der er sendt ud til behandling!

Niels: Hvem tør tage udgangspunkt i det?

Jeg har skrevet lidt om på Hovedstyrelsens forslag, for at understrege de punkter, jeg har haft her.

Jeg ligger op til, at vi har en kongresvedtagelse om iværksættelse af drøftelse om grundlæggende værdier i folkeskolen.

Ellers bruger jeg meget Hovedstyrelsens første blok, jeg har så bare erstattet det med folkeskolens grundlæggende værdier, hvis vi går ned i den anden blok, så skriver jeg her: Foreningen vil gerne nå frem til den ordinære kongres i 2017 med involvering af alle niveauer i foreningen drøfte folkeskolens grundlæggende værdier med udgangspunkt i lærerprofession.

Drøftelsen kan kvalificeres gennem inddragelse af andre interessenter.

Når jeg tager det der med udgangspunkt i lærerprofessionen med, så er det fordi, det står ikke i Hovedstyrelsens forslag, selvom det egentlig står i baggrundspapiret, så har meget med, at det der med fase 1 må være den, at vi engagerer hinanden i den debat, om udgangspunktet i læreprofession.

Så stod der så i Hovedstyrelsen, at der skal inddrages andre interessenter, netop i den fase synes jeg, at vi i hvert fald godt kan moderere det til et – kan inddrage andre – hvis det nu passer.

Vi er vel i første række dem, der skal have denne her diskussion, så når vi tager udgangspunkt i lærerprofession.

Det sidste afsnit der står jeg ligeledes på kongressen i 2017 – vurderes dette arbejde med henblik på, hvordan de grundlæggende værdier i en fortsat proces kan videreudvikles og aktivt indgå i den aktuelle og fremtidige debat om skolen.

Jeg tror også, det står tydeligt nok på baggrund af det, jeg har sagt, at det er egentlig det, jeg vil.

Så jeg har ikke nogen 2018, det må vi jo finde ud af, når vi har kongressen i 2017, som er en ordinær kongres i god at drøfte det her.

Tak for det lange ord!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Niels Munkholm Rasmussen fremlagde et forslag, to ændringsforslag 02, som jeg sagde, så ligger det allerede tilgængeligt på portalen under de 4 dokumenter, der hører til behandlingen.

Som vi også kan se, så er de ændringer, Niels redegjorde for, da han fremsatte sit forslag, de er markeret med kursiv.

Så vil jeg gerne give ordet til den næste taler, det er Ida Holm Clemensen, der har indtegnet sig, derefter er det Regitze Maria Flannov fra Hovedstyrelsen – vær så god!

Ida Holm Clemensen: Tak for det!

Jeg står heroppe egentlig for at trampe lidt videre på den sti, som Niels lige har fremlagt.

Hvad vi vil, og hvad vi skal med skolen, tænker jeg egentlig er en grundlæggende ting, vi her dag arbejder med, når vi er ude blandt eleverne, og for mig er det vigtigste sigte indholdet i formålsparagraffen, nemlig fokus på elevernes mulighed for fordybelse og erkendelse og virkelyst, at de skal kunne tage stilling og handle, så de kan deltage i et demokratisk samfund, åndsfrihed, ligeværd og demokrati er de bærende værdier.

Det er i øvrigt foreneligt med de værdier, vi har i vores principprogram under beskrivelsen af fællesskabets skole og i allerhøjeste grad også i vores professionsideal.

Det er dog efterhånden dagligt, at jeg oplever at det sigte er under stærkt pres, det virker som om, at man fra politiske hold har en stærk interesse i, at tilsidesætte formålsparagraffen og i stedet fokusere på målbar læring.

Det er en politisk beslutning om tvungen brug af læringsplatforme, der er eksempelvis et sådan tiltag, som på alle måder peger væk fra formålsparagraffens indsigter.

I Odense er det min uddannelse, at vi skal benytte os af.

Når jeg sidder og arbejder i det system, må jeg sige, at jeg gradvis oplever en afprofessionalisering og ikke mindst en afsporing i forhold til sigtet mod formålsparagraffen.

Jeg behøver dybest set ikke, når jeg sidder og planlægger i det system længere at overveje, hvad med undervisningens indhold og gøre mig nogle pædagogiske og didaktiske tanker i forhold til de elever, jeg har.

Jeg skal såmænd blot bare gøre mig nogle tanker om, hvilke forenklede fælles mål, jeg indenfor et givent fag vil beskæftige mig med, og så helst pinde dem ud i simple læringsmål, som eleven selv kan evaluere på.

Elevernes evaluering – har vi så fået fortalt – kan sive over i elevplanerne med medaljer og flotte skydeskiver, der viser i hvilken grad, eleven har ramt plet i en given færdighed.

Elevens forståelse af at tage indstilling til indholdet i undervisningen, er der ikke sat fokus på og slet ikke er levnet plads til i lærerens platforms evalueringsprogram.

Så det bliver kun til en journalføring over, hvad eleverne præsterer af færdigheder.

Hvis det kunne tænkes, at jeg slet ikke har haft tid – altså forberedelsestid – til at udtænke simple læringsmål, så er det muligt at hente forlagsproduceret forløb fra platformens bibliotek.

Disse forløb er fuldstændig tilpasset hele den tankegang, der ligger i læringsmål fokusering.

Jeg tænker, at mangfoldigheden i skolens indhold forsvinder, når vores metodefrihed, didaktiske og pædagogiske overvejelser og inddragelse af lokale islæt begrænses af et simpelt it program, dermed begrænses også vigtige bidrag til elevernes dannelse.

Med afsæt i den virkelighed jeg her har beskrevet, tænker jeg, at jeg nødvendigvis ikke har brug for et fast formuleret skoleideal, men jeg har brug for, at vi i langt højere grad får drøftet og ikke mindst aktiveret værdierne i vores professionsideal og i principprogrammet og ikke mindst i formålsparagraffen. Vi skal have aktiveret de værdier, så de bliver stærke argumenter for os alle og kan virke, som en tragt der er effektivt overfor tiltag, som eksempelvis læringsplatformene.

Man kunne sådan set også sige det med andre ord.

Her skal det være muligt at kunne skylde den slags tiltag ud med badevandet, så vi i hverdagen kan fastholde vores fulde frihed til at agere professionelt og kunne undervise op mod formålsparagraffen, så vi netop bidrager til elevernes dannelse.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Så er det Regitze Flannov fra Hovedstyrelsen, derefter er det Lene Grethe Jensen, vær så god!

Regitze Flannov: Jeg sidder også i den arbejdsgruppe, så I vil kunne spore lidt begejstring for projektet herfra, det kan jeg lige så godt sige fra starten.

Jeg er optaget af folkeskolen, som et frirum, et sted hvor alle elever kan hænge overtøjet ude i gangen og gå ind i en skole, der viser rummelighed og mangfoldighed.

Her afleverer vi dogmerne i døren og affører os forventninger til social baggrund, til køn, til ligestilling og ikke mindst til pædagogikkens modeluner.

Her er de professionelle forpligtet af deres viden, af deres uddannelse og af deres dømmekraft.

Undervisningen tager udgangspunkt i fagene, sætter fri og åbner verden, som lærernes a-kasse skrev i sin annonce.

Der er høje forventninger til alle og alle skal udfordres.

Andre måder at leve livet på anskueliggøres og hele skolen skal bære præg af den tænkning.

Høj faglighed, bredt undervisningsbegreb og dannelsen af livsduelige mennesker.

Det er derfor, jeg er blevet lærer.

Det er derfor, jeg gik ind i organisationsarbejdet, det er folkeskolen, der har givet mig en chance.

Et smagløst brug af begrebet læring, der misbruges til at tage fokus fra undervisningen, fra input til output, detaljemålstyring, meningsløse test, benchmarking og afprofessionalisering af skolen.

Lærerne hovedgeshæft er undervisning, planlægning, afvikling og evaluering.

I skolen lærer man ikke blot noget, men noget bestemt. Vi skal turde stå ved, at skolen også har en opdragende funktion, en insisteren på fællesskab med respekt for den enkelte.

Alexander sagde noget i retning af – man kommer ikke sovende til idealer, dem må man kæmpe for, det er derfor, de er vigtige!

Idealer giver retning og sammenhæng, udarbejdelsen af et skoleideal er et vigtigt arbejde i forhold til, at forfølge vores tanker om god skole.

Vores strategi, vores indflydelse og vores værdier, et skarpt fælles skoleideal, et fælles sprog og en fælles udmelding der får os til at ranke ryggen og turde være stolte af vores profession.

Lukker vi os så om os selv, bliver vi selvgede, bliver vi fastlåste, tager vi monopol, nej da. Vi kan da sagtens udarbejde vores idealer og samtidig have respekt for andres stemmer og andre idealer.

Processen og debatten internt er vigtig, men produktet er altså også vigtigt.

Jeg er ikke angst for, at det bliver statisk, for skulle vi dog ikke bare lave det dynamisk!
Med et skoleideal i hånden, vil vi stå langt stærkere i skoledebatten i vores kamp for folkeskolen og for det gode lærerliv.
Tak!

Klapsalver!

Helle: Ja tak, Lene Grethe Jensen vær så god – derefter er det Marianne Toftgaard!

Lene Grethe Jensen: I hovedstaden øst og vest er vi fuldstændig enige med Hovedstyrelsen i, at vi skal have en bred debat om, hvorfor vi holder skole.

Hvad de unge skal kunne for at håndtere deres tilværelse, når de forlader skolen.

Vi bakker også op om, at nedsætte en arbejdsgruppe, således som det er foreslået i Hovedstyrelsens forslag til kongresvedtagelse under det her punkt, men jeg har nogle små tilføjelser, vi kunne faktisk godt tænke os, at i stedet for det skoleideal, at det kom til at hedde et folkeskoleideal.

For vi en ganske glimrende formålsparagraf til folkeskolen, det er den paragraf et sådant ideal skal læne sig op ad.

I virkeligheden behøver vi måske slet ikke at blive et ideal, for vi har folkeskolens formålsparagraf, som bare trænger til at blive italesat på alle niveauer, den ligger i lærernes dna, den skal bare synliggøres noget mere.

Vores forslag er, at vi kører i to spor – et hurtigt spor, hvor formålsparagraffen synliggøres på alle niveauer. Vi har i forvejen rigtig mange materialer og projekter i Danmarks Lærerforening, som vi har lanceret igennem årene, de er ikke forældet, men kan sagtens genbruges.

Det skal gøres mere konkret og bruges i alliance med skolebestyrelserne og forældrene.

For forældrene har tillid til lærerne, vi mangler bare at få kommunikeret vores budskaber klarere ud, end vi gør i dag.

Det må gerne være i et let fatteligt sprog, som fænger almindelige folk.

Så et langsommere sprog, hvor vi drøfter folkeskoleideal.

Det er nok lidt svært at få alle niveauer med i denne proces, uanset vi gerne ville være en involverende fagforening, men øremærk nogle af de åbne medlemskurser i løbet af dette skoleår til at sætte det på dagsordenen.

Her har vi de interesserede medlemmer, både lærere og børnehaveklasseledere, de vil således blive hørt, at tage drøftelsen i hver eneste faglige klub, det kan nok blive lidt tungt.

Da opbakningen her mest handler om det nære og dagligdagen, hvor visionsdebatten - uanset hvor vigtig den er - ikke fylder så meget lige nu.

Processen behøver sådan set ikke at tage to år, for vi har brug for noget materiale i forbindelse med næste års KB valg, hvor folkeskolen med garanti kommer på dagsordenen i alle kommuner.

Her ville det være rart, hvis de lokale kunne komme med et skolepolitisk oplæg, som handlede om indholdet i folkeskolen.

For en del år siden havde vi på denne her kongres et fantastisk godt oplæg, da vi skulle drøfte professionsidealer, Jørgen Husted, jeg husker, han sagde, at for at lave en indgangs port ind til de danske folkeskoler skulle der stå; Her hører mennesker til!

Så lød hans eftersætning; det er ikke nødvendigvis nok at vise noget, men det er vigtigt at blive til nogen!

Hvis dette er vores udgangspunkt, vil vi kunne favne alle børn i den danske folkeskole, det vil samtidig være et modsvar til det nuværende testskole, som vi er så grundig trætte af, og som også får rigtig meget kritik fra andre end os selv.

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Marianne Toftgaard – derefter er det næstformand Dorte Lange!

Marianne Toftgaard: Jeg synes, det kan give god mening af et professionsideal, fordi vi er en profession, men jeg synes, det er svært at have et skoleideal, for vi er ikke skolen.

Vi er en stor del af den, og vi har en stor interesse i den, men den er ikke kun os.

Jeg synes Eva Secher Mathiasen sagde noget væsentligt, da hun også sagde; der er rigtig mange andre, der mener noget om skolen, og de mener det bedste, de vil det bedste for skolen, og det synes jeg, vi skal tage til os.

Jeg synes, at det at sætte sig ned og lave et ideal meget nemt kan blive – som Niels sagde - en lukket ting, en statisk ting, en bedrevidende ting, som vi kan bruge – ikke som inspiration ude på lærerværelset til at slå folk i hovedet med.

Jeg vil meget hellere have den drøftelse, som Niels også lagde op til, at vi faktisk sørger for, at der på alle niveauer i foreningen kan drøfte, hvad er det, vi kan i skolen, hvad er det, hvad vi vil med vores præstation, vi har jo stadig et professionsideal, vi har jo stadigvæk vores principprogram, der står rigtig meget om, hvad vi gerne vil med skolen, hvad vi synes, der skal være indhold, hvordan vi forholder os til elever, hvordan vi forholder os til forældre, hvordan vi forholder os til samfundet, så der har vi skrevet ind, så vidt jeg husker.

Jeg synes, det er en overflødig drøftelse at lave et nyt papir, som kan ligge i skuffen, jeg synes, det er fantastisk vigtigt, at lægge op til en debat, som handler om, hvad er det, vi gør derude?

Jeg har været så heldig hjemme i min egen kommune Rudersdal at liste mig med på et kursus i SOLO taksonomi – ikke selve SOLO taksonomien, men for afdelingsledere og andre pædagogiske ledere i at vejlede lærere og sparre med lærere, som er ude i klasserne for at lave undervisning for eleverne med mål i hentet i vores fælles mål.

Nu kommer jeg jo fra fagforeningen, så det første jeg spørger om lidt for at være havkatten i hyttedefadet, hvad det nu er for en, der er i hyttedefadet.

Så siger jeg – hvad med dannelsen fru Nielsen?

Så siger hun så sjovt nok ude hos os, ved du hvad, du skal læse denne her dejlige bog af Alexander, fordi han har skrevet rigtig meget godt om dannelse, den ligger jo i fagene, og det skal vi huske på.

I mit hoved betyder det, at man sagtens kan have nogle meget specifikke mål, man kan sagtens legalisere en undervisning for eleven og samtidig bruge fagene til dannelse.

Vi lærer ikke bare at lære, det har vi også skrevet i vores produktionsideal, at vi skal sørge for at eleven kan lære at lære, men vi lærer også at lære noget.

Det er altså ikke målsætningen.

Jeg er frygtelig bange for, at det her skoleideal er på vej et forkert sted hen, men jeg vil frygtelig gerne have en drøftelse af, hvad det er, vi synes, der er vigtigt!

Klapsalver!

Ja tak – næstformand Dorte Lange vær så god! Derefter er det Morten Refskov fra Hovedstyrelsen.

Dorte Lange: Ja, det var lidt et stikord Marianne for den drøftelse, den er vi jo godt i gang med at sætte fokus på rundt omkring, det er noget, jeg godt vil sige noget om.

Denne her samfundsdebat, hvad skal vi med skolen? Det burde jo næsten være det allervigtigste, der var i vores samfund.

Når jeg siger burde være, så er det fordi, den er jo ikke ret meget til debat.

Det er jo sådan, at man kan sige, at det, som Eva Secher Mathiasen opfordrede os til – det at vi går ind i denne her debat og også hører, hvad andre vil, at hvor er det lige, vi kan gå ind i den debat?

Den er vi faktisk nødt til selv at prøve at sætte i gang, det har vi så gjort nu.

Vi startede jo sidst i november sidste år med en konference på Hotel Storebælt sammen med folkekirkens skoletjenester og skole og forældre, for at sætte gang i det, som vi håber på, kunne gå hen og blive en folkebevægelse, for at diskutere lige præcis, hvad skal vi med skolen?

Når nu hovedstyrelsen ligger op til, at vi skal sætte fokus på at lave et skoleideal, så er det jo faktisk for, at vi som professionelle, kan have en stemme ind i den debat, som er meget tydeligere, når vi på sigt har udviklet det skoleideal.

Ikke fordi vi vil lukke øjne og ører for, hvad andre mener, det er faktisk fordi, vi så vil kunne ranke ryggen og gå ind mere tydeligt med, hvad det er for et ideal, vi ser for skolen.

I går var jeg med på det arrangement, som Københavns Lærerforening lavede sammen med skolebestyrelserne i København, hvor vi var på Københavns Rådhus, vi fik rådhuspandekager, men vi var også inde for at høre f.eks. idehistorie, hvor Jens Erik Kristensen siger noget om, hvorfor mon egentlig det er, at dannelse er ved at poppe op igen, som et behov vi har for at diskutere, at skolen også skal danne eleverne.

Hans bud på det, det var, at nu har uddannelse faktisk overtaget det hele, der må da være et krav om fra talerstolen at sige; vi har jo en formålsparagraf, og den er fin, men i virkeligheden så blev den faktisk rimelig grundigt ændret i 2006, hvor det blev skrevet ind, at det var for, at vi skulle have lyst til at lære mere og for at forberede eleverne på videre uddannelse i folkeskolen.

Det er nyt, hans pointe var – at tidligere så var folkeskolen faktisk ikke en del af uddannelsessystemet, folkeskolen var ikke en uddannelse, det var en ret, som alle har til at gå i skole i folkeskolen.

Efterfølgende kan man så tage en uddannelse.

Nu er folkeskolen ikke længere en ret, nu er det blevet en pligt i første led i videre uddannelse, som borger.

Det må man jo sige, altså det handler mere om, at få færdigheder, som du kan bruge videre i din uddannelse, end det handler om at blive dannet, som menneske.

Det er der jo faktisk nogen, der har sat ord på, det har Ove Kaj Pedersen på en konkurrencestat, hvor han siger, at det som skolen nu skal i den tankegang, det er at uddanne soldater til konkurrencestaten!

Det er hans formulering. Det er faktisk ikke en, vi har fundet på.

Det er der faktisk flere og flere, der mener, at det er en lidt forfærdelig opgave for skolen at have.

Heldigvis så har vi så succes med, at sætte de her debatter i gang rundt omkring sammen med skoler og forældre, altså skolebestyrelserne derude sammen med folkekirkens skoletjenester og nogle andre interessenter, som vi har kontakt med derude.

Vi er i gang med at forsøge at planlægge et opfølgende konference på den vi havde i november, hvor vi vil prøve at tage nogen af erfaringerne ind fra de lokale debatter, I har sat gang i.

Hvor vi jo også vil vide, hvad er det for nogle udfordringer, det har givet rundt omkring.

Vi vil så også prøve at tage nogle flere interessenter med ind, f.eks. så har 3-F jo lige på deres kongres sat fokus på folkeskolen, en vigtig kant at få opbakning fra.

I forhold til selve det her med diskussionen om skolens formål, det er jo i sig selv et lille opgør imod det, at skolen og det vi skal med skolen hele tiden kun bliver besluttet i nogen meget små kredse, f.eks. i moderniseringsstyrelsen osv. i Finansministeriet.

Så det at vi tager fat, omkring denne her debat overhovedet er jo i sig selv et lille bitte oprør.

Så et skoleideal fra vores side er faktisk med til at styrke denne her debat, som jeg ser det, og er med til at styrke denne her debat, som I er i gang med at sætte i gang rundt omkring.

Det her initiativ for at brede debatten ud, det er jo så ligesom Alexander sagde; det er blot en del af den debat, at skolen er et fælles anliggende, så vores stemme, kan ikke være den afgørende, men det er en meget vigtig del af det, meget meget vigtig del og den har jo mange år været overhørt, så for at vi kan stå stærkere denne her debat, så synes jeg, det er et utrolig vigtigt initiativ, at vi får sat gang i en proces, som gerne skulle lede frem til, at vi laver det, der er vores skoleideal.

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Morten Kvist Refskov fra Hovedstyrelsen, derefter er det Kjell Bergstedt Nilsson

Morten Refskov: Ja, kære kongres der er gode hovedbestyrelsesmedlemmer, som har fortalt at Lars Liltorp holder os fra talerstolen på kongressen, når vi nu har fået et sæde i Hovedstyrelsen.

Det vil forkerte kongresafviklingen til glæde for de delegerede, siger de. Selvom jeg er ualmindelig behagelystent anlagt, kan I tydelig set, at det i hvert fald for mig har været for stor en udfordring, at leve op til den forventning. Lidt dertil at vi nu er blevet en del af paraden heroppe, så er til fuldt og konstant skue for den ærede forsamling, det bliver vist en lang kongres, men nok sniksnak for nu. Naturligvis skal vi have et skoleideal, naturligvis skal vi formulere et fagprofessionelt ideal for, hvordan vi holder skole i det her land. Vi må ikke formulere os højtideligt og selvhævdende, men vi må gerne formulere os idealistisk og værdiladet. Med professionsidealet viste vi, at foreningen er i stand til at få noget stærkt og vigtigt ud af sådan en proces, somme tider kan det være helt fornuftigt, at genbruge en god opskrift. Der er mere end nogensinde før brug for at få skabt en modvægt til den data- og evidensbaserede skole, der breder sig som en steppebrand i den danske skoleverden. Der står ulig større respekt om os, når vi eksplicit som profession er i stand til at formulere, hvad vi vil med skolen. Fra den enkelte lærer i mødet for forældrene til formandens udtalelser i pressen. Her tror jeg, at den forud stående proces, kan være en god hjælp for os og styrke Danmarks Lærerforenings skolepolitiske ryggrad. Det er helt udenfor diskussion, at skolens opgave er at uddanne, men børn og unge skal samtidig forbedres på, at tilværelsen ikke alene rummer udfordringer, der kan løses ved, at man fokuserer på sine individuelle læringsmål og erhverver sig såkaldte kompetencer. Tilværelsen rummer også sygdom, sorg, lidelse og tab og den kræver derfor livsmod, mening og håb. For at mennesker skal være i stand til at agere og skabe værdier og arve andres liv. Må de først og fremmest forstå, hvordan de selv er. Når pædagogik, oplyst dialog og kritisk tænkning glider i baggrunden forsnævrer individfokuseret kompetenceudvikling bevæger vi os altså ud på gyngende grund, med overhængende fare for, at det hele bryder sammen. Det er paradoksalt, at vi på den ene side taber den stadig mere foranderlige og uforudsigelige verden og på den anden side indsnævrer og målretter faglighedsbegrebet, som svar på mødet med dette ukendte. Hvem ved i grunden, hvad fremtidens arbejdsmarked efterspørger? Vi lærere er den mest afgørende enkeltfaktor, for elevernes udbytte af undervisningen. Det er i kraft af den unikke forståelse for samspillet mellem fagdidaktik, almen didaktik og praksis, at vi har vores helt særlige rolle og position i folkeskolen. Derfor er vores stemme den absolut vigtigste i uddannelsesdebatten, den skal vi forstå at bruge. Vi skal generobre platformen for pædagogiske diskussioner og derigennem blive mere opmærksom på at begrunde vores didaktiske og pædagogiske valg og prioriteringer. Stive vores profession af. Her har vi et udviklingspotentiale, det kan arbejdet med et skoleideal hjælpe os med at indfri. De lærere som har gjort et uudslætteligt indtryk på mig har alle haft karakter, overbevisning og en brændende tro på netop deres undervisning gjorde en verden til forskel for deres elever. Der var ikke fokus på opstillingen specifikke synlige læringsmål i undervisningen, det var undergravende og spild af tid i hænderne på sådanne lærere, som hver eneste dag viste vejen med krop, ord og ånd. De underviste med fagene, som omdrejningspunkt og appellerede til deltagere, så deltagere som følgeskab på forskellig vis. Det fik de. Selvom det ikke altid stod krystalklart for os elever, hvor vi var på vej hen, måske ikke engang for læreren selv. Derfor er det så hjerteskræende at se, at vi lærere underlægges meningsløse rammer og perfid styring, som under et underminerer den frie dømmekraft og ansvarlighed og reducerer ildsjæle til udslukte vulkaner.

Samfundstendens er klar, enhver skal fra åben opdrage til primært at tage personligt ansvar for sig selv, men udviklingen er ulykkelig og samfundsskadelig, fordi den bryder meget af det svært dokumenterbare ned, som vi er sammen om, og som giver os fodfæste i livet, fællesskabet, kulturen og traditionen.

Alt for mange børn falder igennem, marginaliseres og oplever aldrig at lykkes som menneske, fordi det individuelle ansvar er for tyngende. De farer simpelthen vild i deres eget liv.

Erik Schmidt sagde i sin takketale på kongressen efter modtagelsen af Stinus-prisen, han står dernede, kan jeg se.

Vi er ved at få et samfund, hvor politikernes spørger forskerne og videnskaben om, hvad der virker statistisk set og unddrager sig fagligt, professionsmæssig og folkelig debat. Sådan et samfund kaldes et teknokrati.

Måske har også Danmarks Lærerforening som en del af professionsstrategien haft for stor opmærksom på forskning og såkaldt evidensbaseret praksis, findes en sådan egentlig?

For mig at se, har vi været for forhoppet på at tale evidensbaseret praksis op, og har glemt at huske hinanden på, at meget af det, som gør at det ikke nødvendigvis kan måles under evidens.

Vi har måske af frygt for at blive betragtet, som bagstræberiske og uprofessionelle ønsket at styrke vores position efter ordentligt lærerarbejde gennem forskning og best practice. Vi har sågar en politik i foreninger om, at vi arbejder på en 5-årig forskningsbaseret læreruddannelse.

Det har været velment, og et stykke hen ad vejen sikkert også klogt, men som med alt andet handler det om at finde den rette balance.

Vi har naturligvis ikke ønsket den udvikling, som vi står midt i, men vi er mere eller mindre aktive blevet en del af den.

Nu ser vi en ensretning af lærerstanden, begrundet i hvad såkaldt forskning siger, hvilket er et alvorligt angreb på vores stolte skoletradition.

Et gammelt ordsprog og en udbredt erfaring handler om, at man får, hvad man måler, derfor skal vi være forbeholdne overfor den data- og evidensbaserede skole.

I stedet skal vi værne om den nordiske skoletradition, der muligvis er den væsentligste årsag til Danmarks velstand.

Som humlebien, der holder sig flyvende, skønt den ikke burde kunne det.

Vores samfund har brug for overskridelsen af det kendte, vi er afhængige af kommende generationers nysgerrighed, grænsesøgning, nybrud og kreativitet.

Kreativitet er jo netop evnen til at løse problemer, som ikke kan beskrives, før de er løst.

Vi må aldrig affinde os med det svar, at formålsparagraffen fortsætter uændret og står hævet over alt andet, at den stadig står som et stærkt bolværk mod tidstypiske modeluner og teaching to the test.

For det er hverdagen, som skaber udviklingen, og den er i øjeblikket styret af nationale test og er mere eller mindre rigide læringsportaler, som Mebiook, its learning KMD eduka, min uddannelse osv.

Lærings- og datadiskursen fremmer en overdreven opmærksomhed på det umiddelbart målbare og den indfører styringskæder, som vil indsnævre folkeskolens formål og suge dannelsen ud af uddannelsen.

Det er en katastrofal udvikling, som vi er nødt til at bekæmpe – blandt andet gennem vores arbejde med et skoleideal.

Fuld opbakning herfra – sæt i værk!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Kjell Bergstedt Nilsson fra Hovedstyrelsen, vær så god – derefter er det Vivian Meier Korsgaard.

Kjell Bergstedt Nilsson: Jeg vil fremlægge de ideer til, hvad vi skal med skolen, som er udsprunget af det gruppearbejde for hovedstaden øst og hovedstaden vest kongresgruppe, et kursus som jeg deltog i. Vi ønsker FN's 17 verdensmål ud fra bæredygtig udvikling skal være en del af det pædagogiske udviklingsarbejde med skoleidealet, og at det bliver en aktiv del af fremtidens skole.

Vores motivation er følgende – det lyder måske, som en fantasi, men alle lande i verden deler nu den samme vision om, hvordan vores klode ska se ud i år 2030.

Målene er ambitiøse, og førende menneskerettighedsforskere kan ikke få armene ned.

Fordi det ambitiøse og samtidig absolut opnåelige mål for klodens befolkning.

Sammen kan vi bringe folkeskolen i spil, som en af de mål 16 nævnte stærke institutioner vise, at vi vil sikre fred og retfærdighed, bruge folkeskolen og Danmarks Lærerforening, som kulturbærende institutioner til at sikre en jordklode i bæredygtig udvikling.

Vi skal samle vores elever og bidrage til en kvalificeret debat, ønske at skabe de gode betingelser for fremtidens børn og sætte dagsordenen i den offentlige debat.

Som Eva sagde i samtalen med Alexander og Jeanette, så er hele verden på spil, børnene skal dannes som verdensborgere.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak – Vivian Meier Korsgaard vær så god – derefter er det Anders Liltorp, Hovedstyrelsen.

Vivian Meier Korsgaard: Eleverne skal blive så dygtige, som de kan, den sætning har vi hørt igen, igen og igen. Den er overalt og alle, både lærere og politikere og forældre kan den.

Det der er vigtigt, det er, hvad er det, som eleverne skal blive så dygtige til?

Det skal vi, som profession italesætte, vi skal italesætte vores smukke formålsparagraf, for den er en del af svaret.

Her står blandt andet: Folkeskolen skal i samarbejde med forældrene give eleverne kundskaber og færdigheder, der forbereder dem til videre uddannelse og give dem lyst til lære mere.

Vi skal fremme den enkelte elevs alsidige udvikling.

Folkeskolen skal udvikle arbejdsmetoder og skabe rammer for oplevelse, fordybelse og virkelyst, så eleverne udvikler erkendelse og fantasi og får tillid til egne muligheder og baggrund for at tage stilling og handle.

Skolens virke skal derfor være præget af åndsfrihed, ligeværd og demokrati.

Det er flotte ord, de skal bruges meget mere i debatten.

Folkeskolens formål er lærernes dna, den gennemsyrrer vores arbejde og er grundlaget for at der stadigvæk er kvalitet i undervisningen.

Folkeskolens formål skal være mere synlig og mere tydelig, den skal brandes, så alle husker på, hvorfor vi holder skole i Danmark.

Det er mit håb, at der inden næste kongres, at den inden næste kongres bliver mere udbredt.

Tænk hvis lærerne i Danmark italesatte folkeskolens formålsparagraf på et forældremøde!

Tænk, hvis forældrene spurgte til, hvordan vi inddrager folkeskolens formålsparagraf i vores undervisning, og tænk hvis politikerne laver indsatsområder, som var begrundet i folkeskolens formål.

Et stort ønske herfra til Hovedstyrelsen om, at sætte folkeskolens formål mere på dagsordenen, så den bliver mere tydelig og synlig for alle, så tror jeg, vi er nået langt i forhold til et skoleideal.

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Anders Liltorp, Hovedstyrelsen, vær så god! Derefter er det Henrik Steffens!

Anders Liltorp: Tusind tak!

Jamen selvom jeg ikke sidder i arbejdsgruppen, så kan man jo godt være begejstret alligevel.

Det er jeg sådan set også, netop i det kongresforberedende kursus vi lige har haft i hovedstaden øst og i hovedstaden vest, der blev jeg overbevist om, hvorfor det var en rigtig god ide, at have et skoleideal eller have en ide om, hvad er det vores ideelle skole har med sig?

Vi havde fornøjelsen af Sine Sunesen, det er jo interessant at skulle mødes med den person, som i hvert fald var helt med i front på et tidspunkt, vi alle sammen har lyst til gemme lidt om tilbage i 2012 og 2013.

Så spurgte vi jo hende; jamen er det korrekt, at på direktionsgangene og i KL, at hver gang vi siger; tid til forberedelse eller et eller andet, så er det bare fordi, vi kun tænker på os selv, vores egne løn- og arbejdsvilkår?

Da svarede hun sådan set fuldstændig ærligt.

I er nok en af de fagforeninger, en af de professioner for hvem det er mest tydeligt, at når I siger noget, så er det ikke kun for jeres egen skyld!

Det skal vi nok også lige huske på, når vi måske kan være lidt frygtsomme om, hvorvidt vi kan tillade os at have et skoleideal.

Når Sine Sunesen hun kan sige sådan, om vores professionstanke det var, så kunne jeg rigtig godt tænke mig, at finde ud af hvad samfundet, politikere, beslutningstagere, meningsdannere og forældrene egentlig kommer til at mene om, et Danmarks Lærerforenings skoleideal.

Så kan man jo så spørge sig selv igen, når nu det ikke kun er løn- og arbejdsforhold, vi er kendt for, men også kan blive kendt for et skoleideal, fordi jeg har sådan en god historie.

For ikke så lang tid siden, så mødte jeg en af mine gamle elever, han hedder Rasmus, han havde det ikke altid så nemt, da han var helt ung, det har jeg lovet ham ikke at fortælle så meget om, men til gengæld, så skriver han til mig her, da jeg er blevet ven med ham på facebook og skriver tillykke og et kæmpe kram fra mig, han går ikke i folkeskolen mere, så kan man godt være bekendt at skrive det. Hej Anders - det er så til mig – jeg håber, det går rigtig godt med dig, jeg har en sjov lille historie, jeg lige vil dele med dig.

Jeg har igennem længere tid været i tvivl om, hvad min fremtid skulle bringe, men jeg har endelig besluttet mig for, at jeg vil lærer.

Jeg vil gerne gøre en forskel for nogen unge mennesker, da jeg sad og tænkte over, hvem der havde gjort en forskel for mig i mine unge år, kom jeg straks til at tænke på dig!

Det var så enormt fedt, at man kunne mærke, at vi elever virkelig betød noget for dig. Det har været en enorm inspiration for mig.

Jeg vil gerne kunne gøre en forskel for nogle unger, som du gjorde for mig dengang. Om ikke andet kan du bruge det, som en lille historie og et kæmpe skulderklap herfra, jeg tænker det er jo altid rart at få at vide, at man er god til det, man laver, det er du i hvert fald!

Altså når man får sådan en besked, så er det klart, at lærerkaldet det er det rigtige.

Så mener jeg faktisk også, at jeg ligesom alle medlemmer i Danmarks Lærerforening er berettiget til at komme med vores bud på et skoleideal, så jeg glæder mig til arbejdet, og jeg tror, at det vil komme til glæde og gavn for os alle sammen.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak, Henrik Steffens, vær så god!

Henrik Steffens: Når jeg synes, at processen frem til at udvikle et skoleideal har en mening i Danmarks Lærerforening, så er det fordi, at i baggrundsmaterialet, der tematiserer man en af de aller væsentligste debatter, der er i tiden, nemlig omkring demokratiet.

Jeg synes, at baggrundsmaterialet er noget uklart, det som Hovedstyrelsen har fremlagt, der er jeg rent faktisk uenig, når man skriver at demokratiet er udfordret, jeg vil med tidligere nævnt Jens Erik Kristensen in mente sige, at det er ikke udfordrende, det er rent faktisk svækket, og det er på vej ned ad den sti, der hedder, at det er ved at blive opgivet.

Det er ikke bare en registrering jeg selv har og Jens Erik Kristensen har, det er en registrering han blandt andet har hentet fra Wolfgang Streeck og Sharff.

Der har fokuseret ind på og sagt, at det vi oplever nu, det er, at den alliance der er i gang var imellem demokratiet og eliten, magtudøverne og indflydelsesrige personer, den alliance om at opbygge det europæiske samfund efter 2. Verdenskrig er opsagt, og demokratiet har tabt!

Derfor så mener jeg – rent faktisk – at ved at fokusere ind på demokratiet i den proces, der kommer og insistere på demokratiet, så vil man kunne måske revitalisere en hel klassisk kamp, som med Trumski in mente, har kørt i årtusinder, nemlig at majoriteten har altid mulighed for i demokratiet at sætte sig igennem, hvilket den minoriteten af elite ikke er interesseret i.

Ved Aristoteles, da var svaret mere lighed og velfærd, men ved eliten der er ulighed og svækkelse af demokratiet det centrale.

Derfor mener jeg – rent faktisk – det vi også synger, at vi står ved en central strid om demokratiet i den tid, vi er i. Derfor så ser jeg faktisk, at vores professionsideal og et skoleideal vil være en mulighed for at give et modsvar til den svækkelse af demokratiet, vi rent faktisk mærker i tidsånden hele vejen igennem systemet, ikke bare på metaplan, men helt ned i MID udvalg mærker vi jo en udtømming af demokratiske rettigheder og muligheder, vi tidligere har haft. Derfor finder jeg denne her debat velgørende, processen velgørende og mit håb er, at vi får et skoleideal, der sætter bureaukratiet i centrum.

Tak for ordene!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Der er ikke flere indtegnede talere til dette punkt, derimod har jeg fået at vide, at Hovedstyrelsen har brug for at samles for en kort bemærkning, det vil de gøre nu i det ene hjørne, det foregår herovre bagved.

I må meget gerne blive siddende. Vi går ikke til kaffepause lige nu, men det skulle ikke vare så længe.

Mens det sker, så kan jeg jo lige gøre lidt status på det vi har fået fremlagt Hovedstyrelsens forslag D6.1, Forslag til kongresvedtagelse, så har vi fået fremsat Niels Munkholm Rasmussens ændringsforslag til D6.1, det er nummer 02.

Hvis I lige bliver siddende et øjeblik, så vender vi tilbage om lidt!

1.07.32

Helle: Så fortsætter vi med kongressen og behandlingen af punkt 4.

Der har indtegnet sig et par yderligere talere, jeg vil starte med at give ordet til Nicolai Dalskov Andersen, derefter er det Jeanette Sjøberg fra Hovedstyrelsen, vær så god Nicolai!

Nicolai Dalskov Andersen: Jeg kunne godt tænke mig ordet, som lærerstuderende og vil egentlig sige, at jeg er kort fortalt enig i, at der skal være et skoleideal, hvad det skal indeholde, det jeg er i tvivl om, og det kan jeg ikke svare på stående fod, men jeg vil i hvert fald se frem til at følge en debat, og vil også godt gerne selv være med i sådan en debat.

For ikke blot er debatten vigtig at tage for nuværende lærere, men den er i lige så høj grad vigtig, at tage for kommende lærere, uden nuværende lærerstuderende og i høj grad, tror jeg, for kommende lærerstuderende.

Det vil i hvert fald betyde meget for mig og mine medstuderende, at vi har et ideal og kan sikre en professions stolthed allerede fra vores først dag, når vi starter på læreruddannelsen.

På den måde så ved vi, hvad vi kan se frem til.

Klapsalver!

Helle: Ja tak Nicolai, næste taler er Marianne Toftgaard vær så god!

Marianne Toftgaard: Jamen jeg synes, jeg faldt i med begge ben, da man begyndte at snakke målstyring og jeg ved ikke, hvad, jeg synes det handler om, at vi alle sammen meget gerne vil have en drøftelse af, hvad det er vi skal med folkeskolen, hvad det er, formålsparagraffen skal bruges til. Spørgsmålet her er så: Kræver det et ideal eller kræver det en drøftelse? Jeg er mest til drøftelse, men jeg synes faktisk det

understøtter det, når der er nogen, der går op og siger; vi skal have et ideal, som modsvar til tendensen, fordi jeg synes helt, I udelukker den mulighed, at der er i noget af det, der foregår ude i folkeskolen i dag faktisk ligger nogle gode tendenser, som kan understøttes, og som vi kan drøfte i et positivt samspil med alle de andre, som også er skolen, fordi det er som sagt ikke kun os, der er skolen.

Så jeg går i den grad ind for, at vi drøfter, hvad det er, vi vil med folkeskolen, men jeg vil nødvendigvis have, det går ned i et ideal.

Klapsalver!

Helle: Så er det formanden, vær så god!

Anders Bondo Christensen: Tak for det og tak for en række gode indlæg.

Jeg kan starte med at komme med konklusionen, det har jeg jo lært af Alexander, det gælder om, at få det sagt, mens man husker det.

Hovedstyrelsen vil opretholde vores forslag, men vi vil gerne lave den præcisering, som også ligger i Niels Munkholms hvor vi præciserer det skoleideal med udgangspunkt i lærerprofessionen, så det står lyst og klart også i selve vedtagelsen.

Det gør vi så ved, at vi linje 1,2,3,4,5 drøftelse og formulering af et skoleideal med udgangspunkt i lærerprofessionen skal være med til at forstærke det vigtige, så vi får det præcisering ind.

Niels, jeg er fuldstændig enig i alle de vigtige spørgsmål, som du rejser, jeg kan fortælle dig, at vi har været rundt omkring mange af dem i den arbejdsgruppe, som har siddet med professionsidealet. Det som vi i virkeligheden føler, det er jo, at et skoleideal gerne skal give os endnu større tyngde til at gå ind i forhold til de diskussioner.

Vi føler faktisk, at på en række af de spørgsmål her derfra den proces, vi har været igennem, været med til at skærpe vores argumentation.

Derfor tror vi da også, at mange af de emner du nævner her bliver aktuelle i forhold til at formulere et skoleideal, men jeg vil også godt understrege, at fordi vi nu sætter en proces i gang – forhåbentlig – om at lave et skoleideal, så betyder det ikke, Danmarks Lærerforening går i stå på det pædagogiske område i mellemtiden. Vi er helt klar over, at der er en række aktuelle diskussioner, der skal tages, dem vil vi selvfølgelig tage parallelt, men vores bud med i virkeligheden at vi igennem at få formuleret skoleidealet, så vil vi stå med større tyngde i forhold til vores argumentation.

Så vil jeg også godt sige – det argument der har været omkring, det at vi lukker os om os selv. Det mener jeg bestemt ikke, fordi vi – som profession – blive skarpe i formuleringen af vores skoleideal, at vi lukker os om os selv, tværtimod.

Det her det er på sikker grund i forhold til, hvad vi ønsker med skolen, gør os i virkeligheden mere kvalificeret til at gå ind i debatten med andre.

Derfor ser vi i virkeligheden også en vekselvirkning mellem det projekt om at lave et skoleideal og så det samarbejde, vi har om at rejse en generel debat omkring, hvad vi vil med skolen.

Vi bliver mere kvalificeret til at gå ind i det samarbejde.

Det er bestemt ikke fordi, vi ikke har forståelse for, at set ud fra andre vinkler, der kan man have andre synspunkter, hvad et skoleideal er.

Så synes vi, det er en god ide – som Lene foreslår – at vi kalder det folkeskoleideal.

Nu har vi jo nogle medlemmer, som også er ansat på private gymnasiers grundskoler, jeg vil da gerne understrege, at for mig skal de selvfølgelig også med ind i denne her debat, men når vi alligevel tager imod Lenes forslag til formulering, så er det fordi, vi har jo nogle frie grundskoler, som har et fundamentalt andet ideal.

Det tror vi sådan set, at det er meget passende, at vi ikke blander os i, hvordan nogle meget religiøst funderet eller meget politisk funderede friskoler skal formulere deres ideal, så vi synes, det er en god ide, at sige folkeskoleideal.

Så vil jeg også godt give tilsagn om, at vi vil prøve at få mange fokus ind, få det brede perspektiv ind, der ligger i formålsparagraffen, men jeg vil også godt sige, at det var ikke nogen tilfældighed, at jeg citerede på formålsparagraffen i 1993 og ikke i formålsparagraffen i 2006.

Der skete faktisk noget fra 1993 til 2006, der skete blandt andet det, at den alsidige udvikling blev koblet af fagene.

Det er derfor, jeg synes, der ligger en fantastisk formulering i 1993, jeg tror bare, vi skal være klar over, at når vi kommer ind og skal formulere Danmarks Lærerforenings folkeskoleideal, så skal vi helt ned i detaljen og se, hvad betyder de enkelte ord.

Det var vi også omkring vores professionsideal, det er i virkeligheden den øvelse, at vi bliver skarpe på sproget og ved præcis, hvad det er, vi mener med det ideal, vi formulerer.

Det er heri den store styrke – ved at formulere et folkeskoleideal – ligger.

Jeg vil gentage: Vi er ikke sikre på, at vi kommer i hus med det her, fordi det bliver en vanskelig proces, men det bliver helt sikkert også en spændende proces.

Jeg har virkelig oplevet de diskussioner, vi har haft i arbejdsgruppen – både en form for frirum, men også en form for rum, der både gav mig energi og overskud og begejstring til at gå ind i det faglige arbejde, som ellers er en del af vores hverdag.

Det håber og tror jeg på, at hvis vi sætter denne her proces i gang, at rigtig mange kan få gavn af.

Så er jeg også helt enig – og det er vi i øvrigt i Hovedstyrelsen – med Lenes vurdering af, at vi får ikke det her til at blive en stor generel debat, som alle faglige klubmøder tager op.

Derfor har vi også formuleret det på den måde, at alle niveauer skal inviteres med ind i denne her diskussion. Jeg synes da, at ideen med at gøre det til tema på medlemskurser, den er glimrende.

Det vil formentlig også komme ind i forhold til vores TR uddannelse osv. Vi vil finde en række måder at prøve at få inddraget de af medlemmer, der gerne vil bidrage til denne her diskussion.

Så med de to små ændringer – altså at vi kalder det et folkeskoleideal, og at vi får understreget, at det er med udgangspunkt i lærerprofessionen, så vil Hovedstyrelsen fastholde D6.1.

Klapsalver!

Helle: Ja, vi hørte Hovedstyrelsen vil fastholde D6.1 med de to ændringer, at der i overskriften kommer til at hedde således:

Hovedstyrelsens forslag til kongresvedtagelse med iværksættelse og drøftelse om et folkeskoleideal for Danmarks Lærerforening.

Så i 5. linje indledes med drøftelserne og formulering af et skoleideal og så med den tilføjelse – med udgangspunkt i lærerprofessionen skal være med til at forstærke den vigtige dialog mellem medlemmerne om pædagogikken, fagligheden og skolepolitikken osv.

Niels Munkholm vil du bede om ordet og komme herop i relation til

Så er du velkommen til at komme op vedrørende dit forslag 0.2, som jeg lige vil repetere:

Begge forslag ligger altså på portalen under dagsordenens punkt 4, vær så god Niels Munkholm!

Niels Munkholm: Jeg synes der er en lidt større kvalitativ forskel på Hovedstyrelsens forslag og det, jeg foreslår.

Det vil jeg lige vende tilbage til om lidt.

Sådan nogle kvalitative forskelle skal jo egentlig udmåles i lærernes styrkeforhold eller, hvad skal vi?

Jeg synes, det er en flot gestus, at Hovedstyrelsen vil skrive deres eget ind med udgangspunkt i lærerprofessionen, det er jeg stolt over.

Så har jeg prøvet at lytte efter, hvad det er, der egentlig er sagt heroppe, fra mange af Hovedstyrelsens medlemmer, bortset fra Keld, som var inde på det der med de 17 verdensmål, det synes jeg faktisk er en hel fantastisk og også praktisk pædagogisk indfaldsvinkel til denne her drøftelse, så mener jeg faktisk ikke, at vi kom substansen i hvad sådan et skoleideal et skridt nærmere.

Det er selvfølgelig ærgerligt, at vi ikke bruger kongressens tid på det, men bruger – kan man sige – mange andre udenoms snakke her, men det må jeg jo leve med, det må jeg leve med.

Så læser jeg også i Hovedstyrelsens forslag, at vi nu i 2017 skal evaluere det her arbejde, og der skal fremlægges et færdigt forslag til et skoleideal.

Det betyder jo i virkeligheden, at vi har en omgang 2, det tror jeg, jeg vil slå mig til tåls med, at lad os nu så give det denne her chance, at vi prøver at tage den nye runde til næste år.

Jeg synes bare ikke, at jeg er kommet ret meget tættere på, hvad det er Hovedstyrelsen tænker, der skal indgå her – så kan man jo selvfølgelig sige – jamen det var heller ikke meningen, vi har bare slynget et eller andet ud, men det vil jeg jo så prøve at forfølge næste gang. Jeg håber virkelig, at eksempelvis noget af det Ida og jeg har været inde på, at det kan blive en del af denne her proces, så konklusionen må være i denne her omgang – trækker jeg forslaget.

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Niels Munkholm Rasmussen har netop trukket sit forslag, det var nummer 0.2.

Så har Thomas Agerskov bedt om ordet: Vær så god!

Thomas Agerskov: Tak, jeg synes – altså rent kommunikativt vi skal overveje rigtig meget at lade være med at skrive ind, jeg vil tage udgangspunkt i lærerprofessionen, altså kommunikativt da er det altså ikke særlig heldigt med de ting vi laver, vi tager udgangspunkt i læreren, jeg ved godt, hvad hensigten er i det osv., jeg synes, vi skal genoverveje den der formulering, altså vi skal have et ideal, hvor vi skal betone at det er et ideal og et ideal er altid til diskussion, men altså idealet må tage udgangspunkt i, hvilken slags skole, vi skal have, og tage udgangspunkt i, hvem skolen er til for.

Selvfølgelig skal vi ikke se bort fra lærerprofession og alle de andre fine ting, vi har, men jeg er altså bange for, at jeg kørte herind med taxa, det var jeg ikke bange for, men så spurgte chaufføren, hvad har i på dagsordenen og så sad jeg og fortalte lidt om det. Når jeg køre hjem så er det ikke skidesmart at sige, at vi tager udgangspunkt i lærerne.

Vi skal altså have løftestangen, der tager udgangspunkt i eleverne, så jeg synes faktisk, at vi skal trække den linje fra det, I har gang i!

Klapsalver!

Helle: Ja tak – formanden vær så god!

Anders Bondo Christensen: I den forbindelse kan jeg sagtens følge Thomas, det er vigtigt at understrege, det her er et vedtagelsesforslag, derfor er det til indvortes brug, så det er mere for at præcisere overfor os selv, at det er det udgangspunkt.

Jeg tror også, at vi skulle lave en udtalelse, så skulle vi have gjort det – på mange måder – på en anden måde. Så det er mere fordi, her da formulerer vi den ramme, som vi nu sætter processen i gang omkring – i den forbindelse synes jeg ikke, der er nogen problemer i at der står – med udgangspunkt i folkeskolereform.

Helle: Ja tak! Thomas Agerskov vær så god!

Thomas Agerskov: Der er også ved at være mange professioner i spil.

Prøv lige at høre her, vi har ikke sagt ret meget andet om – det vi vedtager, det er, at vi vil i gang med en proces – altså jeg synes ikke, vi behøver lave nogen tilsagn om, vi skal have en åben proces, jeg synes egentlig, jeres oprindelige forslag er udmærket, når Niels står og siger – vi kan ikke komme ret meget tættere, så behøver vi jo ikke, at tage det der ind!

Jeg synes ikke, vi skal gøre det der, vi skal gøre det så åbent som muligt, og sige – det vi vedtager nu, det er, at vi vil have en åben debat, som også står i vores forslag.

Fremadrettet om hvilken slag idealer er det så, vi kan tilslutte os i 2017, der kommer noget frem, og så kan vi der snakke om, om der skal stå lærerprofession eller, hvad der skal gøres.
Det vi vedtager nu er vel egentlig at sætte det arbejde i gang!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Formanden vær så god!

Anders Bondo: Jeg våger det ene øje, uden at spørge Hovedstyrelsen, så kigger jeg lige ned på Niels. Jeg tror ikke, at det er det, der afgør, om Niels trækker sit forslag eller ej.
Lad os slette den formulering, hvis det generer nogen, så det jeg lige har indføjet omkring med udgangspunkt i lærerprofession, det sletter vi, så vil jeg bare sige, at det bliver med udgangspunkt i lærerprofession, fordi det er ud fra den forståelse, vi har snakket hele dagen, lige fra morgenstunden af. Det tror jeg altså er vigtigt, at vi følger, både Alexanders og Evas råd er at sige, prøv nu at gøre det ud fra jeres og ikke filosofiske, politiske og alle mulige andre, men hvis det kan skabe sådan det billede, som du nævner Thomas, så lad os slette det på selve vedtagelsen.

Klapsalver!

Helle: Ja Hovedstyrelsen har trukket forslaget om folkeskoleideal, med udgangspunkt lærerprofessionen.

Folkeskoleideal forbliver – undskyld der mistede jeg lige overblikket.

Nu står vi med forslag med D6.1, det som Hovedstyrelsen lige har trukket, det var tilføjelsen i linje 5, hvor der stod en tilføjelse med udgangspunkt i lærerprofessionen, det er slettet.

Til gengæld beholder Hovedstyrelsen forslaget om, at det skal være et folkeskoleideal frem for et skoleideal.

Det er det ændringsforslag, der er til D6.1.

Jeg skal høre om, der er andre, der ønsker ordet, inden jeg sætter dette D6.1 med den ændring om at det er et folkeskoleideal til afstemning!

Det er der ikke.

Så tager vi en afstemning om Hovedstyrelsens forslag til kongresvedtagelsen D6.1 med den ændring, som jeg lige har redegjort for folkeskoleideal.

Vi tager en håndsoprækning til at starte med – det kræver et simpelt flertal.

Vi starter, med denne digitale kongres er vi kommet langt, der er noget, som godt må være lige, som det har været hidtil, for overblikkets skyld så starter vi med en håndsoprækning.

Det kræver simpelt flertal, jeg vil gerne se, hvor mange der vil stemme for D6.1 med den ændring, som Hovedstyrelsen har foreslået.

Ja tak!

Er der nogen, der ønsker at stemme imod?

Er der nogen, som hverken ønsker at stemme for eller imod?

Ja tak!

Så er forslaget vedtaget, tak for det!

Klapsalver!

Helle: Dermed fik vi dagsordens punkt 4 - Hvad skal vi med skolen? til ende og det bringer os tilbage til behandlingen af dagsordenspunktet 3, som var vedtægtsændringsforslag, men inden vi tager fat på det, så skal vi have en kaffepause.

Og den varer 20 minutter, vi mødes her tilbage her i salen 5 minutter over 4, tak!

Tirsdag den 13. september 2016 – fra kl. 16.05 - 18.10

Dagsordenens punkt 3: Ændring af dele af Danmarks Lærerforenings vedtægter

Helle Hjorth Bentz: Så er det ved at være tid til at genoptage kongressen, mens de sidste finder deres pladser, så kan jeg lige repetere, at vi er nået til punkt 3 i dagsordenen: Det er ændring af dele af Danmarks Lærerforenings vedtægter.

På kongresportalen ligger de bilag, der er udsendt til brug for behandling af det her punkt.

Det bilag C1 og C1.1. Det er vedtægtsændringsforslag vedrørende ændring af vedtægternes § 14. Selve vedtægtsændringsforslaget fremgår af bilag C1 og af bilag C1.1.

Det er selve forslaget.

Vi behandler vedtægtsændringsforslagene, sådan som vi plejer at gøre, forslagene bliver motiveret om et kort øjeblik, dernæst så er muligheden for at debattere og stille eventuelle spørgsmål til forslagene, derfor vil jeg opfordre jer til allerede nu, hvis I måtte ønske ordet under dette punkt, at gå ind nu på kongresportalen til punkt 3 og bed om ordet til dette dagsordenspunkt.

Jeg vil starte med at give ordet til Thomas Andreasen fra Hovedstyrelsen, vær så god!

Thomas Andreasen: Jamen tak for det, jeg skal som sagt forelægge Hovedstyrelsens forslag til ændringer af § 14 i vedtægterne, som dirigenten siger, så er det bilag C1.1. Jeg skal gøre det ganske kort. Forslaget handler alene om, at flytte tidspunktet fra fraktion 4's årsmøde, samt tidspunktet for de lokale valg af årsmøderepræsentanter.

Vi fremsætter forslaget, fordi fraktion 4 ønsker, at der er kortere tid fra valget af de kongresdelegerede til deres indtræden i kongressen.

Som det er i dag, afholder fraktion 4 deres årsmøde i efteråret før, vi holder vores ordinære kongres.

På årsmøderne i ulige årstal vælger de deres kongresdelegerede, men de nyvalgte kongresdelegerede skal ikke deltage i den umiddelbart efterfølgende kongres, fordi kongressens funktionsperiode begynder 1. april i lige år.

Der går altså – som det er i dag – mere end et halvt år fra man vælges, til man begynder på - ja selve arbejdet.

Fra Hovedstyrelsens side finder vi det ganske uproblematisk at imødekomme fraktion 4's ønske. Vi foreslår – som I kan se i det udsendte bilag – at det sker ved, at vi ændrer i vedtægternes § 14, således at fraktion 4's årsmøde flyttes fra tidspunktet før kongressen frem til januar eller februar, det er den ændring, der ses i § 14 stk. 1 og 3.

Hovedstyrelsen foreslår samtidig, at vi ændrer i tidspunktet for de lokale valg af årsmøde repræsentanter.

De lokale valg er dem, der finder sted ude hos jer i det forpligtende kredssamarbejde.

De finder i dag sted i maj måned i lige årstal, vi foreslår, at de flyttes til november.

Vi vil nemlig gerne undgå, at der som konsekvens af årsmødes løsning, som kommer uforholdsmæssigt lang tid for de lokale valg af årsrepræsentanter og til deres deltagelse i et årsmøde.

Denne ændring fremgår af § 14 stk. 4.

Jeg tillader mig at gentage, at ændringsforslaget alene handler om at flytte nogle tidspunkter for valg i fraktion 4, og som jeg sagde, finder Hovedstyrelsen det ganske uproblematisk at vedtage disse ændringer.

Jeg skal hermed opfordre jer til at vedtage disse!

Klapsalver!

Helle: Hovedstyrelsen har fremlagt vedtægtsændringsforslaget C1 og C1.1 vedrørende ændring af vedtægternes § 14, der er ikke nogen blandt jer delegerede, der har bedt om ordet her i den forbindelse, så derfor sætter jeg forslaget til afstemning.

Det gør jeg under 1!

Jeg har naturligvis gennemgået den eksisterende tekst og den nye tekst og sammenholdt det, jeg synes, det ser meget overskueligt og klart ud, derfor har vi besluttet os for, at vi tager en afstemning samlet om dette forslag til § 14.

Der er tale om en vedtægtsændring, derfor følger det af vedtægternes § 38 stk. 2, at mindst 2/3 af de tilstedeværende delegerede skal være for forslaget. Vi gør det ved håndsoprækning, foretager forslaget ved håndsoprækning. Jeg vil gerne se, hvor mange der kan stemme for vedtægtsændringsforslaget C1.1

Ja tak!

Er der nogen, der ønsker at stemme imod forslaget?

Tak!

Er der nogen, der hverken ønsker at stemme for eller imod forslaget?

Så er vedtægtsændringsforslaget enstemmigt vedtaget – tak for det!

Klapsalver!

Dagsordenens punkt 5: Medlemmernes arbejdsliv

John Vagn Nielsen: Så skal vi videre til dagsordenens punkt 5 – Medlemmernes arbejdsliv!

Så jeg åbner her for, at I kan indtegne jer til det punkt.

Lige et par ting inden vi går i gang, jeg vil lige henlede opmærksomheden på forretningsordenen omkring taletid, hvor der jo står, at den enkelte taler må ikke overstige 7 minutter, hvis man har flere indlæg under samme punkt, så skal vi ned på 3 minutter, dog er det sådan, at forslagsstillere ikke har denne begrænsning, vi sad under det sidste punkt og tjekkede lidt, da det gik på de ting – der kan jeg sige til jer, at det gik faktisk rigtig godt, der var en enkelt en, der var oppe på 8 minutter, jeg behøver ikke at sige, hvem det var, men ellers så holdt I jer på 2-3-4 minutter, dermed også for at sige, at vi har altså styr på det.

Så var der et par forslagsstillere, som talte længere, men de havde altså også et konkret forslag.

Så lige omkring det her med den digitale kongres, der var jo nogen, der morede sig lidt over, at vi skulle have sådan en manuel sag med håndsoprækning, altså baggrunden for det er jo, at I derigennem har mulighed for at se, hvad hinanden stemmer. Jeg ved godt, at i Folketinget har de systemer, hvor der er fine grafer osv., det er det, der er årsagen til, at vi vælger den model.

Der er selvfølgelig mulighed for, at man kan i forretningsordenen bede om skriftlig afstemning, så er der en afstemning i elektronisk form, så vil vi selvfølgelig gøre det på vores elektroniske system.

Vi skal i gang med punkt 5, det er jo et bredt punkt og det er også sådan, at der kommer et antal personer fra forretningsudvalget om lidt, der har nogle indlæg, som vi ser frem til en forestående debat. Den der først er på, det er formanden – vær så god Anders!

Anders Bondo Christensen: Tak for det.

Lærerne føler sig sikre i deres evner og muligheder for at give eleverne den bedste undervisning, og samtidig oplever at de har indflydelse på udviklingen og organiseringen af undervisningen og skolen.

De opnår målbare bedre resultater med deres elever.

Det er der en stor international forskning, der viser.

Det jeg læste op lige før, det er jo denne her definition af det begreb, som jeg har snakket om før.

Begrebet self-efficacy – det er så internationalt anerkendt, at hvis lærerne har evner og muligheder for at løfte opgaven, de føler, at de har den oven i købet, og de bliver inddraget i udviklingen, så får eleverne bedre resultater.

Jeg tror egentlig ikke, det kommer voldsomt bag på os, fordi det handler om engagement, det handler om muligheden for at udfolde sig, som lærere og som professionelle.

Det hænger selvfølgelig sammen med, at det at være lærer er meget andet end at være i et lønarbejde. Der er en dansk forsker Lotte Bøgh Andersen, hun har forsket en hel del i det her, hun har vist, at offentlige ansatte generelt har en høj grad af det, hun kalder public service motivation – altså man er motiveret for at gøre en forskel for de borger, som man – på den ene eller den anden måde – har ansvaret for.

Det kommer sådan set heller ikke bag på os.

Det ved vi fra utallige undersøgelser, at det er det, som en lærer tanker energi på, hvis man kan lykkes med det, så giver det ny energi.

Så har Lotte Bøgh Andersen i sin forskning så undersøgt, at lærerne har en særlig grad af noget, hun kalder commitment to the public interest.

Altså udover vi er interesseret i at gøre noget for den enkelte elev, så har vi faktisk også som lærere en ambition om, at gøre noget positivt for samfundet.

Det tror jeg såmænd også godt, mange af os kan nikke genkendende til, både hos os selv og hos vores kolleger.

Lærerne skal kunne lykkes med opgaven, så får vi dygtigere elever.

Det burde alle jo kunne bakke op om, så derfor må vi jo prøve hele tiden, hvis vi vil lave en god skole, hvis vi vil sikre, at eleverne bliver så dygtige, som de kan, som det hedder i moderne sprog, så må vi altså sørge for, at lærerne – i så høj grad som muligt – oplever at de kan lykkes med opgaven.

Jeg vil godt sige, jeg tror ikke, der er stor forskel mellem lærere og ledere her, jeg tror såmænd heller ikke, der er stor forskel fra lærere og UU vejledere.

Det er helt generelt, fordi vi gennem det erhverv, vi har valgt faktisk ønsker at gøre en forskel.

Når det nu er så oplagt, så kan man jo sige; hvorfor skal vi så stå med hatten i hånden og bede om, at få ordentlige vilkår?

I virkeligheden burde man sætte sig ned i ministerier og i KL og i kommunerne og så sige; vores opgave er, at eleverne bliver så dygtige som muligt, hvad kan vi gøre for at styrke lærerne, ledernes self-efficacy. Der er mange elementer, der indeholdes i det her.

Hvis man skal føle, hvad der er godt over sit arbejde, man kan lykkes med sin opgave, ja så handler det om faglig udvikling og kompetenceudvikling.

Det handler om, at man har overskud – også fredag eftermiddag – at man føler, at man har overskud i sin dagligdag.

For en hel del år siden skulle jeg jo prøve at fortælle Globaliseringsrådet, hvad der skabte den gode skole.

Jeg har præsenteret det på mange medlemsmøder rundt om i landet, hvor jeg først på den her trætte splittede lærere, der stod og bad eleverne om at tage sine matematik bøger frem, jeg siger så; jamen om eleverne har 6 eller 8 timer med den pågældende lærer, det er stort set ligegyldigt, der er muligvis forskningsmæssigt belæg for, at det er skadeligt, at man er i klasselokalet.

Så var der begejstrede og engagerede lærere, og så siger jeg – de her er betydelig vigtigere end 8 timer med den anden.

Hver eneste gang jeg har prøvet at vise det, så har alle nikked.

Jeg gjorde det også på KL's store skolerigsdag for nogle år tilbage, der sad jo stort alle kommuner i Danmark og alle sad og nikkede.

Hvordan kan vi få bragt fokus ind på det, der betyder noget for, at eleverne får god undervisning?

Jeg tror, vi bliver nødt til at tænke nye måder og rejse denne her dagsorden på.

Jeg tror, vi skal tænke os rigtig godt om, om vi skal stå med hatten i hånden og det er os, der skal stå og kræve de ting, som er helt åbenlyse, for at vi kan lykkes med vores opgave.

Eller vi er langt fra og bare begynde at sige; I har ansvaret!

Før 2013 der tog vi et fælles ansvar gennem en aftale. Det kom der meget godt ud af, men lige nu bliver vi nødt til – i langt højere grad – at drøfte, hvordan kan vi sikre, at kommunerne, KL, politikerne på Christiansborg tager deres ansvar.

Det er noget af det, jeg håber, at vi kan komme til at snakke om i dag.

Det handler jo ikke kun om arbejdstid.

Self-efficacy begrebet handler om meget mere, det handler også om, at man er dygtig i sit fag, den der oplevelse af, at man kan lykkes med sit fag.

Vi ved inklusionens dagsorden har været et kæmpe pres for mange lærere. Vi ved, at der er en række flygtningebørn ude i den danske folkeskole, hvis vi som lærere ikke har de nødvendige kompetencer til at løfte den opgave, så vil mange lærere opleve det, som et pres.

Hvordan undgår vi det? For på den måde at sikre at eleverne får en bedre undervisning.

Vi har jo faktisk støtte mange steder fra.

Altså det der Self-efficacy begreb, det er OECD, der har lanceret det, det er OECD, der har sat det meget højt på dagsordenen, når de skal snakke om – hvordan skaber man den gode skole i OECD landene?

Man kan mene om forskeren John Hattie, hvad man vil, men John Hattie understreger jo gang på gang betydningen af, at læreren udvikler sig fagligt, og hvilken stor betydning, det har, hvis man skal se på elevernes resultater.

John Hattie har adskillige gange kaldt den prioritering, vi har foretaget i Danmark med skolereformen i 2013 for absurd.

Han gjorde det i marts 2013, men han har været i landet flere gange siden og har ikke undladt at sige; han synes, det er en hel skør prioritering, vi har foretaget i Danmark, hvis målet er at vi vil have så dygtige elever, som overhovedet muligt.

Jeg havde en oplevelse af være ude at besøge skoler, vi besøger skoler som vi anbefaler, som siger; her er der noget, vi kan lære af!

På en af de skoler, jeg besøgte, der sad skolelederen og lærerrepræsentant og tillidsrepræsentanten var der, vi sad og snakkede lidt om – hvad havde de gjort på skolen for at få den til at fungere.

Det fungerede godt på skolen, men de gav jo også udtryk for, at på trods af at de havde gjort alt, hvad de kunne, så var de presset. Skolelederen var helt opmærksom på, at lærerne var spændt rigtig hårdt for. Han havde så indført fag uge hver 4. uge.

Det betød vist først og fremmest, at eleverne blev givet mere undervisning, fordi så fik han frigjort nogle ressourcer til, at der kunne ske noget samarbejde lærerne imellem.

Det var så et af hans håndtag til, at få tingene til at fungere, men i den snak de havde, der kommer de så også til at snakke om – jamen det ligger jo også yderligere pres på, at vi nu alle sammen skal på VL kursus, kursus i visible learning.

Det var altså en beslutning, som forvaltningen havde truffet, at nu skulle samtlige lærere i den kommune på VL kursus.

Er det en måde at tage ansvar for, at lærerne kan lykkes med deres opgave, at de oplever – en høj grad – en self-efficacy?

Vi bliver nødt til meget mere systematisk at prøve at gå ind i de her diskussioner.

Nu sidder lærerne på den pågældende skole og er frustrerede, det var lederen sådan set også, men så må vi gøre noget ved det.

Så må vi gå ind og tage fat i den dagsorden og tage en diskussion med kommunen og sige; det her det giver ikke mening!

Ud fra vores faglige vurdering, så kan vi faktisk bruge tingene på en anden måde, men det kræver jo selvfølgelig, at vi har argumenterne, det kræver selvfølgelig også, at vi har overskuddet til, at tage den faglige snak med hinanden.

Det kræver i høj grad, at vi har en god dialog med ledelsen, om det fælles mål, at vi som lærere skal kunne lykkes med vores opgave.

Vi er i fuld gang med denne her proces, det er tillidsrepræsentanterne på skolen, det er ligesom kredsstyrelsesrepræsentanter ude i kommunerne, men jeg tror, vi skal blive endnu bedre.

Jeg er helt klar over, at der stadigvæk er forskellige opfattelser af OK 15, men jeg synes, det har været fantastisk at opleve, hvordan I systematisk rundt omkring har gjort alt, hvad I kunne for at bruge det resultat til at skabe nogle forbedringer.

Den måde at tænke på, det er jo det begreb, som vi kalder – den involverende fagforening – Dorte vil folde begrebet lidt mere ud om lidt, men det med at bruge medlemmernes aktive deltagelse til at skabe forbedringer, det betyder, at vi skal styrke medlemmernes muligheder for at gå ind og argumentere, skabe positive forandringer, men så skal vi også være klar over, at i det øjeblik medlemmerne gør det, så er det også en klar styrke for os, som organisation.

Så det er i virkeligheden noget, der vender begge veje.

Der er mange måder at gøre det her på.

Jeg var til møde i Ringkøbing-Skjern, hvor kredsen havde arrangeret et debattmøde, hvor politikere og forældre, skoleledere og lærere var inviteret, der var rigtig flot fremmøde, det at lærerne - på det møde – argumenterer igen sagligt og professionelt overfor udvalgsformanden, det gjorde jo, at udvalgsformanden sagde; jamen der er vist noget, vi bliver nødt til at snakke om!

Hvis vi forstår at bruge den styrke, der ligger i medlemsgruppen, så kan vi være med til at sætte dagsorden.

I stedet for at vi skal stå med hatten i hånden – som sagt – så skal vi jo også i langt højere grad begynde at stille spørgsmålet, hvordan vil I sikre, at vi kan lykkes med vores opgave?

Hvad er jeres bud på, at vi kan lykkes med opgaven?

Vi har tit sagt, at lærerne kan umuligt leve op til Folkeskolelovens bestemmelser.

I punkt 1 og 2 – tror jeg det er i Bilag 4 – der refererer vi jo direkte til, at man skal sikre, at læreren kan lykkes med den opgave, der er beskrevet i Folkeskoleloven.

Måske skulle vi ikke argumentere ud fra, at lærerne kan lykkes med opgaven, måske skal vi argumentere ud fra, at Folkeskoleloven beskriver en række rettigheder til eleverne.

Det er sådan set eleverne, der har ret til at få den undervisning, hvor læreren har mulighed for at lave metode/emnevalg i forhold til den enkelte elev og udfordre den enkelte elev.

Jeg var til møde i Børneombuddet, tror jeg, det hedder officielt.

Det er jo Børns Vilkår, hvor Børnerådet og ombudsinstitutionen som sammen har fået til opgave at lave det her Børneråd eller børneombud, der spurgte jeg Børnerådet; I er optaget af børns rettigheder, går I også ind og forsvare børns rettigheder i forhold til Folkeskoleloven?

I stedet for at pege på lærernes muligheder for at leve op til loven, så skal vi måske i langt højere grad begynde at pege på elevernes krav, elevernes rettigheder.

Hvordan tvinger vi så arbejdsgiveren til at tage ansvar?

Ja, jeg har i hvert fald den overvejelse, at det gør vi ved, at give dem ansvaret!

Det er måske ikke så nemt, men det er måske en anden måde at tænke på, i stedet for det er os, der kræver, at vi så beder dem om, at komme med et bud på, hvordan løser vi udfordringerne.

På den måde tror jeg, vi bliver nødt til at tænke nyt – både centralt og lokalt.

Det var også det, jeg prøvede at sige i min indledning her tidligere i dag. Hvis de håndtag - vi tidligere har brugt - viser sig, ikke at være brugbare så må vi i gang med at finde ud af, hvad er det så for nogle håndtag, vi kan bruge?

Vi skal analysere udfordringerne, og så skal vi finde svarene.

Jeg vil godt sige, at når vi nu går i gang med denne her debat, så er det selvfølgelig helt afgørende, at vi får et klart billede af, hvad er det for nogen udfordringer, vi står overfor?

Men det der er interessant, det er, hvis vi også kan nærme os et bud på, hvordan kan vi så – som samlet organisation – give et, måske ikke endeligt svar på de udfordringer, men give en vej til, at vi begynder at skabe konkrete forbedringer i forhold til lærernes arbejdsliv, lærernes hele arbejdsliv, som er på programmet.

Jeg håber, at vi kan bruge debatten her på kongressen fremadrettet til at tænke på, hvordan bruger vi hele organisationen til at skabe de forbedringer, som medlemmerne har en hel berettiget forventning om, at vi sætter os i spidsen for.

Med det ønske så vil jeg give ordet – tak for ordet, ville jeg bare sige!

Klapsalver!

John: Tak for respekten det ligger vi jo mærke til, så er det Dorte Lange, vær så god, herefter er det Bjørn!

Dorte Lange: Det her er et meget vigtigt punkt, vores medlemmers arbejdsliv er fyldt med problemer - ikke udfordringer – problemer.

Når vi møder medlemmer på medlemsmøder eller i andre sammenhænge, så åbner de for en følelse af modløshed og opgivenhed, problemer.

Det er ikke udfordringer, problemer.

Det som de ikke fortæller forældre eller elever, men som de fortæller os. De føler, at de ikke kan lykkes med deres opgave.

De forbliver medlemmer hos os, vi har loyale medlemmer, så selvom de faktisk mærker på deres egen krop, at det er hverdagen, de ikke får beskyttet deres arbejdsliv på samme måde, som vi kunne før overgrebet i 2013, så er de loyale og bliver medlemmer, men de kan med god ret forvente, at vi gør noget mere for at hjælpe dem.

Det er det, de har os til. De aftaler og fælles forståelse, som vi indgår, det er et resultat af et helt fantastisk stort stykke arbejde, det er et meget vigtigt arbejde, det er reetablering af den danske model nedefra, det sker på trods af moderniseringsstyrelsen og KL ledelse, det er en fryd hver eneste gang, at jeg hører om, at nu er der indgået en ny aftale eller en fælles forståelse.

På trods af de succeser, så sikrer de aftaler jo ikke i øjeblikket medlemmernes ressource til at kunne forberede undervisningen.

Ikke i tilstrækkelig grad.

De modvirker heller ikke, at vores medlemmer i mindre og mindre grad har indflydelse på deres eget arbejde.

Vi skal igen og igen, som Anders siger, kræve at vores arbejdsgiver retter op på de her forhold, så skal vi analysere, hvilke andre muligheder, vi har, der kan betyde en forskel nu og her for vores medlemmer. Her kan vi ikke nøjes med at afvente OK18. det ville også være utrolig naivt at ligge alle vores æg i den kurv.

Vores medlemmer har mere brug for konkrete tiltag, som de kan mærke, der gør en forskel i deres hverdag, de har brug for flotte brandtaler.

Heldigvis så er der en god nyhed, og det er, at vi kan rigtig meget mere.

Der er to forhold, som kombineret med hinanden gør, at vi har et enormt potentiale.

Det første det er, at vi har et organisations net af tillidsvalgte, som gør, at vi faktisk kan komme i kontakt med alle medlemmer.

For det andet så er de medlemmer meget stærkt engageret – både i deres arbejde og i det omgivende samfund.

De er virkelig i stand til at tænke med og være aktive, det så vi også i 2013.

Det potentiale som de to forhold udgør tilsammen, det kan vi udnytte bedre end, vi gør allerede nu.

Det styrker os, som organisation, hvis vi vel at mærke går systematisk til værks.

I Hovedstyrelsen har vi drøftet begrebet – den involverende fagforening. Jeg tror, I har hørt om det før, det vi mener med det, det er, at vi ikke kun skal løse problemer for medlemmerne, men i højere grad sammen med medlemmerne.

Hjælpe dem med selv at skubbe til de rammer og de prioriteringer, der er på deres arbejdsplads, hjælpe dem med at bruge deres styrke, som et kollektiv.

På folkemødet på Bornholm var en debat, hvor der var en forældre, der fortalte om, at elevernes navne i hendes barns klasse var hængt op på væggen i sådan nogle fag kategorier eller, hvor dygtige eleverne var.

Det undrede jo forsamlingen lidt, fordi læreren ved jo godt, hvor dygtige eleverne er, det ved de jo sådan set også selv tit.

Forklaringen var, at skolelederen på skolen var blevet pålagt af forvaltningen at pålægge lærerne at gøre det her, fordi alle lærerne skulle arbejde med synlig læring. Det skulle hænge inde i klasselokalerne, så-

dan at hvis der kom nogen på besøg fra forvaltningen, så kunne de se, at lærerne rent faktisk gjorde det med synlig læring.

Der var så også en lærer til stede i den der debat, hendes umiddelbare reaktion var, det ville jeg simpelt hen nægte at gøre mod mine elever!

Jeg tror faktisk, der er mange lærere – der indimellem synes, at de ting de bliver pålagt ikke er til gavn for eleverne og undervisningen.

Her er det så, vi kunne komme ind i billedet med nogle forholdsvis enkle tiltag, som kan hjælpe vores medlemmer med at italesætte denne her følelse af modvilje og kræve nogle svar i fællesskab.

Hvis der er en lærer, der vil nægte at udstille sine elever oppe på væggen, selv stiller sig op og nægter det, så kan det jo føre til ansættelsesmæssige problemer, hvis tillidsrepræsentanten derimod – måske hjulpet af kredsen – tager spørgsmålet op blandt kollegerne. Gavner det her egentlig vores undervisning? Så liver det en kollektiv handling, som flere kolleger står bag, det er en god gammeldags fagforeningsstil.

At bakke hinanden op.

Det er faktisk også i tråd med vores professions ideal at stille den slags spørgsmål.

Jeg prøver lige at læse op fra 1. paragraf i god tone, hvis I ikke lige kan huske det.

De målsætninger, undervisnings mål og principper, der fastsættes gennem demokratiske processer er bindende for lærerne. Imidlertid kræver disse altid fortolkning og tilpasning til de gældende betingelser og stiller dermed store krav til lærernes faglighed og selvstændige dømmekraft, læreren kan altså aldrig i job følge de udstukne forskrifter, men er altid henvist til – på eget ansvar – at præstere en forsvarlig undervisning i forhold dertil.

Så når forældre kommer og spørger os om, hvorfor vi har hængt deres børn op på væggen på den måde, så kan vi ikke bare sige; det er fordi, det har vi fået besked på!

Det siger vores professionsideal faktisk, at det skal vi kunne stå inde for.

Den styringskæde, som den jo bliver kaldt, som eksisterer i vores skolevæsen for indsats og beslutte sig. Beslutninger foregår i forvaltninger på bliver pålagt hele vejen ned. Der er ofte nogen, som betyder, at lærerne ikke synes, de kan gøre deres arbejde ordentligt.

Hvis vi kan støtte vores medlemmer ved at tage de her diskussioner på skolerne, tage elevernes parti og kræve at få lov at lave et ordentligt stykke arbejde, gøre det i fællesskab, så enkelte kolleger ikke kan hænges ud.

Det behøver selvfølgelig ikke kun at handle om indholdet i arbejdet, det kan også handle om, hvad vi bruger tiden på.

Det kan handle om, hvordan vi prioriterer opgaverne.

De temaer, vi kan tage op derude, de kan være forskellige.

Det der betyder noget, det er, om det er noget medlemmerne på arbejdspladsen brænder for.

Det kan også være noget af det, som tillidsvalgte kan se, at det er vigtigt, at vi handler på.

Hvad er det så lige præcis, man gør?

Ja man kan simpelthen spørge medlemmerne, bede dem om at forholde sig til, hvordan de egentlig gerne løse denne her situation, hvis de skulle have lov at bestemme.

Det kan vi så – som kredse – samle sammen og bruge videre, at det er faktisk det her, vores medlemmer siger. Det lyder jo helt vildt enkelt, hvad nyt er der så i det osv.?

Men det kan være små som store ting, det er vigtigste er, at medlemmerne kommer til at opleve, at de er en del af noget større, de er en del af noget fællesskab, som faktisk opnår nogen resultater.

Også selv om det, de har været med til, det bare har været at stille og svare på nogle spørgsmål.

Når så kredsen og tillidsrepræsentanterne har opnået nogen resultater, så er det jo vigtigt, at man så får meldt tilbage til medlemmer, at det I var med til her, det gjorde – rent faktisk – den og den forskel!

Det kan både være noget, som medlemmerne selv sætter i gang, hvor vi bare skal løbe efter og hjælpe til og sikre at det går godt, det kan også være ting, som vi sætter i gang.

F. eks. på landsplan – det var også det, vi gjorde sidste efterår, da vi bad alle om at holde skolemøder for at evaluere Bilag 4.

Der samlede vi også resultaterne sammen, nogen brugte nogle konkrete ting på skolerne, nogen gjorde ikke så meget ud af det, men vi brugte det jo også i fællesskab, og det bliver brugt nu til de regionale møder, vi skal have KL.

Vi kan tage flere af den slags centrale initiativer, som I kan se i baggrundsmaterialet, så har vi faktisk lagt op til, at vi i Hovedstyrelsen vil prøve at se om, det kunne være en ide, at vi lavede en fælles vedtagelse på baggrund af de her debatter, vi har og fælles handlinger.

Indflydelse på eget arbejde er noget af det, der gavner arbejdsmiljøet rigtig meget, medlemmernes kollektive handlinger kan også være med til at skubbe til de rammer, vi har i dag, så det her handler ikke om, at få det til at fungere bedst muligt indenfor rammer, det handler om at skubbe til de rammer og skabe nogle resultater.

Hovedstyrelsen har besluttet, at vi henover efteråret og vinteren vil gå ud og drøfte med jer, hvordan vi i højere grad får realiseret medlemmernes egne aktiviteter og skabe nogle resultater på denne her måde.

På jeres møder i kredssamarbejderne, der vil jeres eget hovedstyrelsesmedlem tage denne her debat op og invitere kolleger fra andre dele af landet fra Hovedstyrelsen til at komme og være med.

På vores møde i marts i 2017, der vil vi så drøfte, hvad det er, vi har hørt ude hos jer om, hvordan vi kan arbejde på denne her måde.

Det er det ikke bare noget, vi allerede gør. Selvfølgelig så er vi meget vant til at diskutere pædagogiske temaer osv. med medlemmerne, det er jo ikke nyt for os, men det er nyt, at vi systematisk vil prøve at bruge medlemmernes eget engagement.

Det er ikke bare let, selvom det rent faktisk er enkelte tiltag, der skal til, så er det ikke bare let, der er masser af udfordringer i det her, det er jo selvfølgelig dem, vi vil være interesseret i at høre om, når vi kommer ud og diskuterer det her med jer.

Jeg ved, at selvom det ikke er noget, vi systematisk gør, som hel organisation, så er der nogen, der er langt med at gøre sig nogle erfaringer – Ane Søgaard fra Frederiksberg har tidligere fortalt om her på kongressen og også på kredsformandsmøder, hvordan man på Frederiksberg har skaffet nogle konkrete resultater, som medlemmerne selv har været involveret i at lave.

Fra Hovedstyrelsens drøftelse, der ved jeg også, at der er andre steder i landet, man allerede er langt med det her, så hvis der er nogen af jer, der konkrete erfaringer, som I vil dele med os – også hvor det har været svært – så kom endelig op og sige noget om det.

Det er virkelig vigtigt, at vi forstår, hvad for en situation vi er i, at vi forstår, hvad det er for nogen muskler, vi ikke kan bruge i så høj grad nu, fordi det er blevet frataget os på grund af overgrebet i 2013, men hvad det er for nogen, vi stadigvæk har, og hvordan vi kan bruge dem på andre måder, så vi stadigvæk kan være deres største dyr på savannen, som der var en politisk kommentator, der kaldte os, som regeringen gik efter i 2013.

Det dyr lever rigtig rigtig godt stadigvæk.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Tak for det, så bliver det Bjørn Hansen, derefter Gordon Ørskov Madsen!

Bjørn Hansen: Medlemmerne har og får pålagt mange og mangfoldige opgaver i hverdagen, men mangler ofte tiden til at kunne udføre det på en kvalificeret vis, og især indholdet i opgaven er med til at øge elevernes udnyttelse af undervisningen.

Det presser og stresser lærerne i arbejdet.

I styringskæden, hvor opgaverne siver ned gennem skolesystemet er den fagprofessionelles indsigt i, hvilket indhold og metoder, der bedst gavner elevernes faglige og sociale udvikling, ofte helt udeladt.

Samtidig så presser de mange opgaver den tid, som læreren har til sit arbejde. Det udtrykkes – scenen af en lærer i en undersøgelse, som Pia Rose Bøgvad har lavet, der hedder et spørgsmål om tid – og et citat:

Tiden til det enkelte barn var efterhånden blevet alt for lille, jeg oplevede, at der ikke var den fornødne plads til relationsarbejdet, det blev for mig mere og mere fremmedgjort af og distanceret, idet børnene skulle puttes i skemaer, måles, vejes og dokumenteres.

Tiden, der gik væk fra børnene, så min forberedelse af undervisningen blev ringene, ligesom kontakten til eleverne og forældrene blev ringede, det kunne jeg til sidst ikke stå inde for.

Jeg måtte gå alt for meget på kompromis med mine værdier.

For at svare på det billede så ser vi muligheder, når lærere selv tager fat om situationerne for at forsøge at præge og ændre dem.

Vi må – som fagprofessionelle – prøve at gøre en forskel på vores egne arbejdsforhold, som situationen er lige nu, så kommer der altså ikke andre, der gør det for os.

Vi ved, hvad der virker i undervisningen, og hvordan det skal gøres bedst, så med vores professionelle indsigt, så må vi ved at involvere os kunne få ændret arbejdsforholdene til gavn for elevernes undervisning, så man ikke oplever den frustration, som denne lærer.

Læreren kan ikke gøre det alene. Det kræver sammenhold og samarbejde i lærerkollegiet, mulighed for at kunne tage drøftelsen i lærergruppen, men det kræver også viden, der kan støtte, hvorfor vi ønsker en anden vej end den anviste.

Derfor vil der være brug for argumenter, forskningsresultater og andet der kan underbygge lærerens ønsker.

Det skal vi – centralt i foreningen og i de lokale lærerkredse – være med til at levere, for at støtte medlemmerne i deres dialog på skolen.

En dialog med ledelsen, der har den hensigt at give lederen de bedste muligheder for at foretage de vigtige og ikke mindst de rigtige prioriteringer og retninger i opgaverne.

Vores møderække om læringsplatforme og læringsmålstyret undervisning, som vi har gang her i efteråret i undervisningsudvalget er et forsøg på at brede en viden ud her, som medlemmerne kan bruge.

Hvad er krav, og hvad er til debat omkring platformens kunnen?

Hvilke konsekvenser kan indsatsen føre til?

Hvad vil vi, som de fagprofessionelle praktikere pege på, hvem der kunne bruges til og hvorfor.

På en skole ved jeg til at få debatten op, hvorvidt man skulle bruge tid på at alle undervisningsforløb skulle ligges ind på platformen, og det endte faktisk med en frivillig ordning.

Så blev der mere tid til andre vigtige opgaver omkring undervisningen.

Et andet eksempel – en skole – kommune pålægges at bruge en bestemt læringsplatform, uden at lærerne eller lederne havde fået mulighed for afprøvning eller drøftelse af anvendelsen af den, en enig lærergruppe peger på, at der bør i det mindste laves en evaluering af arbejdet efter et år, for at se på mulige justeringer og ændringer, så brugen fører til bedre kvalitet i undervisningen for eleverne.

En ledelse ville lytte til det, forhåbentligt.

Medlemsmøderne vi holder skal gerne føre til, at den viden vi kommer med, giver medlemmerne håb og argumenter til at deres stemme bliver hørt i forhold til at forbedre egne og kollegers arbejdssituation. Lærernes professionelle didaktiske indsigt skal markant bruges i forhold til andre indsatser på skolerne også.

Vi har et godt eksempel i forhold til muligheden for konvertering af timer i den understøttende undervisning via § 16 b, hvor nogle kommuner straks åbnede for muligheden, mens de andre steder først skete, at efter at lærerne fra skolen i fællesskab havde argumenteret for det nye udbytte af tolærerordningen, som ville gavne lige netop deres elevers undervisning.

Inklusion eller det at skabe inkluderende undervisningsmiljøer er i et andet område, hvor læreren tit stille spørgsmålstejn ved de beslutninger, der bliver taget, hvorfor ikke bruge midlerne forebyggende eller som en ressource, lærerne kan trække på til sparring og rådgivning i klassen i stedet for til store fælleskurser for alle lærere, der koster mange ressourcer og giver minimalt udbytte.

Det er inspiration news.

De nationale test virker ikke, jamen det kan jo også føre til en drøftelse af, hvorfor, hvordan og hvor meget tester vi egentlig her på skolen.

Kunne tiden ikke bruges bedre på andre opgaver, så eleverne fik noget bedre udbytte af undervisningen her også?

I kender og oplever sikkert mange andre steder, hvor ændringer i indsatserne vil kunne føre til bedre undervisning og et bedre arbejdsmiljø for lærerne også.

Der er ikke nogen nem eller hurtig løsning på alle de problemfyldte situationer medlemmerne står i ude på skolerne, som Dorte også sagde, men vi ser, at når de fagprofessionelle lærere i fællesskab kan komme med forskningsmæssige argumentationer og eksempler på konsekvenser for undervisningskvalitet, så kan det flytte, ændre og påvirke de beslutninger, der skal tages.

Vi skal naturligvis – centralt – understøtte den viden, der skal til og kredsenes medvirken før, under og efter medlemmernes indsats på skolen er utrolig vigtig.

Men det er også medlemmernes eget sammenhold på skolen, der skal bære det igennem, for i fællesskab der er vi stærkest.

Tak!

Klapsalver!

John: Ja tak, så bliver det Gordon Ørskov Madsen, og derefter Thomas Andreasen!

Gordon Ørskov Madsen: Vi har haft svære vilkår for at skaffe resultater på overenskomstområdet de sidste 3 år – endda rigtig svære.

Vi kan godt pege på alle muligheder, vi kender dem sådan set godt, for mange opgaver, utilstrækkelig prioritering og også af og til mangel på mening i opgaveløsningen for at nævne nogle af dem, som lærerne nævner, men alligevel så er aftaleområdet ikke blot en klagesang.

Der sker forbedringer, vi har faktisk opnået pæne resultater, når man tager vores svære udgangspunkt i betragtning.

Ved OK 15 fik vi arbejdstidsbilagene på alle de tre arbejdsgiverområder, jeg tror også alle her i salen er enige om, at de 15 punkter ikke i sig selv skaffer store resultater. Navnlig fordi det flere steder – mildt sagt – kniber med at få arbejdsgiverne til at tage deres del af ansvaret, for at realisere målsætningerne og for at lærere og ledere kan lykkes med deres opgaver.

Men her er arbejdsbilagene altså et vigtigt afsæt.

I efteråret 2015 satsede vi stort, og vi fik gode resultater og erfaringer ud af det.

Vi lykkedes med at involvere mange medlemmer på en lang række af vores arbejdspladser. I et målrettet arbejde, prøve at realisere initiativerne i arbejdstidsbilaget.

Landet over mødtes kolleger for at vurdere, hvad der skulle til for at skaffe en bedre arbejdsdag.

Eksempelvis på Toftegårdsskolen i Fåborg, der gik TR og MR sammen til ledelsen efter skolemødet, og så fremlagde de lærernes ønsker til forbedringer.

Ledelsen viste god vilje til at gå ind i en drøftelse, og konkret fik det positiv betydning – i forhold til tilrettelæggelsen af tid til forberedelse for lærerne.

Altså et helt konkret resultat.

Det er bare et eksempel på, at noget lykkes.

En meget stor del af skolerne holder skolemøder og har fået konkrete forbedringer ud af det.

Eksempelvis mere sammenhængende tid til forberedelse, en bedre prioritering af opgaverne eller noget helt tredje.

Mange kredse har fulgt op med opfølgingsmøder i løbet af foråret, der har ført til nye forbedringer.

Vi skaber faktisk resultater, selvom vejene derhen er forskellige.

Nogle lykkes med aftaler, nogle lykkes med Bilag 4, og andre må gå nogle omveje for at få bedre vilkår.

Lokalt og centralt har vi arbejdet med konkrete indsætter, som støtter op om initiativerne i bilaget og også om verdensreglerne i overenskomsten.

F.eks. en fælles indsats for bedre planlægning af skoleåret, en fælles indsats for en bedre dialog om opgaveoversigten og om opgørelse af arbejdstid.

Efter 2013 stod vi uden en eneste lokal aftale, vi stod også med stærke advarsler fra arbejdsgiverne om at indgå aftaler – overhovedet.

I dag har vi 68 kommunale aftaler, og vi har dertil en lang række skoleaftaler på det statslige område. Det er ved massivt benarbejde i kredsene, og at vi holder fast i værdien i lokalt samarbejde, at det lykkes mange steder at komme tilbage i forhandlingslokalerne.

I mange lokale aftaler er dele af Bilag 4 skrevet ind eller der er arbejdet videre med, hvordan initiativerne bruges lokalt, som så har ført til aftaler efterfølgende.

Det er gode resultater, og det viser, at vi har styrke, når vi bruger kræfterne i fællesskab, men vi er jo langt fra i mål, det ved vi godt.

Vi kan ikke løse alle problemer i overenskomster og aftaler, derfor er det så vigtigt, at vi holder et bredt fokus, vi kan heller ikke løse alle problemer ved OK18.

I overenskomstudvalget og i Hovedstyrelsen har vi i fællesskab beskrevet de udfordringer, vi står overfor, og vi har beskrevet forskellige mulige veje at gå ved OK18.

I de kommende uger og måneder begynder vi at snævre det ind, så der kommer til at ligge et oplæg på overenskomstkonferencen for kredsformænd i marts og i forlængelse af det også en inddragelse af medlemmerne i løbet af foråret.

Det har været vigtigt for os at bringe alle ideer i spil, intet skal være uovervejet, jeg tror faktisk heller ikke rigtigt, der er noget længere, vi ikke har overvejet.

Det næste bliver så at sortere og træffe valg om, hvad vi satser på ved OK18, det er den proces, vi er på ind i nu.

Det er med henblik på, at forbedre medlemmernes arbejdsliv.

I det arbejde, der inddrages alle medlemsgrupper, UU'erne PPR, statslige skoler osv.

I løbet af efteråret gennemfører parterne den længe ventede opfølgning på Bilag 4 og også en opfølgning på de to øvrige arbejdsliv områder.

Der bliver holdt en række regionale møder, hvor vores hovedfokus vil være, at samarbejde og lokale aftaler det er vejen frem, men at lærerne har for mange opgaver at løse indenfor den arbejdstid, man har til rådighed.

Vi vil bruge de regionale møder offensivt og de lokale evalueringer til at fastholde arbejdsgiverne på, at de har et ansvar for at lærere og ledere har mulighed for at løse deres vigtige opgave.

Både centralt – i hver eneste kommune og på hver enkelt skole, skal vi have stillet spørgsmålet, hvordan vil I varetage det ansvar, hvordan gør vi det sammen i et samarbejde?

Vi har altså også set, at KL og nogle kommuner, de har ikke taget deres ansvar.

Vi har en særlig opmærksomhed på det, vi har kaldt for problematiske kommuner, og nogen gange har vi kaldt dem for sorte kommuner på landkortet, men det er altså kommuner, der ikke har vist vilje til samarbejde, kommuner der ikke har vist vilje til at realisere Bilag 4.

Vi har i nogle tilfælde rettet henvendelse til KL om disse kommuners manglende vilje, det i sig selv har haft en positiv effekt ude i de pågældende kommuner.

Der er sket forbedringer, og der er kommet gang i samarbejdet langt de fleste steder.

Det er vigtigt, at vi arbejder på flere fronter, det er også vigtigt, at sætte en tyk streg under, at fælles initiativer omkring Bilag 4, at insistere på et samarbejde og måske lokale aftaler, jamen det er også at ligge et pres på at skabe et resultat i OK18, så det fortsætter vi med.

Aftaler og overenskomster det er en vej blandt flere.

Vi ligger ikke alle vores æg i den lille kurv, som næstformanden sagde, men vi kaster bestemt heller ikke kurven væk, vi er på vej tilbage på aftalesporet!

Tak!

Klapsalver!

John: Tak for det – den sidste indledning bliver Thomas Andreasen, vær så god Thomas!

Thomas Andreasen: Tak for det!

Der er rigtig mange forhold, der betyder noget for medlemmernes oplevelse af, at have eller kunne få et godt arbejdsliv.

Gordon nævnte lige i sit indlæg, at OK forhandlinger og lokale aftaler er en blandt flere veje til at opnå det gode arbejdsliv.

Jeg har peget på en anden mulighed, der handler om at bringe de fagprofessionelle stemmer, vores medlemmer mere i spil inden man træffer beslutninger.

Jeg vil pege på nogle af de muligheder, der ligger i at bruge arbejdsmiljøvinklerne, som endnu en vej til at skabe de nødvendige forbedringer.

Arbejdsmiljø handler om, hvordan hverdagen fungerer på arbejdspladsen for vores medlemmer, det handler i høj grad om arbejdsglæde og trivsel, ikke for medlemmernes blå øjnes skyld, men fordi vi ved, at det skaber mere kvalitet i arbejdet og i øvrigt også omvendt.

Vi skal kunne løse vores arbejdsopgaver på et kvalitetsmæssigt højt niveau indenfor den arbejdstid og de øvrige rammer, der er aftalt, og som vi får vores løn for. Det vel at mærke uden at blive syge.

Vi skal huske at vores medlemmer skal holde til minimum 45 år på arbejdsmarkedet, ja måske endnu længere endnu.

Analyse viser, at det ikke kun er love, overenskomster og aftaler - der skaber et godt arbejdsmiljø.

Betingelserne for vores arbejde bestemmes nemlig - i høj grad - også af, hvad vi sammen kan blive enige om på arbejdspladsen.

Med sammen - tænker jeg på både medlemmerne sammen og samarbejdet mellem ledelsen og de ansatte.

Der findes eksempler, hvor medlemmer med ret ens rammebetingelser ikke oplever samme arbejdsmiljø og trivsel. Der er altså rigtig mange faktorer i spil, når arbejdsmiljøet skal forbedres.

En del af dem kan vi faktisk - ja heldigvis - selv gøre noget ved.

En af disse faktorer handler om, hvordan vi organiserer arbejdet, vi ved f.eks., at vi har gjort en positiv forskel på skoler, hvor man er gået fra 45 til 60 minutters lektioner, samtidig med at man har samlet forberedelsen i blokke af en fornuftig størrelse.

Der er ikke kommet mindre undervisning og ej heller via forberedelse, men den ændrede organisering har alligevel gjort en positiv forskel til gavn for kvalitet og undervisning og for medlemmernes arbejdsmiljø.

Nu er det ikke sikkert, at den løsning dur eller er mulig på alle arbejdspladser, men så er der noget andet, vi kan gøre noget ved, hvis vi vil det.

I den nuværende situation er der også et stærkt behov for prioritering af arbejdsopgaverne.

Det er mit klare indtryk at de arbejdspladser, hvor ledelse og medarbejdere sammen har defineret, hvad der lige nu er vigtigere end andet. Ja, det har i sig selv gjort en positiv virkning på arbejdsmiljøet, ikke fordi der er blevet mere tid, men fordi ansvaret for prioriteringerne bliver til et fælles anliggende og ikke kun er et ansvar, der påhviler den enkelte.

Et andet område er pauser og restitution, vi ved, at det er vigtigt, men det er samtidig mit indtryk, at denne viden ikke altid fører til de nødvendige handlinger, måske fordi vi ikke finder det helt naturligt eller legalt også at tage hånd om vores eget velbefindende, når vi er på arbejde.

Jeg kender ikke ret mange, som ville gå ud ad døren om morgenen, uden lige at have været en tur forbi spejlet, badeværelset og vi går i øvrigt i bad som en selvfølge.

Vi skal hjælpe hinanden til at få skabt en kultur, hvor også pauser og mental hygiejne er lige så naturlige for os, som det at tage et bad. Man er i højrisiko for at komme til at lugte, hvis man ikke bader jævnlige og i højrisiko for at blive syg eller få et dårligt arbejdsmiljø, hvis man ikke holder pauser i løbet af en krævende arbejdsdag.

Hovedstyrelsen har bestemt, at vi skal have en ny arbejdsmiljøstrategi, som skal gælde for hele organisationen, den er vi i fuld gang med at udvikle, og vi inddrager så mange, som overhovedet muligt i processen.

Vi vil være helt sikre på, at vi både rammer rigtigt - i forhold til, hvad der er vigtigst for jer og for os. Vi vil også være sikre på, at vi alle er i stand til at arbejde i henhold til strategien.

Mange af jer har hørt om det arbejde allerede, for vi har holdt mobile møder med både arbejdsmiljø og kredsformænd om det.

Et af hovedpunkterne for arbejdsmiljøstrategien vil være, hvordan vi i højere grad kan skifte fokus fra primært brandslukning til primært forebyggelse. Alt for mange medlemmer får fra at være dygtige undervisere til at være psykisk nedslidte med sygemelding til følge.

Det skal vi gøre, hvad vi kan for at undgå.

Afslutningsvis vil jeg fremhæve, at vi på en og samme tid skal prioritere de klassiske fagforeningsopgaver, som OK forhandlinger og aftaleindgåelse.

Så de løsninger vi selv kan skabe – helt uafhængig af de givne rammebetingelser i øvrigt. Jeg ser frem til debatten om, hvordan vi – som organisation i fællesskab og sammen med medlemmerne - fortsætter arbejdet med det gode arbejdsmiljø som mål.

Det er afgørende vigtigt med vores fælles tro på, at vi sammen kan gøre en forskel!

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Vi skal nu i gang med debatten om punktet, vi har en time til debat nu, og så kan vi så fortsætte i morgen. Jeg skal lige sige til jer, at jeg har her syv stykker papir, som jeg formoder vil være forslag, der vil blive fremsat undervejs.

Det er sådan, at de forslag der har været indsendt til foreningen inden kongressen startede, de har været lagt ud på jeres elektroniske medie, derfor kunne vi se det forslag, der var under det sidste punkt eller også gå under det her punkt, se et forslag fra Silkeborg Lærerforening, det ved jeg bliver ændret lige om et øjeblik, men ellers er tankesættet på det tidspunkt, at forslaget er fremlagt, så vil I kunne se det på jeres medie, så vi går i gang. Den første der får ordet, det er Niels Jørgen Jensen, vær så god Niels Jørgen, derefter Enrico!

Niels Jørgen Jensen: Jeg skal i det følgende motivere forslag E2.1, som er et forslag til en kongresvedtagelse, som noget sikkerhed og tryghed, tryghed i hele arbejdslivet, det gør jeg så vegne af Silkeborg Lærerforening, som det blev nævnt lige før, så vil jeg på et tidspunkt også komme med et lille ændringsforslag til vores eget forslag, men det kommer jeg til senere.

Det første jeg vil starte med, det er at fortælle, hvad det er præcist, vi ønsker, at Danmarks Lærerforening skal opnå med denne kongresvedtagelse.

Silkeborg Lærerforening ønsker at Danmarks Lærerforening skal påbegynde et arbejde med at afsøge mulige overenskomstkrav på kort, men også på langt sigt, der giver lærerne en større sikkerhed og tryghed på arbejdsmarkedet, om muligt i samarbejde med resten af fagbevægelsen, at udfolde denne sikkerhed og tryghed til det resterende arbejdsmarked.

Det er vigtigt for os, at det er igennem overenskomsterne, vi skal sikre lærerne igennem et langt arbejdsliv, hvorfor?

For det første – her er der virkelig noget at kæmpe for, som fagbevægelse. Vores medlemmer er utrygge, når de ser på deres arbejdsliv, livslangt.

For de fleste, hvis ikke alle, så er det dybt ulogisk, at vi – som ansatte med tilbagetrækningsreformen - skal blive på arbejdsmarkedet, til vi er over 70, samtidig med at lokale seniorordninger forsvinder, samtidig med at aldersreduktionen f.eks. udfases, og samtidig med at efterlønsordningen begrænses, afkortes og ligesom udtømmes for indhold.

For det andet – tilbagetrækningsreformen skal ses i sammenhæng med de løbende effektiviseringer, der har ramt skoleområdet og resten af arbejdsmarkedet igennem de sidste mange år.

Utrygheden for vores medlemmer er voksende på nuværende tidspunkt.

På grund af de årlige procentvise besparelser er antallet af kolleger faldet og arbejdstempoet er steget tilsvarende.

Øgede krav til den enkelte lærer og en øget opgavemængde til den samme arbejdstid, stress og mængde opført til udbrændthed og sygdom.

Samtidig fjernes de elementer, der skal sikre den enkelte lærer, som en del af et kollektiv, såsom aftale om arbejdstid og pres på muligheder for medindflydelse og demokrati ved begrænsninger af vores mødesystem. Gentagne reformer af dagpengesystemet og begrænsning af dagpengeperioden, kraftige reduktioner i overførselsindkomst vil føre til utryghed og frygt for at miste jobbet.

Den højt personlige flexicurity model er i ubalance. Der er alt for meget fleks i og for lidt curity.

Arbejdsgiverne kræver mere og mere fleksibilitet og fjerner samtidig sikkerheden på arbejdsmarkedet, for det tredje – ensomhed.

Den enkelte står alene med udfordringerne, problemerne er individualiserede, det er den enkelte, der skal være kompetent, ambitiøs og robust – kort sagt – skal kunne tåle mosten.

For opstår problemerne, så ligger ansvaret hos den enkelte, uden aftaler er det den enkelte, der skal prioritere, bliver du syg, så oplever vi en arbejdsgiver, der individualiserer årsagen.

Det bliver den enkelte, der kommer til at stå med ansvaret for læreren kunne jo bare have prioriteret anderledes.

Sådan er det bare!

Det på trods af, at lærernes arbejdssituation – det er f.eks. klassens størrelse, antallet af forskellige fag og klasser læreren skal gabe over. På trods af at støtten fra kollegerne ofte kan være en vikar - en 19-årig student - da den normale kollega måske allerede er langtidssygemeldt.

Også på trods af antallet af inkluderede elever i klassen uden særlig støtte.

Der er derfor behov for at kæmpe mod denne her udvikling – os, som foreninger – så er vi nødt til at forholde os til, hvordan vi skal kunne være på arbejdsmarkedet i mindst 40 år.

Vi er nødt til at kæmpe os til en større sikkerhed på arbejdsmarkedet gennem kommende overenskomster.

I vedtagelsen foreslår vi, som eksempler videreuddannelse, objektiv belastningskriterier, længere opsigelsesvarsel, fordi det for os er magtpåliggende, at arbejdsgiverne skal tage et konkret arbejdsgiveransvar.

Et arbejdsgiveransvar – i forhold til det antal år læreren skal være på arbejdsmarkedet, i forhold til den belastning og den arbejdssituation lærerne står i her og nu og til sidst også et arbejdsgiveransvar i forhold til det, at fastholde læreren på arbejdsmarkedet sådan at lærerne ikke bare bliver reduceret til en vare eller et cpr.nr., der kan bruges og smides væk.

Jeg vil nu kaste blikket på det konkrete forslag, det ville være fint, hvis I gør det samme.

I forbindelse med vores kongresforberedende møde i kredsarbejde i Østjylland, der blev vi i Silkeborg Lærerforening spurgt til, hvad det var for en arbejdsgruppe, vi ønskede i forslaget.

Vi blev spurgt, om ikke det var muligt, om ikke det var overenskomstudvalget, der skulle stå for denne her ønskede opgave?

Silkeborg Lærerforenings var, det var, at det godt kan være overenskomstudvalget, der påtager sig opgaven, vi vil derfor komme med et ændringsforslag til vores eget forslag.

Hvis I kigger i afsnit 2 første linje, så står der i det første forslag, der er sendt ud før kongressen, så står der – Danmarks Lærerforening nedsætter en arbejdsgruppe, der frem mod næste kongres afsøger mulige overenskomstmæssige rettigheder,

Det foreslår vi så ændret til, Danmarks Lærerforening afslører frem mod næste kongres mulige overenskomstmæssige forhandlinger,

Ved ændringen ligger vi altså op til, at Hovedstyrelsen frit kan vælge, hvordan opgaven løses, for os gerne i overenskomstudvalget, vi foreslår også, som afslutning på samme afsnit, at der skal stå...

Jeg sagde efter det sidste punktum

Undersøgelsen skal munde ud i en afrapportering i kongressen i 2017.

Ændringerne skulle gerne præcisere, hvad det er, vi gerne vil med forslaget.

For os er Danmarks Lærerforening blot en interesseorganisation, der skal reduceres til, at kæmpe for små lønforbedringer og tilfældige overenskomstforhandlinger.

En fagforening er en del af en større fagbevægelse, der skal tage ansvaret, et samfundsansvar, for samtidig at sikre den enkelte et værdigt arbejdsliv.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Ja Niels Jørgen Jensen har fremlagt det forslag, der hedder nummer 01, som ligger ude på portalen.

Det er sådan, at det er en ændring til det oprindelige forslag.

Jeg sagde før, at forslagene ville blive lagt ud, når de er fremsat. Det vil være sådan, at det kan bare være et teknisk problem i forhold til hurtigheden med at få det ud, nu ligger de der alle sammen, så selvom de ikke er fremlagt, så vil det sige, hvis I går ind under udfordrerpunktet. Så kan I se nogle forslag, udover det, der hedder 01, så er der et, der hedder 03, et der hedder 04, et der hedder 05, et der hedder 06, et der hedder 07, et der hedder 08, det er altså nogen, som vil blive fremlagt på et senere tidspunkt, da vil vi altså kunne følge med i det, når de pågældende beder om ordet.

Den næste, der skal have ordet er Enrico – der er også lidt teknik med at få talerne frem i den rigtige rækkefølge heroppe.

Enrico – vær så god, ordet er dit!

Enrico: Tak, jeg vil motivere et forslag, der kommer senere med Jens fra Herlev, der handler om fællesskabet og nødvendigheder med fællesskabet. På vores kongresforberedelse snakkede vi om robusthed, og det er det, jeg godt vil folde ud, men jeg begynder først et lidt andet sted.

I år er der kommet to vigtige bøger, der indeholder det samme citat, det lyder sådan her; Det lyder sådan her;

Ord kan virke, som bitte små doser arsenik, de sluges ubemærket, de synes ikke at have nogen virkning, men efter nogen tid viser giftens virkning sig alligevel.

Citatet stammer fra en bog, udgivet af Victor Klempera i 1947.

Ifølge Klempera er sproget altså ikke uskyldigt, det påvirker os ved både at begrænse og berige vores liv, men sproget i dag er en syg patient, igennem mange år er det blevet benyttet til at effektivisere og maksimere vores liv, sproget er blevet viklet i økologiske gevandter, der omtaler mennesker, som kunder og ressourcer, der skal udnyttes, som kunder bliver vi let krævende narcissister, hvad får jeg ud af det?

Som ressourcer påkræves vi endeløs selvoptimering.

Den knivskarpe konkurrence der nødvendiggør, at vi vedvarende er fremadrettede og omstillingsparate. For at kunne køre længere på literen må vi konstant se på, hvordan vi alle innovativt kan nytænke og omorganisere effektivt.

Det er afgørende for væksten, at vi får de bedste betingelser, at væksten får de bedste betingelser og ikke begrænses af rigide og bureaukratiske løsninger.

Sådan nogenlunde beskrives arbejdsbetingelser i dag. Der forventes meget af hver enkelt af os, for at kunne arbejde og leve på de vilkår.

Derfor efterspørges nu robusthed, både fysisk og mentalt.

Mange steder – men måske specielt i sportens verden – idealiseres robusthed.

Måske er det en af grundene til, at mange topledere i dag dyrker maraton eller triatlon.

Jeg gik selv til karate for mange år siden, meget af det vi lavede handlede om robusthed, vi lavede forskellige grænseoverskridende øvelser, som f.eks. armbøjninger på knoerne, og vi rullede med glasflasker på skinnebenene for at hærde dem.

Når vi trænede kamp mod hinanden og blev ramt, gjaldt det om ikke at udtrykke smerte.

Vi måtte – for enhver pris – ikke vise svaghed overfor modstanderen, træningen var altid præget af militant disciplin og total lødighed overfor instruktøren.

Thomas Milsted beskriver, hvordan noget lignende efterspørges i vores arbejdsliv, når han siger, at man nærmest skal være jagersoldat for at være ansat i det offentlige i dag.

I en artikel fra Ugebrevet A4, kritiserer han ledere, som målrettet rekrutterer mennesker, der kan stå for et ekstremt pres.

Milsted påtaler, hvordan urimelige arbejdsbetingelser ses som et vilkår, så det eneste det drejer sig om er, hvordan vi håndterer dem.

Han peger på, at konstante forandringer og nye krav gør, at ingen kan føle sig sikre i ansættelsen, hvis ikke de hele tiden følger med.

Milsteds iagttagelser falder godt i tråd med det oplæg, Mads Hermansen sidste år holdt for lederne på nogle af de private skoler.

Titlen var – udvikling af medarbejdernes frustrationsrobustheds kompetence.

Formålet var facilitering af de enkelte medarbejders samarbejdsteams arbejde med drift og udvikling, så det frugtbart udvikler stadig større og større medarbejderfrustrations robusthedskompetence.

Jeg gentager lige – stadig større og større medarbejderfrustrations robusthedskompetence!

Denne kompetence er ifølge Hermansen vores evne til at håndtere udfordringer, tager vi dem på os, er vi aktuelt frustrationsrobuste, ellers er vi det ikke.

Medarbejderidealet er altså det fleksible omstillingsparate menneske, der friktionsfrit påtager sig nye udfordringer uden at kny.

Vi skal være, som den driftssikre selvoptimerende maskine.

I vores forsøg på at leve op til kravene, disciplinerer vi os selv indadtil, mens fællesskabet udsultes udadtil.

Fællesskabet bliver et selv iscenesættelses rum forbeholdt præstation og bundlinje pædagogik.

Den økonomiske målestok har som en gøgeunge fortrængt andre tilværelsesfortolkninger, og sætter ind bag rammerne for vores selvforståelse overalt.

Der er med Klemperas ord brug for at indtage andre betydningshorisonter, hvis den syge patients skole skal undgå udmattelse, stress og depression.

Det kræver mindre robusthed og mere lydhørhed.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Se det er sådan, at de taler, i kan se heroppe, der er lidt uorden i systemet her, så den der skal på talerstolen nu, det er Kristine Falgaard, derefter bliver det Henrik Steffens, så bliver det Morten Refskov og så bliver det Jens Lunden, så Kristine Falgaard lægger ud!

Ikke – du venter?

Du har trukket dig, så må du melde dig på igen!

Nu har du trukket dig, du står ikke på talerlisten i øjeblikket.

Henrik Steffens vær så god!

Henrik Steffens: Så må jeg håbe, at det jeg har at sige, det er noget bedre at høre på end sådan en tavshed.

Det korte og det lange det er, at jeg har fremlagt mit forslag, hvor Niels rullede den store bane ud, så bliver det min opgave at prøve at sume ind på et af de begreber, vi har annonceret med, nemlig belastningskriterierne.

Lige inden da, vil jeg stille sige, at det der jo ligger bagved det her, det er en registrering over de sidste 20 år, der har der været 12 større arbejdsmarkedsreformer, som har haft – som politisk mål – at øge arbejdsudbuddet, den største reform og tilbagetrækningsreform i 2011, som skulle give 65.000 nye arbejdere i arbejdsudbuddet eller medarbejdere.

Hver af de reformer har – et eller andet sted – enten elimineret eller reduceret eller udhulet de privilegier, som fagbevægelsen har kæmpet for igennem de sidste 50-100 år, for sine lønmodtagere og for sine medlemmer.

Så når Alexander forlader seminariet i en alder af 25 år, så har han med det økonomiske råds rapport fra foråret 2013 ca. en små 47 år på arbejdsmarkedet tilbage, der er relativt tomt efter de første 12 år, hvor han går igennem løntrinsudviklingen.

Der er ikke meget på hylden tilbage til ham.

Efterhånden må man give FOA Dennis – et eller andet sted ret – i sit billede af, at virkeligheden er, at du skal knokle til du falder om, hvis du falder om undervejs, så er det dybest set din egen skyld, det er i hvert fald ikke arbejdsgivernes skyld, du skal ikke ligge det offentlige til last.

Hvis du mangler en eller anden form for efter- videreuddannelse så du kunne blive ved med at være lækker eller employable, ja så er det – dybest set – dit eget ansvar.

Det som jeg vil zoome ind på, det er – hvad er det så, der er sket på den korte bane?

I forhold til KSØ-mødet i torsdags så skal jeg prøve at sige det fromt og pænt.

Jeg må bare konstatere, at al magt er givet til lederne.

Det vi gerne vil med forslaget og ligger op til forslaget til overenskomststudvalget i det begreb, der hedder belastningskriterier eller eventuelt måske for udvikling i belastningsindeks.

Det er fuldt administrativt værktøj, der er anerkendt således, så man kan møde lederne - på en eller anden måde – ligeværdigt i mødet omkring opgaveoversigten og opgaveløsningen.

Det ville nemlig registrere, som TR og det her med TR niveau, det er, at hvis min kollega, vi kan kalde hende Else Marie går ind og med Rasmus Villy in mente kan se, at denne her opgavemængde og opgaveportefølje ikke er til at løse, men får kigget hen over bordet, at det her går galt.

At det her det går galt. Ja så har hun ikke ret mange redskaber den dag, det så går galt.

Det vi oplever, det er, at en stor grad af den tænkning, det ansvar der ligger ved lederne, det bliver peget over på den enkelte medarbejder.

Så hvis Else Marie går ned, ja så må man konstatere, at så er der ikke – i værktøjskassen – et eller andet indeks, der kunne vise, hvor stor en belastning, hun egentlig er blevet udsat for.

Det bliver til, at hun prøver at argumentere ud fra, jamen du kender jo godt 3. a og 4. b osv., osv., men dybest set bliver det hendes eget problem.

Det vil ønske er et arbejde hen mod overenskomsten, den nære overenskomst, hvor som TR får nogle værktøjer og nogle administrative værktøjer, der italesætter ledernes ansvar for den opgaveportefølje, som man har fået, og som kan bruges, når tingene går galt.

Det andet er på lidt længere sigt, at i vores forståelse vil man være naiv, hvis man ikke tror, at de data vil blive brugt i mødet mellem ledelsen og den enkelte medarbejder.

Hvis man så bliver indkaldt til en samtale, fordi man ikke performer i forhold til de måltal ledelsen har aftalt i en eller anden institutionskontrakt eller fået pålagt via nogle tal, der er kommet højere oppe fra og ned, ja så har man jo svært ved, som medarbejder, at ligge noget på bordet og sige; prøv og hør her, den opgave I har givet mig, den er ikke til at løse med de tal på bordet!

Det bliver ikke anerkendt. Endelig i den sidste del af det, så kunne et belastningsindeks være en måde til, at sætte lønnen i spil.

Når vi ligger det frem, som en overenskomst, så kunne man jo argumentere for, hvorfor ikke vente på en eller anden velvilje fra politikerne, som jo ligger i det baggrundsmateriale, der blev fremlagt på kongressen.

Det tror vi ikke på, at politikerne på noget som helst tidspunkt – med erfaringer fra de sidste 20 år – er villig til at give lønmodtagerne nogle rettigheder tilbage i mødet med den stærke leder.

Man kunne også spørge, det du beskriver Henrik er der jo masser af faggrupper indenfor det offentlige, der også har problemer, hvorfor ikke hæve det op på et KTO niveau eller des lignende.

Der vil vores svar sige, at ud fra de erfaringer, vi har med det, ja så er det vel, som det gamle russiske ordsprog, det er drømmenærsyn, men giver ikke meget mad på bordet.

Derfor er der kun tilbage, at sikre sig at vi får et juridisk bindende, administrativt værktøj, således så vi rent faktisk kan gå hen og begynde at få ændret den magtbalance, der er blevet forskudt over mod lederne.

Det er det, vi gerne vil have, og det er derfor, vi insisterer på en afrapportering, det er derfor, vi insisterer på, at det skal ind i en overenskomst.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Ja, så bliver det Morten Refskov og efter Morten bliver det Jens Lunde og ikke Bent, som der står på tavlen, han kommer senere, men Morten vær så god!

Morten Refskov: Jo tak!

Jeg bliver nødt til at sige, at hvis man sidder og forventer, at det indlæg her er betydelig kortere, end det jeg leverede under punkt 4, det minder meget om det i længden.

Som nytiltrådt i Hovedstyrelsen så fik vi på vores opstarts seminarium blandt andet den opgave, at finde frem til de værdier, som skal tegne Hovedstyrelsens arbejde.

Undervejs i disse interne hovedstyrelsesforhandlinger, der kredsede vi om et ord, der ikke rigtigt findes, men som forenede de to – for os – væsentlige værdier, nemlig fællesskab og handlekraft.

Ordet er fælleskraft!

Der indeholder i al væsentlighed, hvad der er det gennemgående tema i mit indlæg, fællesskab, handlekraft, solidaritet, involvering og håb. En for alle – alle for en!

Splittede og dog forenede sammen og hver for sig.

Vel er vi forskellige, fra Aarhus til København fra Gedser til Skagen, men vi er først og fremmest lærere af hjertet og medlemmer af den samme fagforening.

Vi skal anerkende forskelle i temperament, sindelag, politisk overbevisning og kommunal- og økonomiske betingelser, men vi skal afholde os fra at dyrke forskellene og gøre en dyd ud af dem, for der er langt mere, som samler end adskiller os.

Vi har som arbejdstagere kun en mulighed for at opnå kollektive aftaler og rettigheder, det er, at vi står urokkeligt sammen, hvilket slet slet ikke er let.

Vi skal nemlig forsøge at favne alle medlemmer, for de, som på det nærmeste er klar til at gå i krig for vores idealer og arbejdsvilkår til de, som synes, at selv den mindste forbedring er bedre end ingenting.

Langt inde i Finansministeriet findes en harmdirrende vrede og fortvivlelse over, at vi lærere fortsat ikke for alvor er kommet videre ovenpå lockouten i 2013.

Ja, vi bliver ved med at sprælle i nettet.

Jeg tror oprigtigt, at det er kommet bag på dem, at sårene er så dybe og vrede og så bitter.

Udover at de glemmer den oplagte kendsgerning, at overgrebet kompromitterede vores faglighed, selvforståelse og anseelse glemmer de, hvad der måske er endnu værre, at resultatet af konflikten blev Lov 409, som lever i bedste velgående over det ganske land.

Den er vel nok den største synder i den igangværende nedbrydning af folkeskolen, og kaster såmænd også skygger der, hvor den på papiret stort set er udrenset.

Jeg hører fra tid til anden udtalt at det ikke i sig selv er Lov 409, som er problemet, det sker ud fra den antagelse, at hvis der var uanede penge i systemet, kunne Lov 409 sagtens fungere.

Jeg beder inderligt om, at vi erindrer, hvad der er det bagved liggende ledelsessyn i lov 409, det ligger altså uendelig langt fra de idealer om demokratiske processer, forpligtende kollektive aftaler, og fælles partsansvar, som er indlejret i vores forenings dna.

Så Lov 409 skal bekæmpes med alle – for hånden værende – midler, selv den velsignede dag, hvor pengene måtte drysse ned over vort land, som manna fra himlen.

Kunne vi tydeligere og ikke alle foreningens led markere, at det også handler om retten til medbestemmelse på arbejdets indhold og tilrettelæggelse lig med kampen for et demokrati og mod ledelsesstatens umyndiggørelse af borgere og professioner.

Det er ikke alene en kamp for vores arbejdsvilkår, men for et samfund som hylder nogle ganske andre værdier dem, som udspringer fra centraladministrationen.

I 2013 misbrugte man sin magt til at tage aftalemagten fra os, når det kommer til arbejdstid.

Det skal vi hverken glemme eller tilgive, men det er nok klogt, at komme videre.

Række hånden ud, selvom tanken giver os myrekryb.

Gode aftaler bygger på stærke og tillidsfulde relationer.

Jeg ser derfor ikke for mig, at vi kommer igennem med noget som helst frydefuldt med OK18 eller fremover, hvis ikke det lykkes for os, at etablere et mere velfungerende samarbejde med KL, og det haster faktisk.

Tilliden på nuværende tidspunkt er under 0 punktet.

At tænke sig, om KL kunne stå, som vores alliancepartner overfor Finansministeriet.

Den første, vigtigste og måske mest principielle overvejelse, vi skal gøre os er, om vi reelt har affundet os med, at den centrale aftaleret er faldet bort.

Har vi mistet troen på, at vi kan vende tilbage til central aftale, og dermed landsdækkende arbejdstidsvilkår?

I så fald må vi drage konsekvensen af, at anlægge vores strategier ud fra den kendsgerning. At arbejde for yderligere decentralisering, delegerer større kompetencer til kredsene og tillidsrepræsentanter omorganisere vores foreningsdemokrati.

Forfølger vi derimod ambitionen om en tilbagevending til aftalen, med den centrale aftale om arbejdstid, hvad det så ellers må blive for en størrelse, må vi indstille os på, at det næppe sker uden sværdslag, mulige privatøkonomiske efterveer og et enormt pres på vores organisation, fællesskab og solidaritetsfølelse.

Vi får brug for al den fælles kraft, foreningen kan mobilisere.

I Astrid Lindgrens Brødrene Løvehjerte drager Jonathan i første omgang alene ud for at redde Orvar

Da han ridder af sted siger han til Carl, at der er ting, man er nødt til at gøre, selvom det er farligt.

Carl spørger: Hvorfor?

Jonathan svarer: Ellers er man ikke noget menneske, men bare en lille lort!

Hvis vi - som organisation - frygter konflikt, kan vi fuldstændig forkaste tanken om, at opstille krav om centrale ressourcebindende arbejdstidsbestemmelser, for vores forhandlere er aldrig stærkere end den opbakning, de har i ryggen.

Man kan finde masser af inspiration og vidtløftighed i litteraturen, men jeg tænker hverken på naivitet, hovedløshed eller idealisme uden realisme.

Frygt og afmagt er imidlertid nedbrydende følelser. Vi husker vel alle, hvordan det faktisk - mod alle odds - lykkedes for Rosendalen at få vristet sig fri af Tengils jerngreb og overvælde overmagten.

John: Så skal du slutte af Morten!

Morten: På vores kongresforberedende kursus i hovedstaden øst og vest havde vi i sidste uge besøg af selveste Sine Sunesen, som gav et interessant oplæg om sine perspektiver på OK18, hun er nu direktør i AC, jeg ved, at jeg ikke var den eneste, som mellem linjerne hørte hende sige; at tiden måske er ved at være inde til et ordentligt rabalderslag på det offentlige område.

En stor konflikt, måske udløst af forhandlinger om reguleringsordningen, som kunne bringe arbejdsgivere - og ikke mindst - centraladministrationen til fornyet erkendelse af

John: Du må slutte det der!

Morten: Det er lidt svært sådan midt i, vil jeg sige...

Nej, ikke midt i - undskyld, men

Jeg bliver nødt til at sige, at frem mod OK18, så har vi så sandelig brug for en fælles strategi i Danmarks Lærerforening, som også indeholder en afstemt og forpligtende kommunikation, det kommer jeg så ikke til at sige så meget mere til.

Så slutter jeg af med det her!

Jeg har lovet mig selv, at jeg ikke kommer til at bakke op om, at vi går til overenskomstforhandlinger i 2018 med så ukonkrete arbejdstidskrav, som med OK15, vi brug for at tage stilling til et resultat på baggrund af en klarere kravopstilling. Hvad var vores krav, hvad kom vi igennem med?

Vi skal ikke nogen urafstemning, som mest handler om, hvorvidt man har tillid til den ene eller anden part, der har vi været, og det har givet mange ærgerlige rystelser i foreningen, men det bliver andet end let, medlemmerne har brug for en fagforeningsledelse, som involverer og indgyder mod og håb og opstiller senarier og anviser handlemuligheder, lad os få en god debat her i kongressen, og lad os så sætte fælleskraften fri!

Klapsalver!

John: Se nu får vi den kommende rækkefølge, som ikke helt stemmer overens med det, der står deroppe, det er Jens Lunden først, så er det Thomas Agerskov, Inge Margrethe Thomsen, Jeppe Dehli, så det er så de første, vi starter med – vær så god Jens!

Jens Lunden: Tak for det!

Jeg står for yderligere at motivere det kongresvedtagelsesforslag, der hedder nummer 4., som skulle ligge i dokumenterne nu, som handler om fællesskab og styrke af fællesskaber i medlemmernes arbejdsliv.

Man ser det for sig, der er tomme lærerværelser i pauserne, de nye lærere har svært ved at få hjælp af kollegerne, kampen ud for skoleledernes kontor om opmærksom for mit problem, den enkelte opgave har i bedste fald udformet mellem læreren og skolelederen.

Det er jo de tegn, vi ser på landets skoler, tegn på at fællesskaberne er opløsning.

Mængden af opgaver, den enkelte lærer forventes at løse i løbet af en skoledag og et skoleår, de er steget voldsomt.

Det handler naturligvis om den nære undervisning, der skulle finansiere reformen, den yderligere forberedelse der skal til, flere inkluderede lærere de mange projekter, som pipeline hvor uddannelsespolitikerne ustandselig fylder og fylder over med mål, styring og test osv.

Så er vi blevet langt færre til at tage os af eleverne og undervisningen, det skal vi ikke glemme.

For den enkelte lærer fylder opgaverne så meget, at man for at beskytte sig selv begynder at lukke sig om sig selv og sin egen opgave.

Hvis man skulle driste sig til at gøre opmærksom på problemerne, så er man enten en klynker, en nejhat eller illoyal.

Det lider fællesskaberne under.

Det helt naturligt at søge hjælp og give hjælp til sin kollega, det er ikke længere nødvendigt, når man skal passe sit eget.

Vi ved alle sammen godt, at det er ikke sådan en skole skal fungere, det er ikke sådan en undervisning, der er bedst, det var ikke derfor, vi gik ind i jobbet for at være lærer alene.

Den professionelle lærer er vidensmedarbejder, kvaliteten af undervisningen afhænger dybt af, at læreren selv og sammen med andre aktivt bruger og udvikler sin viden om, hvad der virker.

Så det bider altså sig selv i halen, den enkelte skal have overskud til fællesskabet og skal hente sit overskud i fællesskabet.

Når den enkelte ikke har det overskud, ja så eroderer fællesskabet og dermed det, der skal styrke den enkelte og gøre den enkelte robust.

Individualiseringen af skolens problemer og ressourcemangel det skal vendes.

Lærerkolleger, de skal med deres professionelle vurderinger have indflydelse på, hvordan skolen relaterer.

Lærerarbejdet skal bygge på kollektive aftaler.

Jeg vil godt slutte af med, at opfordre skolelederne til at være med til at løfte denne her dagsorden, fordi det er et fælles problem vi står med.

Klapsalver!

Så ved jeg ikke, om det er nødvendigt, jeg læser forslaget op?

John: Du behøver ikke at gøre det, fordi det ligger ude på portalen, hvis du vil, er du velkommen.

Jens Lunden: Det gør jeg så!

Det hedder – styrkelse af fællesskabet i medlemmernes arbejdsliv med citat fra en psykolog – citeret i Information, så starter det med: Når fællesskaber er i opløsning, bliver mennesker sårbare!

Medlemmernes arbejdssituation er helt afhængig af stærke fællesskaber og kollektive løsninger, der giver reel indflydelse i arbejdslivet på såvel lokalt og centralt niveau.

Problemer, knaphed på ressourcer individualiseres, skubbes nedad og gøres til den enkeltes eller den enkeltes arbejdsplads problem.

Det gælder både fra det overordnede niveau i politik eller forvaltning såvel, som på individuelt niveau i teams mellem medarbejdere og mellem medarbejdere og ledere

Begrebet robusthed bliver ofte synonymt, men lettere at kunne træffe beslutninger på armslængde af den virkelighed arbejdspladser, hvor medlemmerne står i, den udvikling skal vendes.

Foreningen vil derfor - på alle niveauer - arbejde for at fællesskaberne på arbejdspladserne styrkes, samt at arbejdets udførelse baseres på kollektive løsninger, der styrker fællesskabet og beskytter såvel den enkelte som hele arbejdspladsen.

Tak for det!

Klapsalver!

John: Ja tak til Jens, Jens har fremlagt et forslag, der hedder nummer 04, og den næste, der får ordet, det er Thomas Agerskov, så tror jeg, vi skal kigge på det, der hedder nummer 06, vær så god Thomas!

Thomas Agerskov: Tak for det, jeg er ikke så meget for den der 06 det er et forslag til kongresvedtagelse, fordi vi har talt om i hovedstaden øst og hovedstaden vest, at vi synes, vi bliver nødt til at gøre en mere konkret indsats for at finde nogle nye veje.

Jeg har været med længe nok til at vide, at hvis vi gør, som vi plejer, så kommer vi samme sted hen, som vi plejer, der er først overenskomstkongres næste år, derfor er det jo nu, hvis man vil sikre sig, at få et andet udgangspunkt end vi plejer at have.

Derfor går forslaget egentlig på, at overenskomststudvalget laver en arbejdsgruppe, som bliver nogen underarbejdsgrupper, på kreds TR niveau, får informationer ind om, hvad er det egentligt, der gør en positiv forskel i medlemmernes arbejdsliv i forhold til, hvordan vi tilrettelægger arbejdstiden?

Så bare for at foregribe, at der er nogen, der enten senere i dag eller i morgen kommer op og siger; ja men vi har lavet en masse interview undersøgelser osv., ja, men det er meget fint, men de går jo på de ting, som vi – rent faktisk – har aftalt.

Vi bliver nødt til, at komme bredere ud og de kredse, der bliver involveret skal være forpligtet til, at sikre sig et bredt mandat, en bred undersøgelse om, hvad er det egentligt, der er afgørende for medlemmerne, eksempelvis kunne være, hvordan står styrkeforholdet mellem fleksibilitet og for at arbejde nøjagtig 1672,4 timer eller, hvor meget det nu er, vi arbejder her i år og i forskellige år igen.

Det er altså fantastisk vigtigt.

Så har jeg siddet hernede tænkt lidt på. Jeg kan ikke forstå, man skal komme med et citat, når man her heroppe, så har jeg selvfølgelig gransket min hjerte lidt, så kom jeg til at tænke på Hannibal, ham fra de Puniske krigere, der siger; vi skal enten finde vejen eller skal vi lave en?

Jeg tror måske det er lidt der, vi står lige nu. Vi har fundet en vej, men den virker måske ikke voldsomt godt.

Jeg vil gerne anerkende, den utrolig væsentlig situation det er, at være i for de centrale forhandlere.

Jeg tror altså, vi bliver nødt til at finde på noget andet end bilag 4, dermed ikke sagt vi ikke skal bruge det så meget vi kan, jeg tror måske også, vi skal være varsomme med at blive ved med det sædvanlige paroler eller maksimale undervisningstimetal – ikke fordi det er ligegyldigt – men fordi det ikke er alt.

Jeg kan for eksempel for tælle jer, at vi i det første skoleår under 409, da var det sådan i Gladsaxe kommune, hvor jeg kommer fra, at på langt de fleste skoler, der var det maksimale undervisningstimetal 757 inklusive alt.

Problemet var bare, at det var også det gennemsnitlige undervisnings antal.

Så der findes altså måder, hvor vi kan vinde noget, vi tror, der er en sejr og så kan trængte kommuner altså finde løsninger ind i det, og så bare få det ud, hvis det så bliver med lige.

Da kan jeg sige, da var det ikke særlig sjovt, at skulle læse et linjefag eller være tillidsrepræsentant eller noget andet, når alle skal undervises i nøjagtig det samme.

Så målet er, at vi får gang i noget arbejde, der går nogle andre veje, så vi kan få en lidt bredere debat, når vi skal snakke overenskomst i 2017, der skal vi snakke om OK18.

Tak!

Klapsalver!

John: Andre forslag nummer 06, så er det Inge Margrethe, vær så god!

Inge Margrethe: Nu kan jeg høre, at der ligges op til, at vi skal klare meget af det lokalt, det er sikkert også rigtigt, men der er nu også noget, der skal klares centralt.

Det jeg gerne vil snakke lidt om, det er overenskomsten og kommunikation.

Hvem husker ikke, KL's mediekampagne i 2012, før overenskomsten 13.

Tre timer og 16 minutter, så meget bruger den gennemsnitlige lærer dagligt for at proppe viden i hovederne på landets folkeskoleelever. Det er 40 % af lærernes samlede arbejdstid, selv når ferier ikke er trukket fra.

Det får Kommunernes Landsforening til at kræve, at lærerne skal bruge mere tid på de børn, de er uddannet til at undervise.

KL ønsker et nyt syn på folkeskolen, nemlig elevernes læring skal i centrum og lærerarbejdet skal fornyes.

Sådan blev det efter OK13 – smask! Lige i øjet!

Det var til at forstå for almindelige mennesker, man kan vel egentlig sige, at KL i den grad satte dagsordenen.

Et billede af vores arbejdstidsfordeling, som vi – uanset hvor meget vi seriøst forklarede, vi brugte tiden til, så var det det, der stod tilbage.

Mange så os egentlig, som en lidt forkælet erhvervsgruppe, som om et par timer fra eller til sammen med børnene skulle betyde noget, det kunne vel ikke gøre den store skade.

Det skal vi lære rigtig meget af, det skal ikke være KL, som sætter dagsordenen til OK18, vi skal i gang nu med kampagner om vores arbejdsliv. Om hvad en lærer egentlig bruger tiden på.

Vi er meget seriøse, vi forklarer, vi underbygger og ikke mindst, vi bruger også rigtig mange ord, når vi forklarer os i kampagner.

Det forstår nogle befolkningsgrupper, det forstår politikerne også godt, embedsfolkene forstår det, vel dybest set også store dele af FTF området, det er fint nok, men vi skal også lave kampagner, som når alle andre. F.eks. de store grupper indenfor LO området, i de kampagner der tror jeg, det er nok så vigtigt, at vi ikke bruger så mange ord, at vi ikke er så forklarende, pæne og sobre.

Mange står af. Oplever os lidt belærende og selvhøjtidelige, jeg tror, det vi skal til, det er, at vi skal have noget humor ind.

Vi skal prøve at lave lidt sjov med os selv.

Jeg tror, det kan hjælpe, så sætte en anden dagsorden.

Det kan i hvert fald virke. Der er jo folk, der kan sådan nogen ting, rent professionelt.

Til eksempel vil jeg lige komme med bare et par stykker.

Adam og Noah, hvad sker der dansker?

De får da vendt seriøse emner indenfor indvandreredebatten, ved at spille på fordommene med masser af humor.

Jeg vil også våge og påstå, at de brænder igennem, og de huskes indenfor det område, hvor der ellers er skrevet og talt meget.

Eller Signe Molde, fuck Egelund – det var da også noget, man husker.

Så har jeg egentlig tænkt mig at stille et forslag – det er egentlig ikke et forslag, det er en henstilling til forretningsudvalget og til Hovedstyrelsen.

Jeg vil godt lige læse det op, for det er noget, jeg synes, vi skal til at i gang med nu.

Lad os sætte dagsordenen før OK18 vedrørende vores arbejdstidsfordeling i kampagner fyldt med humor, som spiller på fordommene om os selv. Det er et seriøst arbejde, ikke noget man bare kan, det kræver folk, f.eks. komikere, som kan det felt. Lad os bruge penge på at høre de bedste, så det er vores og ikke KL's budskaber, som huskes, når vi skal i gang med OK18 forhandlingerne.
Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Ja tak, den næste bliver Jeppe Dehli! Jeg tror, I skal se på nummer 05!

Jeppe Dehli: Jeg her for at tale om noget, jeg har talt om før, det er meget interessant, de har ikke fået taletid endnu, vi har holdt kongres siden i morges, der er nogen, der ikke er nævnt, der er mange, der er nævnt, det skal jeg så skynde mig at sige.

De her grupper er nogen, er nogen der ikke er så mange medlemmer af i DLF, men som trods alt er medlemmer i DLF. Sidste kongres, jeg læste lige referatet igennem her forleden, fik lige sjusset mig frem, at der ville blive lovet en særlig plads i noget, der blev kaldt evalueringen af kongressen.

Det er flot, så ved man, at man er noget, som lille medlemsgruppe. Evaluering det kan man få lov at komme med i.

Ja, det bliver i hvert fald ikke noget landskreds, så meget så godt.

Jeg kommer her nu for at prøve en gang til, det er egentlig for at sige, at i årets løb, der blev i hovedstaden øst, nej de forpligtende kredssamarbejder nedsat en række netværk, men de grupper vi taler om her, de er altså mindre end nogen, der er netværksagtige, vi taler om nogen, der ikke har kontaktpersoner, nogen der ikke har tillidsrepræsentanter, vi snakker altså tilbage, jeg tror sidste år, der nævnte jeg 20 navne, vi kan forestille os de er nede på 18 år, fordi der er ingen, der aner, hvor de er henne. De er små, og de er ubetydelige, men de skal håndteres lige så godt, som alle andre medlemmer.

Der er tale om medlemmer og det burde kunne lade sig gøre, at lære deres medlemsnummer som sagt eller cpr. nummer, men de ønsker faktisk ikke at blive reduceret til cpr. numre, de ønsker sig faktisk at blive behandlet som professionelle konsulenter, formidlere eller undervisere, men de oplever sig ikke – i hvert fald – som lærere i folkeskolen. De ønsker at føle sig mødt fagligt håndteret i en kreds, en landskreds så derfor ønsket om en vedtagelse.

Den skal jeg nok læse op, og så får I det, fordi jeg har sendt en og den er altså en anden, den bliver så læst op nu.

Den hedder: Medlemmer ansat i regionerne på arbejdspladser uden tillidsrepræsentant eller kontaktperson samles i en landskreds betænkt af DLF central for at sikre, at de får optimal ekspertise, mulighed for vidensdeling med kolleger med ensartede faglige forudsætninger og problemstillinger.

De må godt få mere taletid, så giv den gas for de små!

Klapsalver!

John: Ja – Jeppe var oppe at komme med et forslag, som var lidt anderledes end det, der hedder nummer 05, han læste det også op, det skal I nok få læst op og få det, når det bliver lagt ud på et senere tidspunkt.

Vi går videre, den næste der får ordet, det er Line Hultengren, vær så god Line!

Line Hultengren: Jeg har lært at sådan noget med synlige mål, det er vejen frem, hvis jeg gerne vil have nogen til at forstå det, jeg rent faktisk også siger, så jeg vil starte med at fremlægge målene for det her indlæg i håb om, at det så på en eller anden måde sættes videre fast.

Det første mål – vi skal have en fælles forståelse af skolehverdagen med læringsmål, vi skal have indsigt i forskellen på lov og praksis, vi skal turde stille de spørgsmål, der gør, at vi kan udføre vores arbejde bedst muligt.

Vi kan selv holde øje med, om vi nu rent faktisk når i mål, eller vi bare kommer i den retning.

Der er også noget jeg gerne lige vil understrege, det er ikke alle slags, der skal komme i mål, det er kun de dygtigste af jer, præcis ligesom med nye fællesmål.

Det giver vel egentlig en ret god mening, det der med mål.

Vi kan godt lide at sætte det lange lys på, så vi ved, hvorhen vi kører, hvordan vi kører, og kører i den rigtige retning, derfor er det jo også de færreste lærere, der kunne finde på at gå ind i et klasselokale og bare sige; I skal bare lære det her, fordi jeg siger det, men jeg nægter at fortælle jer, hvorfor eller hvad I skal bruge det til!

Mål er ikke noget fanden har skabt, vi skal se hvad, og hvorfor vi lærer. Synlig læring.

Så hvorfor så al denne her polemik omkring læringsmål, hvad brokker vi os over?

Læg mærke til, at de mål jeg satte for mit indlæg, de var udformet af mig selv og med baggrund i, hvad jeg vurderer I skal have med hjem, men jeg går ikke herop for at fremlægge mål for, hvordan kaffen skal laves helt perfekt, rammen er kongressen, så når jeg siger, jeg skal passe ind i konteksten og de her yderrammer, der så er sat, overført til eleverne, så er det fint at der er en strømning skolerne imellem, så Emil i 9260 Gistrup, bliver lige så klog som Emma i 1670 København V.

Emil og Emma kommer ikke til at lære præcis det samme, men det ene postnummer må ikke være ringere end det, når det kommer til læring.

Jeg gentager – mål er ikke noget fanden har skabt!

Der må gerne sættes fællesmål for, hvad vi kan forvente at vores elever bør lære i folkeskolen.

Det er vigtigt for mig denne her indledning, vi får alt for ofte skudt i skoen, at vi bare er imod.

Her kunne jeg sætte et punktum!

Med så meget andet, at læring imod målet i selve læringen, der er noget, der ikke hænger sammen – et eller andet sted så er filmen altså knækket.

Tydeligvis har den lokale politiker og skoleledere rundt om i landet en udfordring med at læse lovtekster.

Især når de kommer til at læse noget i lovtekster, der slet ikke står der.

Når skoleledere kræver, at lærere skriver om op mod hundrede læringsmål for en elev i 2. klasse med begrundelsen – det skal de jo ifølge loven!

At så er det alene dumt, det er også forkert.

Intet sted finder vi en lovtekst eller et ministerium, der dikterer, at vi skal føre læringsmålstyret undervisning, hverken for den samlede klasse eller den enkelte elev.

Alligevel så finder vi svedende lærere over tasterne over hele landet, der i stedet for at forberede spændende og alsidig undervisning, der ikke blot inspirerer, men også fysisk bevæger eleverne, så skriver vi stolpe op og stolpe ned om, hvorfor vi gør det.

Gør hvad?

Jeg har jo slet ikke haft tid til overhovedet at forberede, det jeg nu skal forklare, hvorfor jeg gør.

Så Thank God for alle de her digitale læringsmidler. Thank God for, at jeg i dag kan gå på nettet og ikke kun finde gode undervisningsmaterialer, men også finde læringsmål og tegn på læring, så jeg slet ikke behøver at beskæftige mig med alt det.

Men lyt lige til, hvad det er, jeg egentlig siger!

Jeg har i dag mindre styr på mine mål, end hvad jeg havde tidligere.

Jeg føler mig presset ud i at bruge materialer, der er didaktisk tygget igennem for mig, så jeg ingen ejerskab har for det.

Så lad os bruge måder, som de er bedst. Tilpasset kompetente professionelle lærere i det omfang, der er passende for at skabe en balance mellem udarbejdelse af målene og forberedelsen af det, mine elever rent faktisk skal lave af arbejde.

Lad os også turde spørge politikere og ledere disse spørgsmål – hvad er målene for mig, som lærer?

Hvis I død og pine vil kræve, at jeg arbejder på akkord og propper læringsmålene ned i halsen på eleverne, så fortæl os målet med det!

Jeg vil lade være med at bryde mistillidsdagsordenen og i stedet spørge stilfærdigt – jeg er sikker på, at du har styr på det, du laver – er tillid til din professionalisme, som leder, hvad er målet med mit arbejde, hvilken retning vil du have, at jeg løber og hvorfor?

Som der blev sagt tidligere, man kan klare et hvilket som helst hvordan, hvis man har et hvorfor!
Jeg laver nemlig også mit arbejde bedre, når jeg kan gennemskue formålene og har indflydelse.
Følgende tweet er vigtigere nu end nogensinde.
Som lærere arbejder vi efter reglerne, men heldigvis bruger vi også vores sunde fornuft!
Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Ja tak for det, så bliver det Allan Nielsen!

Allan Nielsen: Ja sådan lige for forventnings afstemningens skyld, så vil jeg starte med at sige, at det jeg siger om lidt, det er et udtryk for, det vi har talt om i kredsstyrelsen, da vi gennemgik kongressen i de dagsordenspunkter, der er – det er et bidrag til den drøftelse. Jeg har heller ikke nogen citater.

Medlemmernes arbejdsliv, den overskrift er jeg meget begejstret for.

Medlemmernes arbejdsliv og arbejdsvilkår er styrket på mit arbejde i kreds 34.

Jeg synes grundlæggende, at alle mennesker har ret til et liv, der hænger sammen – også arbejdsmæssigt. Desværre kan jeg konstatere, at det ikke altid er tilfældet for vores medlemmer i kreds 34.

I Gribskov Kommune har vi ikke en arbejdstidsaftale, men – som det så smukt hedder i et dokument vedrørende tilrettelæggelsen af lærernes arbejdstid.

Dertil skal ligges et dokument om skoleårets planlægning. Samlet set er der tale om en beskrivelse af en praktisk ramme med et fælles fagligt værdisæt, som begge parter er enige om.

Det drejer sig f.eks. om den professionelle lærer, som spiller en hel central rolle for den enkelte elevs læring og for klassens faglige og alsidige udvikling.

Sådan har vi skrevet det.

At læreren har en central rolle for eleverne, har vi forskningsbaseret videre, men samtidig er det jo også almenviden for alle, selvfølgelig er læren en central person på skolen, og selvfølgelig har læren en central rolle for elevens læringsproces og udvikling.

Når Lov 409 er fortsat den grundlæggende ramme for læreren i Gribskov Kommune, som skal få lærernes arbejdsliv til at hænge sammen.

Set udefra er der styr på tingene. I hvert fald når man kigger i papirerne, antal arbejdsdage, tids opgørelse, opgaver plus plus plus andre ting.

Det har ikke været let, og mange medlemmer har meldt meget forskelligt tilbage, om deres oplevelser af, at skulle leve med Lov 409 og en fælles forståelse af tingene mellem kommunen og kredsen.

Overordnet kan man sige, at der holdningsmæssigt er blevet dannet to grupper.

Den ene gruppe som synes, at Lov 409 er et angreb på deres faglighed.

Har såvel i faglig klub som på generalforsamlinger meldt ud, at det ville de ikke acceptere.

De tæller ikke tid, men udfører deres lærerjob, som altid uden at skele til tiden ej heller til opgørelsen af tiden.

De lærere – ja man kan sige – de er nærmest lærere for livet.

Hertil skal lægges den gruppe, der ikke råber op om det, men bare udfører deres arbejde, går stille med dørene, og i deres stille sind håber på, at det klarer kredsen nok for dem på et tidspunkt.

Så er der den anden gruppe, som har taget Lov 409 for meget pålydende, og kun leverer lærerarbejdet, når skolelederen beder om det, og dermed åbenlyst for alle leverer mindre arbejde end i tidligere skoleår og egentlig har det meget godt med det.

Som en lærer i denne gruppe sagde til mig på et tidspunkt; jeg er sur på kommunen, når de sætter mig til at undervise 27 lektioner om ugen uden nogen egentlig forberedelse, så får de, hvad de har bedt om, når jeg samtidig skal skrive og dokumentere i min uddannelse, føler jeg mig mere og mere som en slags tankpasserlærer. Det har de bedt mig om, så får de det, jeg arbejder ikke gratis!

Min bekymring i forhold til at have disse to grupper er selvfølgelig, om vi kan holde fokus og bevare fællesskabet, som faggruppe og som fagforening.

Min anden bekymring er, at en meget stor gruppe af lærerne i al hemmelighed sidder derhjemme og forbereder sig nogle aftener hver uge og lidt om søndagen, netop for at få et ordentligt arbejdsliv – et liv, der hænger sammen.

Konfronterer man dem med det, bliver de tavse. Det vil de helst ikke snakke om.

Det er slet ikke noget som nogen eller de selv skal tale med ledelsen om.

Vi har i kreds 34 en opgave foran os i det større, som helst ikke må udvikle sig til en tikkende bombe.

Min opmærksomhed er, at hvis man som lærer er uafklaret i forhold til sine arbejdsopgaver, kan det på sigt ende med en følelse af uretfærdighed. At opleve uretfærdighed er med til at skabe et dårligt arbejdsmiljø og kan vælte en arbejdsplads.

Når dette er sagt, vil jeg også gerne i denne forsamling fremhæve, at vi Bilag 4 og two to two princippet har været en hjælp, og har været med til at løfte kredsens arbejde overfor såvel embedsværket som det politiske niveau i Gribskov Kommune.

Selvom oversigten godt kan blive noget bedre og noget mere detaljeret, så er den dog forbedret i forhold til sidste skoleår.

Alle lærere har været til en samtale om dette skoleårs opgaver.

Der er en fælles formel for beregning af arbejdstiden, det er faktisk blevet til en stilling midt i skoleåret – et beregningsmøde som skolelederne har accepteret og har taget til sig.

Der er et værktøj, et regneark på alle skolerne til registrering af arbejdstiden, man har i kommunen ikke imødekommet kredsens forslag om at lave et fællesværktøj.

Kredsens opgave har derfor været at hjælpe TR'erne på skolerne med at pege på et regneark, som vi så har været med til at kvalitetssikre.

Det er faldet sådan ud, at alle skolerne – på nær en – bruger et regneark, som en af skolelederne i kommunen har udarbejdet. Noget vi har rost ham meget for.

Bilag 4 og two til two princippet giver god mening for os.

Det har nok gjort kredsarbejdet noget mere arbejdstungt, fordi vi er nødt til at kigge på hver enkelt skole, hver for sig.

Ikke kun i forhold til alt det med arbejdstiden, men også i forhold til det pædagogiske arbejde og arbejdet med skolereformen.

En skole har arbejdet særligt med team samarbejdet og fælles forberedelse, som en del af det, at kunne tackle inklusionsopgaven.

Det har kredsens støttet og hjulpet til her på skolen, for at hun kunne være med til at kvalificere et teamsamarbejde på sin skole.

En anden af skolerne har indført fag dage en om ugen gennem hele skoleåret. Det giver nogle udfordringer i forhold til tidsregistrering og den pædagogiske målsætning. Så det ikke kun bliver fag fagdage for den målstyrede undervisnings skyld. Også her har kredsens hjulpet og støttet TR på skolen i det arbejde.

John: Så skal du slutte dit indlæg af Allan!

Allan Nielsen: Det gør jeg så.

Sådan kan jeg fortælle flere gode historier om, det at lykkedes i modvind.

Vi ender ikke med en arbejdstidsaftale med Gribskov Kommune en fælles ramme for lærernes arbejdsliv, jeg håber, det kommer på et tidspunkt, indtil da må vi støtte til jer og medlemmerne med det, der er mest muligt der, hvor de er.

Men vi ligger stadig større og mindre resultater bag os For min stol, hvor kredskontoret er, at man har fået mere styr på skoleåret, end man havde sidste år.

John: Tak for det!

Allan: To sætninger, så er jeg færdig.

Lærerne har ret til et liv, der hænger sammen, og billedligt set står vi midt ude i vadestedet, vi er på vej, meget kunne være bedre, men vigtigst af alt, vi skal videre, og vi giver ikke op!

Klapsalver!

John: Se klokken er nu blevet 18, vi skal til at slutte af nu, nu får formanden ordet, for at kommentere nogle af de indlæg, der har været, derefter stopper i for i dag, så skal vi nok fortælle om programmet i morgen efter Anders – Anders vær så god!

Anders Bondo Christensen: Ja tak for det, jeg kan – af gode grunde ikke sådan kommentere på forslagene, fordi vi har ikke haft hovedstyrelsesmøde, det kan jeg fortælle, at det har vi i morgen 1 time, før I møder.

Hvor vi så vil prøve at løbe de forslag igennem.

Jeg vil godt – helt overordnet – sige tak fordi vi har fået nogle indlæg, som peger fremad.

Det synes jeg var vigtigt.

Ideer til hvordan kan vi i fællesskab prøve at sætte nogen – også andre dagsordener?

Der er også spændende initiativer, som jeg er helt sikker på, vi vil vende i Hovedstyrelsen i morgen.

Jeg synes, tanken om at vi skal kigge på vores arbejdssituation med de nye vilkår, som ligger i forslaget fra Silkeborg, det er helt nødvendigt.

Jeg har i øvrigt rejst samme dagsorden i forhandlingsfællesskabet, fordi det her noget, der presser os alle sammen.

Vi skal være længere på arbejdsmarkedet, og vi skal sikre, at vi kan have et ordentligt arbejdsliv hele arbejdslivet igennem.

Det synes jeg skal være en fælles dagsorden. Jeg vil rigtig gerne – også på baggrund af det, der sagt her – bringe det videre ind i forhandlingsfællesskabet.

Jeg tror til gengæld også, at vi skal være opmærksomme på, at her kræver det fælles løsninger, vi får ikke en hel masse løsninger, vi havde en hel fantastisk ordening med vores aldersreduktion tidligere, men vi kunne jo også se, at det var et mål i sig selv at få den fjernet, derfor tror jeg, vi skal indstille os på, at vi skal drøfte – i fællesskab, det skal I også lokalt – med de lokale organisationer, hvordan får vi taget hånd omkring denne her problemstilling, jeg er meget enig i, at den trænger sig på.

Så synes jeg i den sammenhæng, hvor Henrik var oppe og snakke om de her belastningskriterier, det er en spændende, men heller ikke nogen helt nem opgave Henrik, det tror jeg også godt, du er klar over, men begrebet er bestemt interessant, jeg har sådan lidt er det arbejdsmiljø eller er det overenskomst, men selve begrebet synes jeg, vi skal prøve at tænke videre i.

Så synes jeg hele tanken om, at prøve at have fokus på at styrke fællesskabet, det ligger jo fuldstændig i tråd, når vi begynder med at vi snakker om den involverende fagforening. Fordi den involverende fagforening bygger jo netop på, at vi skal finde kollektive løsninger, så hele den dagsorden om, hvordan får vi styrket fællesskabet, både i forhold til at finde løsninger, men også i forhold til at få en god daglig arbejdsdag.

Jeg er meget enig i den beskrive af, at den isolerede lærer er en udfordring i sig selv, vi skal fungere i et fællesskab, vi kan kun løfte opgaven i fællesskab, det har jo præget rigtig meget af de holdninger, vi har haft. Altså når vi i sin tid var arg modstander af individualisering af lønnen, så ville det underminere det fællesskab, nu må vi konstatere, at der er nogen andre ting, der har sat fællesskabet under pres, derfor synes jeg, det er rigtig fornuftigt, at vi her på denne her kongres i fællesskab drøfter – hvad kan vi gøre ved det?

Morten er inde på forskellige veje, vi kan vælge. Det skal vi have en diskussion om, vi skal vide, hvis vi går den ene vej, hvad betyder det, hvis vi går den anden vej, hvad betyder det?

Det er en diskussion, som vi kommer til at tage frem til OK18, men jeg tror også, det er en diskussion, vi kommer til at tage fremadrettet.

Jeg tror nok, jeg engang kom til at sige, at vores kolleger i Canada, de havde ti år, uden kollektiv aftale, men så endte de altså med at få en kollektiv aftale, så ved jeg godt, der er mange, der siger; det orker vi ikke at vente på!

Jeg tror bare, at de her absolut'er dem skal vi nok overveje en ekstra gang, men at vi får en åben diskussion om, hvor er medlemmerne i Danmarks Lærerforening i forhold til strategien i OK18?

Det synes jeg er helt rigtigt!

Ja Morten var så også lidt inde på, at det har også noget at gøre med at have betydning for, hvordan vi organiserer foreningen efter, hvilke valg vi træffer, det kan jeg også helt følge Morten i.

Thomas er inde på, at vi skal prøve at finde nye veje, giver som et eksempel på – måske ikke engang et maksimalt undervisningstimetal den rigtige vej.

Det tror jeg også, der er en vigtig pointe i.

Det er også derfor, vi har sat lærerens arbejdsliv på som et samlet punkt, fordi der er mange ting, der afgør, om det er en arbejdsbelastning eller ej.

Jeg synes, du giver et rigtig godt eksempel Thomas, hvis det maksimale undervisningstal også bliver det gennemsnitlige undervisningstimetal og alle opgaverne skal løses der indenfor, ja så har vi måske virkelig vundet en Pyrus sejr, derfor skal vi prøve at tænke på nye måder.

Jeg er også meget med på, at vi skal have inspiration, om det lige er den model, I peger på i jeres forslag, det vil vi så vende tilbage til med en vurdering, men jeg ved i hvert fald, at OK udvalget har rigtig stor gavn af de besøg, de har været til ude i de lokale kredse, det har allerede – på nuværende tidspunkt – givet en rigtig god inspiration.

Inge peger på at KL vandt kommunikationskampen i 2013, ja man kan sige, det begyndte jo allerede i 2011, jeg er fuldstændig enig i Inges analyse. Hver gang man begynder at snakke tal osv., så stod vi med det der forklaringsproblem, som Inge så rigtigt beskrev.

Jeg kan også godt være tilhænger af den der humor, hvor vi laver sjov med os selv.

Jeg vil bare sige, hvad er medlemsreaktionen internt.

Vi har prøvet det nogle gange, og der er altså nogen af vores medlemmer, der har meget svært ved at se det store humoristiske i, at vi laver det, men vi skal tænke videre på dit forslag, og jeg noterede ned, det du læste højt, så det har vi også med i vores overvejelser.

Jeppe er endnu engang oppe omkring de små medlemsgrupper, nu skal vi jo kigge lidt på, om det du peger på ikke er et vedtægtsændrings forslag osv., men vi har noteret endnu engang, at der er en udfordring her, som vi skal have gjort noget ved.

Så synes jeg at Line er oppe og give en meget god beskrivelse af, at vi skal være præcise, når vi snakker mål.

Jeg prøver at gøre mig umage med at sige, at vi har altid haft mål for vores undervisning, hvis vi ikke har mål for vores undervisning, så er der ikke tale om undervisning.

Det er jo det, der er kendetegnende ved undervisning, det er det, der er vores kerneydelse, det at vi har et mål for den aktivitet, vi sætter i gang med eleverne, som vi så kalder undervisning.

Jeg er også helt enig i din beskrivelse af den misforståede målsætning, som i virkeligheden resulterer i det modsatte af det målet er, nemlig at styrke elevernes undervisning, men jeg tror, det er vigtigt, at vi er opmærksomme på, at vi får nuanceret også vores sprogbrug på det her.

Allan er til sidst oppe og give en beskrivelse af, hvordan vi er udfordret, fordi vi har en medlemsgruppe, som tackler dagligdagen på forskellig måde.

Jeg tror ikke kun, det er Gribskov, jeg tror, man vil kunne genfinde det rigtig mange steder, det er måske så endnu en begrundelse for, at vi skal tænke rigtig godt i det forslag, som vi fik fra Jens – altså om at få styrket fællesskabet, hvordan sikrer vi, at vi ikke skal sidde derhjemme om aftenen og gemme os for vores kolleger, fordi vi laver noget, som vi bliver skældt ud over, hvis vi fortæller kollegerne det.

Det er en kæmpe stor udfordring.

Vi er presset, og jo mere presset vi er, jo mere er tilbøjeligheden, som det jo også blev beskrevet til, at vi gemmer os for os selv, det tror jeg, er en hel menneskelig reaktion. Vi har et kæmpe behov for, at vi bruger fællesskabet til at finde de løsninger, som vi har snakket om i dag.

Så tak for nogle inspirerende indlæg, jeg kan komme tilbage med et lidt mere kvalificeret bud på Hovedstyrelsens anbefalinger til de fremsatte forslag i morgen, men rigtig god aften!
Vi ses i morgen.

Klapsalver!

John: Ja vi skal lige, inden vi stopper gøre en status over punkt 5. Det er sådan, at vi har fået fremlagt nogle forslag på nuværende tidspunkt, som ligger ude på portalen. Vi har fået fremlagt nummer 01, som Niels Jørgen Jensen har fremlagt, vi har fået fremlagt, det der hedder 04, som Jens Lunde har fremlagt, vi har fået fremlagt 06, fremlagt af Thomas Agerskov, så har vi fået fremlagt, det der hedder nummer 09, som er lagt ud på portalen af Jeppe Dehli. I har tidligere fået et nummer 05, men det er altså ikke fremlagt i stedet for er fremlagt nummer 09.

Jeg kan sige, at vi har derudover liggende – henholdsvis – et forslag, der hedder 03, fra Kristine Falgaard. Vi har et, der hedder 07 fra Rune Ibsen, og vi har et, der hedder nummer 08 fra Susanne Weisbjerg, dit forslag er ikke fremsat endnu, det forventer jeg, det bliver i morgen.

Så kan jeg sige til jer, at vi på nuværende tidspunkt har 15 indtegnede under det her punkt.

Så lige i forhold til programmet i morgen, der er det sådan, at vi i morgen tidlig får en gæst, nemlig Majbrit Berlau fra Dansk Socialrådgiverforening, Majbrit skal indlede et dagsordenspunkt, der hedder nummer 6. Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund!

For ikke at springe tilbage fra det ene punkt til det andet, så har vi valgt at gøre det sådan, at vi i morgen tidlig starter med indlægget fra Majbrit Berlau, derefter går vi i gang med behandlingen af dagsordenens punkt 6.

Der vil komme indlæg her fra Hovedstyrelsen, vi vil debattere punkt 6, hvorvidt vi vil færdiggøre det også, afhænger af forløbet. Når så det er overstået, så vender vi tilbage til det dagsordenspunkt, der hedder 5, som vi er i gang med nu.

Det vil sige, at dem der har indtegnet sig, det vil vare lidt før I får ordet, når vi når frem til i morgen. Hermed er vi færdige med dagsordenens punkter for i dag, så vi slutter kongressen.

Vi vil også gerne ønske jer en god aften, og så ses vi igen her i morgen tidlig klokken 9.

Tak for i dag!

Klapsalver...

Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 09.00 - 10.50

Anders Bondo Christensen: God morgen!

Vi skal selvfølgelig også i dag starte med at synge, vi har Andras Lomstein på klaveret her til at spille for os, det vi skal synge, det er noget om os selv, nemlig noget om helte eller noget om alle vores medlemmer skulle vi nærmere sige.

Jer, der ikke har fået sat jer ned, I kan bare blive stående, og I andre I rejser jer op, så synger vi.

Anders Bondo Christensen: Tak til dig Andras Lomstein fordi du ville komme og spille for os her i dag, det er selvfølgelig en lærer fra en af vores københavnske skoler, tak skal du have.

Klapsalver!

Helle Hjorth Bentz: Ja, god morgen – også god morgen fra John og mig.

Jeg skulle lige huske min dagsorden, jeg skulle jo lige orientere jer alle sammen om, hvor langt vi er kommet i dag, her på anden dagen af kongressen.

I går eftermiddag var vi i færd med at behandle punkt 5. Medlemmernes arbejdsliv, det ved vi, at det blev vi ikke færdige med, tværtimod, så er der stadigvæk en hel del taler indtegnet, der er også en række forslag undervejs, som I hørte i går, så vender vi tilbage til det punkt, fordi her til morgen starter vi med behandlingen af punkt 6. Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund. Punktet vil blive indledt med et eksternt oplæg, jeg starte med at give ordet til formanden, vær så god!

Dagsordenens punkt 6: Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund

Anders Bondo Christensen: Ja tak for det!

Når vi skal snakke om et demokratisk solidarisk velfærdssamfund, så sender vi et klart signal om, at Danmarks Lærerforening har et ansvar, der rækker ud over skolen, udover læreren, udover vores daglige arbejdspladser.

Vi er en del af et samfund, vi er en del af en fagbevægelse, som har et større ansvar.

Derfor synes vi også, det er vigtigt, hvis vi skal have udsyn i vores debat, at vi også får et blik udefra.

Hovedstyrelsen havde to på ønskelisten til at komme og holde et oplæg for os, den ene var Per Christensen fra 3F og det andet det var Majbrit Berlau fra Dansk Socialrådgiverforening.

Per holder selv kongres, så han syntes ikke lige, han skulle flyve fra Aalborg til København for at holde en tale her, men heldigvis så har Majbrit lovet, at hun vil prøve at give inspiration til det her punkt.

Majbrit er jo socialrådgiver og formand for Dansk Socialrådgiverforening. Ja, jeg var ikke helt klar over at det hed Danmarks Socialrådgiverforening, Dansk Socialrådgiverforening.

Jeg har den fornøjelse og til FTF's forretningsudvalg sammen med Majbrit og i øvrigt et samarbejde med Majbrit i mange andre sammenhænge.

Vi har blandt andet et samarbejde omkring virkelighedens velfærd.

Det at vi har fået styrket samarbejdet på lønmodtagerside, det ser jeg jo som en helt afgørende nødvendighed, hvis vi vil udfylde den rolle, som vi har som fagbevægelse i det danske samfund.

Det vil jeg vende tilbage til, når vi har hørt Majbrits oplæg, jeg er rigtig glad for Majbrit, at du vil afse noget af din tid til at være her i dag.

Giv Majbrit en hånd på vej herop!

Klapsalver!

Majbrit Berlau: Tak for invitationen Anders og Hovedstyrelse, det er en fornøjelse at få lov til at komme og give et indspark til det her rigtig rigtig vigtige emne.

Jeg vil egentlig starte et andet sted, jeg vil starte med at sende en hilsen fra socialrådgiverne i Danmark til jeres kongres, særligt for de socialrådgivere, der arbejder som skolesocialrådgivere ude på flere og flere skoler i Danmark.

Må jeg ikke bare sige; at konceptet om skolesocialrådgivere, det er jo faktisk et strålende eksempel på, hvad man kan levere, når man går tværfagligt sammen. To faglige organisationer, Danmarks Lærerforening og Dansk Socialrådgiverforening, fordi ideen starter jo med det projekt, vi etablerede i 00erne der hed Hånd om alle børn! Der udbredte vi ideen om skolesocialrådgivere, og siden da så er det gået slag i slag, flere og flere kommuner køber ind på ideen.

Det, der er det helt unikke, det er, når en skolelærer, socialrådgiver, en sundhedsplejerske en pædagog eller hvem, der nu er, sætter sig omkring bordet – ja så løser vi jo børnenes problemer inden de vokser sig store, og det er vel det, det hele handler om.

Så vil jeg sige omkring det her tema, helt overordnet så tror det er vigtigt at slå fast, at demokratiet er en væsentlig del af fagbevægelsens dna, det er det på flere måder.

Både den måde vi organiserer os på, det at vi har demokratiseret arbejdspladserne igennem 100 år og ved, at vi er Danmarks største folkebevægelse, vi tager ansvar for samfundsudviklingen kvag, at vi også er de mange.

Det at vi er demokratiske, det er ikke nok, at vi så mødes til en rigtig vigtig kongres engang imellem og vælger en formand – selvom det selvfølgelig bestemt er rigtig vigtigt – nej, demokratiet kan kun være stærkt, såfremt demokrati lever på arbejdspladserne. Alle skal bakke op, og der skal foregå en levende debat i klubberne derude, hvor flere tager ansvar.

Hvorfor? Kan man spørge!

Jo, fordi det at vi er de mange, det er vores muskler. Det at vi er de mange, det er også der, hvor ideerne opstår, der hvor løsninger findes og strategier lægges og holdes.

Dermed skaber vi resultater.

Resultaterne er afgørende for, at vi kan levere vores arbejde bedre og med en bedre kvalitet.

For det at gøre en forskel det er jo hele, legitimiteten bag vores job, det er legitimiteten bag at arbejdspladsen eksisterer, det er os, der har jobbet og ikke mindst, at vi går på arbejde og hjem igen med en arbejds glæde.

Jeg ved ikke jer, men jeg antager, at det er de færreste af jer, der valgte at blive skolelærer på grund af den fede løn, hvis det er det, så tror jeg, I er blevet slemt skuffet undervejs, men nej vi valgte jo at blive skolelære og socialrådgivere eller pædagoger for at gøre en forskel med vores arbejdsliv, det var essensen af vores valg dengang.

Så er jeg bare nødt til at tilføje her, at når folk som Ove Kaj Pedersen og andre ivrige debattører og kommentatorer I misser fuldstændig pointen, når det er, de hævder, at fagforeninger interessevaretager egne interesser på bekostning af velfærden i Danmark.

Har I hørt det argument?

Har I lignet et spørgsmålstegn ligesom mig?

Fordi enten har de jo ikke fattet en brik af det fænomen, der handler om, at arbejds glæde er tæt knyttet med, at man lykkes med sit arbejde, at det – at vi har gode skoler i Danmark og børn, der dannes og læres af jeres primære interesse, selvom Danmarks Lærerforening blander sig i debatten, ja så er det jo ikke fordi skolelærerne vil have flere kaffepauser, og når der foreslås tolærerordninger fordi, man kan sidde og fede den ovre i et hjørne! Nej, så er det jo fordi, man vil gå på arbejde og vide, at den indsats man leverer, det gør en forskel for Danmarks børn.

Klapsalver!

De gode kommentatorer og den gode Ove Kaj de burde juble over, at der jævnligt er sammenfald af interesser mellem det skolelæreren ønsker for sit arbejdsliv og det, at børn får en god skolegang, fordi det dybest set er det, der giver os resultatet af vores arbejde.

Men man kan også få den lille tanke, at Ove Kaj og de andre i slænget, de råber op om denne her sammenfald af interesse, fordi de forsøger at afmontere den faglige kritik, som fagforeningerne leverer i den offentlige debat, og som er besværlig for de, som ønsker at ændre vores samfund radikalt over til f.eks. en konkurrencestat.

Det ville jo være nemmere for dem, hvis vi bare holdt vores kæft!

Hver gang vi går konstruktivt på arbejde og ytrer os, hver gang vi gør det, så styrker vi demokratiet og hver gang jeres i øvrigt knaldhamrende dygtige formand ytrer sig i medierne, så tager vi kampen op med de kræfter, der forsøger at afvænne vores visioner for faglighed, vores faglige kritik og i sidste ende vores ytringsfrihed, som medarbejdere i den offentlige sektor.

Klapsalver!

Det er vigtigt, at de ikke skal have held til den dagsorden, for vores indsigt er afgørende venner, afgørende når fremtidens velfærd skal udvikles.

Nå, men det jeg egentlig kom fra, inden jeg fik fat i Ove Kaj, det var, at det der med at styrke vores faglige fællesskab på arbejdspladserne, måske er det stærkt på alle Danmarks skoler, men i de fleste andre faglige organisationer, så er det en udfordring at engagere alle - også i det daglige faglige arbejde. Helt ærligt så forstår jeg det godt, hvis det er det er det, vi primært mødes om er en arbejdsgiver dagsorden fra medlederne.

Vi har - via vores samarbejdsaftaler - bygget så mange procedurer op, at man som tillidsrepræsentant til tider skal være bureaukrat for at følge med.

Vi dynges til af papirer, sikkerhedsplaner, trivselsmålinger, regnskabsopfølgninger osv., osv. Alt sammen er hver for sig vigtigt og indføre den gode begrundelse, men vi skal passe på, for ved at systematisere så voldsomt, så afmonterer vi også det drive, der igennem 100 år har skabt forandringer på arbejdspladsen, det drive der kommer fra kollegerne, det er den såkaldte buttom up effekt.

Taler jeg så her for, at vi skal afskaffe alle procedurer omkring lønsystemer og lønforhandlinger – Gud fri mig vel, går vi Michael Zieglers ærinde?

Nej aldrig, men jeg taler om, at det der har brugt os sammen på en arbejdsplads er vores faglighed, det er den, vi skal mødes om, det er der udgangspunktet ligger.

For jer handler det primært om, hvordan vi laver en god skole, sikrer læring og trivsel for vores medlemmer, så handler det om, at et godt socialt arbejde og derigennem hjælpe folk videre, samt myndiggøre de umyndiggjorte.

Vi har derfor i Dansk Socialrådgiverforening i de sidste år søgt at sætte det sociale arbejde på dagsordenen i vores lokale klubber.

Nogle gange på bekostning af et MED-referat, det medgiver jeg, men det vi oplever, når det lykkes, det er, at vi slipper en kreativitet fri, som engagerer flere og også nye, og vi kommer frem til løsninger, som fremmer det sociale arbejde i Danmark.

Hvis ikke det er os – som fagpersoner der står midt i det hver dag – der finder morgendagens svar på de udfordringer vores fag altid vil stå overfor, ja så er der bestemt andre, der har tænkt sig at kloge sig på det.

Ekspertes og politikere stå jo i kø på begge vores fagområder for at styre ud viklingen, men vores indsigt de faglige løsninger afkræver, at vi påtager os ansvaret, så der ikke går politisk maveførmelser og ren ideologi i den, når fremtidens velfærd skal skabes.

Naturligvis i et tæt samarbejde med andre faggrupper, forskere og indiskutabelt sammen med de mennesker, det hele handler om – borgerne i jeres tilfælde ofte børnene.

O.K. så fare so good!

Vi har nu ad forskellige veje slået fast, at demokrati, folkets taler og ytringsfriheden skal styrkes og leve på de lokale arbejdspladser.

Berettigelsen er, at vi er de afgørende, når fremtidens velfærd skal skabes og benyttes.

Alle de, der siger noget andet, de må gerne i ytringsfrihedens navn blive ved med at sige det, men det skal ses, som en part i en væg.

Nå, så er alt jo så godt, hvis vi i demokratiets navn fokuserer på de lokale arbejdsfællesskaber. Det kan – efter min overbevisning – ikke stå alene. Vi er også nødt til at skabe stærke fagforeninger og fagforbund, og efter min klare overbevisning også en ny stærk hovedorganisation i Danmark.

Grunden til, at vi er nødt til at styrke fagbevægelsen generelt er, at vi er udfordret på en række områder, svaret på de udfordringer, kan kun findes i et stærkt fagligt fællesskab, der arbejder solidarisk sammen - også på tværs af offentlige og private ansatte.

Ja, jeg vil gå så langt, så jeg vil sige, at det er en forudsætning for, at vi kan levere og påvirke fremtiden, at vi arbejder sammen.

Det betyder, at vi ikke kun forholder os snævert til vores eget arbejdsmarked og vores eget fag. Hvis man vil arbejde sammen, så må man være solidarisk.

Det betyder, at hvis vores venner i LO skal interessere sig for vores konflikter og den offentlige sektor også, som en arbejdsplads, ja så skal vi tilsvarende engagere os, når private arbejdspladser fosser ud af landet, eller når social dumping ruller ind over landet.

Ellers fungerer det ikke!

Klapsalver!

Solidaritet går begge veje og kommer ikke ad sig selv den skal fremelskes, og så skal den konstant holdes ved lige.

Når det er sagt, så vil jeg også gerne understrege, at det handler ikke kun om solidaritet, når vi skal forholde os til udviklingen på det private arbejdsmarked, for det påvirker hele Danmark, og dermed også vores medlemmer, hvis en udvikling som f.eks. social dumping svækker vennerne i LO, ja så svækker vi jo den samlede danske fagbevægelse.

Det samme gælder for dem.

Vi har derfor en stor interesse i at styrke sammenhold og solidaritet på tværs af de faglige organisationer i Danmark.

Lad mig liste et par udfordringer op, som vi sammen med vennerne i LO er nødt til at løse i fællesskab. Udfordringer som fremtiden kommer til at byde på.

I dag træffes en lang række beslutninger om vores liv og arbejdsliv i EU, alt for ofte opdager vi først den udvikling, når det rammer det danske folketing.

De kloge siger i dag, at 80 procent af dansk lovgivning stammer fra EU, lig dertil at store dele af landene i EU slet ikke har en samfundsmodel som vores, hvor arbejdsmarkedets parter selv finder løsninger, men de foretrækker lovgivningen!

Hvis det er rigtigt, ja så kan det altså undre mig en lille smule, at alle faglige organisationer har masser af medarbejdere, der er til for at ”lobbye” på Christiansborg, men den samlede danske fagbevægelse har halvanden kvinde siddende i Bruxelles til at ”lobbe” det der kæmpe system.

Det er simpelthen bare ikke godt nok, hvis vi skal gøre os chance for og interessevaretage danske lønmodtagere, varetage interessen på vegne af den nordiske arbejdsmarkedsmodel, så er vi nødt til at intensivere vores repræsentation dernede, fordi det er der, de overordnede rammer lægges på en lang række områder.

Hvis vi ikke gør det venner, så er der ingen andre, der kommer til at varetage den interesse.

Det er en af de opgaver en ny hovedorganisation skal løse i fællesskab.

Et andet afgørende punkt, det er, at vi i dag ved, at virksomheder er globale, arbejdskraften flytter sig.

Når der skal bygges en ny skole i dag, så er det ikke længere den lokale murer, der får opgaven.

Nej, de kommer både fra Italien og Polen og de kommer uden overenskomst.

Det er dejlige mennesker alle sammen, men vi er nødt til at iagttage, hvad den udvikling på arbejdsmarkedet betyder.

Det kan undre mig, at vi i fagkredsen har konstateret, at virksomhederne er globale, vi ved også, at svaret ikke ligger i at lukke de danske grænser.

Der ligger et åbenlyst svar lige her foran næsen på os, det er nemlig at lade overenskomsterne være cross boarders.

Altså at overenskomster følger virksomhed og ikke nationalitet, det er et af de svar, der skal opfattes, hvis vi skal komme social dumping til livs.

Hvis det er den vej, vi skal gå, så er det altså en kæmpe udfordring for os, at de faglige organisationer i andre lande langt fra har vores styrke eller arbejdsmarkedsmodel.

Alligevel på trods af den viden, så er vores prioriteringer og udsyn oftest nationalt.

Vores internationale arbejde begrænser sig ofte til et solidaritetsprojekt i Afrika, nogle fag- faglige organisationer på Europæisk plan og en global kongres engang imellem hvert fjerde år.

Venner – det er blandt andet det, vi skal bruge en ny hovedorganisation til, at have musklerne til at spille på den globale dagsorden og støtte faglig organisering i andre lande.

Det nytter ikke noget, hvis vi kun leger i egen andedam, for så løser vi ikke de udfordringer, som også danske lønmodtagere står overfor.

Det kræver selvfølgelig en medlemsopbakning til den slags prioriteter, og det kan være langt langt væk fra den lokale folkeskole, men det der kendetegner fagbevægelsens sejre historisk, det er, når vi i tide har turdet påtage os ansvaret og udsynet for fremtiden, det der har kendetegnet vores nederlag, det er, når vi ikke i tide turde sætte en dagsorden og placere os stærkt, der hvor fremtiden skabes.

Et tredje vilkår vi er nødt til at forholde os til fælles, det er den teknologiske revolution eller social destruktion, som nogen også kalder det. Det er den, hvor intelligente robotter allerede i dag overtager store dele af arbejdet fra mennesket også undervisningen.

Det er på vej ind over Danmark.

I Asien er teknologien allerede en arbejdskraft, i både undervisning, sundhed og f.eks. bankvæsen.

Rådgivere, undervisere og sygeplejerske funktioner er overtaget af intelligente computere og robotter.

Det lyder syret, men det er virkelighed.

I løbet af få år har vi heller ikke mange chauffører tilbage, fordi de er udskiftet med førerløse biler.

Det kan godt ses med et godt scenarie, at det kan det meget vel blive, men det kan også være en stemmende fremtid.

Prøv at forestille jer – kan vi arbejde mindre og sætte computere til alt det kedelige arbejde?

Kan det revolutionere den måde vi underviser på, sådan at vi skal acceptere store klasse størrelser i meget små klasselokaler, kan det indfri drømmen om lige adgang til sundhed og undervisning på verdensplan, via robotter?

Hvis den teknologiske udvikling skal bruges til fremskridt for alle mennesker og ikke kun til de få, der har råd, eller til at effektivisere os væk, ja så kræver det, at vi i fagbevægelsen går offensivt ind i den dagsorden, tænke nyt! Rejse krav! Bruge vores samlede kraft til at sætte en dagsorden, så den teknologiske udvikling demokratiseres og bliver til gavn for alle borgere.

Sidst, men ikke mindst så skal en ny hovedorganisation selvfølgelig også bruges til at sætte en dagsorden for et stærkt velfærdssamfund.

Der er stærke kræfter, som ønsker at afvikle det velfærds Danmark som fagbevægelsen – i den grad – har været med til at bygge op. Uligheden er stigende. Fattigdommen bliver større.

Må jeg bare tilføje, at fattigdommen bliver endnu dybere med de forringelser på kontanthjælp, integrationsydelse og med 225 timers reglen, som ruller ud i disse dage.

Det er en udfordring, som vores faggrupper vil møde konsekvenserne af hver evig eneste dag.

Fattigdom burde være total uacceptabel i et rigt land, som Danmark anno 2016

Klapsalver!

Men på trods af det, at vi er et af verdens rigeste samfund, så har denne her regering valgt at forringe ydelserne til de mest udsatte borgere under parolen; det skal kunne betale sig at arbejde!

Men Lars Løkke og venner – det kan betale sig at arbejde for alle borgere i Danmark. Kontanthjælp er ikke en luksusydelse, det er behårdt liv, som ingen drømmer om at leve, og ingen ønsker for vores børn.

For virkeligheden er, at de fleste på kontanthjælp har sociale- og helbredsproblemer. Problemer, der gør det svært for dem at reagere på det der økonomiske incitament eller økonomiske pisk, som man også kan kalde det. De kan bare ikke flytte sig ud på et arbejdsmarked, enten fordi de ikke kan tage et job her og nu eller fordi, der ikke er arbejdsgivere, der vil ansætte dem.

Det betyder, at den primære effekt på – det kan betale sig at arbejde politikken – giver øget og dybere fattigdom.

En fattigdom I kommer til at se, når børnene konsekvent ikke får madpakke med i skole, ikke har ordentligt tøj, ikke deltager i børnefødselsdage, ikke har råd til lejrskole, klassekasser og alle de andre ting, men også – de kommer til at opleve, når deres forældre ikke har råd til medicin, ikke har råd til mad hver dag, og vi vil opleve, at flere børn på flytte skole, fordi mor og far ikke har råd til deres boligydelse og i værste fald vil vi opleve børn, der bliver hjemløse.

Det er skammeligt, og det er et åbenlyst tilbageskridt for Danmark, at vi – som samfund – accepterer en politik, der skaber fattigdom.

Vi ved i dag, at år i lavindkomst for et barn, bare et år i lavindkomsten forringer deres chance for at tage en niende klasse.

Den viden ignoreres totalt på Christiansborg i dag. Selvom de mennesker, der er på kontakthjælp i dag oftest ikke er medlem af en fagforening, så vil jeg opfordre kraftigt til, at den samlede fagbevægelse kæmper imod den politik, der øger fattigdommen i Danmark.

Jeg håber, jeg forventer sådan set også, at denne kongres vil sende et klart signal om, at Danmarks Lærerforening er solidarisk med mennesker, der nu bliver ramt af fattigdom og vil kæmpe aktivt for at afskaffe fattigdomsydelserne.

Klapsalver!

Det er ikke kun de mest udsatte, der rammes af regeringens 20-25 plan, som faktisk var en omfordeling, hvor velfærden udhules, og der gives skattelettelser til dem, der er bedst stillet. Det – kære venner – svækker det guldæg, som har bygget Danmark op i de sidste 50 år, nemlig omfordelingen.

Muligheden for, at give det brede velfærd giver lige muligheder for uddannelse og sundhed og sikkerhed ved ulykke og sociale problemer, at vi sikrer at alle børn har lige livsmuligheder, uagtet ophav.

Det er det brede velfærd, der har skabt vækst i Danmark via veluddannet arbejdskraft, godt sikkerhedsnet og gratis sundhed, men det er en truet samfundsmodel, om vi så kalder konkurrencestat eller minimalstat.

Hvis vi skal skabe forandringer for vores medlemmer og velfærden generelt, så skal vi turde sætte en stærk vision op for reelle forandringer.

Jeg ved ikke med jer, men jeg bliver sgu lidt træt af nogen gange, kun at skulle kæmpe imod en afvikling jeg vil også gerne vide, hvad jeg skal kæmpe for.

Til eksempel er jeg træt af at høre på, at den offentlige sektor er tung og ineffektiv og bare skal styres mere, som en privat virksomhed. Den er ikke ineffektiv, fordi den er offentlig, den er ineffektiv til tider og områder, fordi den bliver drevet efter new public management styringer, det er totalt veldokumenteret at vores sektor er ved fuldstændig at knække under af bureaukrati, nu er det på tide, at vi sammen handler. En vision kunne jo være, at vi ville gøre op med de styresystemer, der ikke matcher, det vi vil med den offentlige sektor.

I stedet for at måle på kvantitet så lad os dog måle på kvalitet.

Lad os skabe en vision, hvor det der tilladeligt, at tale om investeringer i velfærd og tillid til fagligheden, hvor den offentlige sektor reelt styres efter de fleste menneskers behov og ikke de fås behov for en total overstyring af systemet.

Lad os styre efter en offentlig sektor, der demokratiseres.

Jeg tror på, at vi kan vende denne her udvikling, men det kræver mere af os, end vi gør i dag.

Jeg er glad for det samarbejde, vi har med Danmarks Lærerforening og andre fagforbund på tværs af hovedorganisationerne i virkelighedens velfærd, som Anders også nævnte i sin indledning.

Det er en start, men det er ikke nok.

I den kommende tid skal samarbejdet stå sin prøve, når vi sammen skal skabe en vision, hvor det er os magtpåliggende, at vi kæmper for en fremtid, hvor det er naturligt, at demokrati og velfærd udvikles, hvor nye teknologier bruges til fordel for alle, hvor menneskers liv kan leves trygt, også når livet er svært, hvor barnet får den allerbedste start på livet i daginstitutioner og skoler, det er det, den offentlige sektor skal danne rammen om. En ramme som vi alle kommer til at knuselske og finde totalt uundværlig, hvor vi vier stærke faglige fællesskaber også internationalt tør tro på en lys fremtid, det venner – det er værd at kæmpe for!

Fagbevægelsen bør gå forrest!

Tak for ordet – god kongres!

Klapsalver!

Anders Bondo Christensen: Tusind tak Majbritt for en opsang – et indspark til os og til den debat, vi skal have her.

Jeg synes, du får forbilledvis beskrevet, at det arbejde vi laver, at det er i et større sammenhæng, den organisation som vi er, er en del af en større sammenhæng. Hvis vi skal løse de udfordringer, vi står overfor, så er det det, vi skal have fokus på, vi kan ikke sely, vi kan kun sammen.

Det sendte du et stærkt signal om, tusind tak skal du have!

Klapsalver!

Helle: Så fik vi taget fat på behandlingen af dagsordens punkt 6.

9.34-0.34.41

Jeg har været inde og kontrollere den igen, at de udsendte bilag ligger under dagsordenens punkt 6 på kongresportalen, det er F1 og F1.1, som jo er det samme notat, som også udsendt af punkterne 4 og 5. Så er der F2, som er et baggrundsnotat vedrørende emnet om dette punkt og F3, som er det egentlig baggrundsmateriale i hvert fald strategi for Danmarks Lærerforening.

Der ligger F4, som er et interview med Rasmus Willig og der ligger et felt, som er en analyse fra Sevilla fra 2015.

Så vil jeg sige – nu tager jeg ind, hvis I ønsker ordet under dette punkt ind via mødeplanen og beder om ordet på kongresportalen.

Jeg vil starte med at give ordet til formanden, dernæst er det Gordon Askov Madsen fra Hovedstyrelsen, derefter åbner vi for debatten, som på sædvanligvis, vær så god Anders!

Anders Bondo Christensen: Tak for det!

Det kommer nok ikke helt bag på jer, noget af det jeg vil sige, der også er nogen af de samme temaer, som Majbritt var inde på.

Demokratisk solidarisk velfærdssamfund har vi kaldt det her punkt.

Det handler om fagbevægelsens rolle, det handler i virkeligheden om fagbevægelsens berettigelse – efter min mening.

Demokrati og indflydelse er afgørende, hvis vi skal have en berettigelse, som fagforening. Vi skal ikke være bange for at sige, at vi vil have indflydelse på samfundets udvikling.

Det er en del af vores opgave, det er en del af fagbevægelsens tradition, det er i virkeligheden det fundament, vi står på.

Der er en kamp om indflydelsen, hvis vi ikke er parat til, at fylde vores del ud, så er der andre, der overtager den.

Det er helt legitimt, at Dansk Industri, Dansk Arbejdsgiverforening varetager politiske interesser i samfundsudviklingen for erhvervslivet, og det er helt legitimt, at vi – som samlet fagbevægelse – varetager politiske interesser for lønmodtagerne.

Vi skal aldrig nogensinde være knyttet til et politisk parti, men vi har en opgave i, at være med til at sætte politisk retning.

Jeg vil prøve at dykke ned i de tre ord, først demokratisk, det synes Henrik fra Silkeborg i går og gav en god beskrivelse af, hvad er det for et demokrati, der er ved at udvikle sig?

Vi skal snakke demokrati på alle niveauer, jeg er fuldstændig enig med Majbrit i, at demokrati på arbejdspladsen, det er et helt afgørende fundament, vi er kommet rigtig rigtig langt i Danmark, fordi vi har haft demokrati på arbejdspladsen, men der er jo stærke kræfter, som ønsker at afskaffe demokratiet, som ønsker at afskaffe lønmodtagers fælles samarbejde med ledelsen, som ønsker at afskaffe organisationernes indflydelse.

Det arbejder man åbenlyst efter, det var en del af det, der var tanken i 2013. Det var at afmontere organisationerne, de tillidsvalgte - medarbejdernes indflydelse, men det er et fundament i det demokratiske samfund, vi har bygget op i Danmark, det er i virkeligheden en kæmpe fordel for det danske samfund. Netop den danske model, som ikke bare er, at vi forhandler overenskomst hvert anden eller hvert tredje år, men at vi i det daglige arbejde ude på arbejdspladserne, hvad enten det er skoler eller private arbejdspladser, hvor det er, at vi har bygget en demokratisk struktur op. Det er en kæmpe fordel.

Jeg kan huske i 2013, da det hele buldrede omkring ørene på os, så skrev jeg en mail til Poul Nyrup, fordi jeg skrev – det er jo hele den danske model, der er under trussel! Man prøver ligesom at beskrive den danske model, som en trussel i forhold til, at vi skal kunne klare os i den globale konkurrence.

Jeg mente i virkeligheden, at det var en kæmpe fordel, så skrev Poul Nyrup tilbage til mig – det er ikke bare en fordel, det er den aller vigtigste fordel Danmark overhovedet har!

Den tradition for, at vi har en demokratisk arbejdsplads er ufattelig vigtig for vores medlemmer i deres daglige arbejde, men det er i virkeligheden fantastisk vigtigt for hele det danske samfund, derfor skal vi hele tiden kæmpe for at udvikle vores demokratiske indflydelse.

Men det er også den demokratiske indflydelse i kommunerne, det er en demokratisk indflydelse på Christiansborg.

I virkeligheden så foregår der jo fantastisk mange ting, som politikerne ikke har nogen som helst indflydelse på, på nær nogle få strategier der sidder og laver de her planer.

Vi oplevede det i 2013.

Det der skete var jo ikke en grundig demokratisk debat mellem 179 folketingsmedlemmer, det var et topstyret projekt, hvor politikerne i den grad blev koblet fra.

Jeg har fortalt historien om, hvordan jeg havde 18. oktober papiret med på Christiansborg og ordførerne på de tre regeringsbærende partier kendte ikke til det papir.

Det var da hele skolereformen – hele overgrebet på vores overenskomst var beskrevet i detaljer, men de der sad og var ordførere på området - anede ikke at papiret eksisterede.

Det var mindre end en måned før statsministeren tonede frem og præsenterede et folkeskoleforlig.

Det er ikke demokrati.

Vi bliver nødt til at fastholde, at vi vil have et demokrati, vi vil have, at politikerne tager den magt, som vi har givet dem ved at stemme på dem.

Jeg havde en fantastisk oplevelse her for nylig, hvor jeg deltog i en debat, hvor vi kom til at snakke om alle de ting, der bliver presset ned over folkeskolen.

Der var så en kommunalpolitiker, vi fik at vide at lærerne var et godt filter mod alle de mange tiltag, heldigvis sorterede de en del fra for ellers brød skolen da fuldstændig sammen osv.

Så kom jeg til at sige til kommunalpolitikeren; ja, ja det er meget godt at skyde på Christiansborg, men I er jo også dem, der hele tiden ligger nye opgaver nedover skolen!

Hvorefter kommunalpolitikeren sagde; nej, nej, nej det har du helt misforstået Anders!

Vi er skam også et filter, vi prøver at forhindre forvaltningen i at komme med de værste forslag!

Det er da ikke forvaltningen, der skal styre skolen! Det er da kommunalpolitikere, der skal styre skolen!

For mig er det bare et eksempel på, at demokratiet i virkeligheden er ved at degenerere, fordi vi har fået lavet et system, hvor den enkelte politikers indflydelse mest består i – hvordan indordner man sig under strategi, som partiet har lagt?

Det er det, man kæmper på.

I stedet for at tage de store politiske diskussioner om visioner for det danske samfund, så er hovedformålet efterhånden blevet, hvordan kan vi sikre os, at det får et plus i meningsmålingerne?

Der skal vi – fag fagbevægelsens side – være med til at styrke demokratiet, komme med kvalificerede input, forlange at politikerne engagerer sig i det, der er det vigtige, nemlig hvordan udvikler vi det danske samfund?

Det var virkelig også det, Eva Secher Madsen angreb i sin tale på DR2 i sin tid. Det var det, der fik 1,3 millioner danskere til at klikke ind og se Evas – helt fantastiske – tale.

Det er fagbevægelsens opgave, at sikre, at demokratiet udvikles og ikke afvikles.

Den helt særlige del af demokratiet, det er ytringsfriheden.

Lige nu er der et Danmarks Læreforenings medlemmer, der er ved at blive fyret, fordi vedkommende har ytret sig.

Vi oplever det igen og igen, at man fra embedsmandsværket, fra politikernes side – i stedet for at tage dialogen, i stedet for at forholde sig til kvalificerede faglige professionelle udsagn – vælger at lukke ved at forfølge dem, der ytrer sig.

Det er et alvorligt angreb på at udvikle det danske samfund, det er et alvorligt angreb på demokratiet, her står vi også sammen med alle de andre faglige organisationer.

Der er lige en gymnasielærer på Bornholm - som ved hjælp af Ombudsmanden - er blevet genansat efter at være blevet fyret på grund af, at han skulle have ytret sig på en måde, som ledelsen ikke fandt hensigtsmæssig.

Det er en utrolig vigtig kamp for fagbevægelsen, at det er os, der skal forsvare en demokratisk udvikling af det danske samfund.

Solidarisk, jeg synes Majbrit på glimrende vis beskrev, hvad betyder den udhuling, der sker af mange offentlige ydelser lige i øjeblikket?

Vi kommer til at opleve de børn i skolen, Majbrit har jo beskrevet meget præcist, at et år i fattigdom – vi ved, at det svækker de børns muligheder ganske ganske betydeligt videre i deres liv og alligevel gør de det.

Samtidig så snakker politikerne om, at vi skal nedbryde den negative sociale arv!

Det giver overhovedet ikke nogen mening, det man gør lige nu, det er at forstærke den negative sociale arv på en måde, som vi ikke har oplevet igennem mange mange år.

Selvfølger skal vi, som fagbevægelse, forholde os til det, og jeg er helt enig med Majbrit, vi har et ansvar, der rækker langt ud over vores egne medlemmer.

Når det så er sagt, som indledning, så skal vi være klar over, at der sandelig også er mange af vores medlemmer, der bliver ramt lige i øjeblikket.

De af vores medlemmer, som – af den ene eller den anden grund – ikke kan klare at være på arbejdsmarkedet har altså nogen langt langt ringere vilkår, end vi havde for få år siden.

Fordi de ydelser, som vi giver til de mennesker, der ikke kan være på arbejdsmarkedet konsekvent bliver udhulet.

Selvfølger skal vi, som fagbevægelse forholde os til det.

Det kontanthjælpsloft som bliver indført nu, det rammer titusindvis af mennesker i Danmark, tusindvis af børn bliver ramt af det.

Regeringen selv siger, at det bringer 700 i arbejde, det er lige før, man har lyst til at blande sig i – hvad fanden bilder de sig ind?

Vi har en opgave i, at skabe et solidarisk samfund, hvor der er plads til alle, det er en af de styrker, vi har haft i Danmark og selvfølger skal fagbevægelsen gå ind i det spørgsmål.

Så har vi hele begrebet velfærdssamfund.

Når man snakker velfærdssamfund, så er der nogen, som så siger – åh nej, det er beton, det har vi jo haft!

Nu må vi videre!

Men i virkeligheden så er vores velfærdsmodel jo en kæmpe fordel – ikke bare for de borgere, der har gavn af velfærdssamfundet, men også hvis vi kigger på den internationale konkurrence.

Hvad var det for nogle lande, der klarede sig bedst igennem den økonomiske krise, der fulgte efter 2008?

Det var faktisk de, der har haft en velfærdsmodel, som udgangspunkt.

Der må vi gå ind med langt større styrke og prøve at forklare værdien i, at vi har opbygget – i fællesskab – et velfærdssamfund og lade være med at gøre velfærdssamfundet til en klods om benet i forhold til den globale konkurrence ved at prøve at beskrive, hvordan det i samfundet i virkeligheden er en enorm styrke.

Hvorfor er der stadigvæk internationale firmaer, som søger til Danmark – på trods af højt skattetryk?

Ja, det er fordi, vi har en samfundsmodel, som faktisk er rigtig attraktiv at have virksomheder i.

År efter år ligger Danmark helt i top i forskellige internationale målinger, at de stadig bliver bedst at investere i.

Det er ikke på trods af velfærdssamfundet, det er på grund af vores velfærdssamfund.

Vores velfærdssamfund er ikke bare naturgivent, tværtimod.

Jeg synes også, at Majbrit har en rigtig vigtig pointe, når hun siger, at hele det styringsregime, som er lagt ned over velfærdssamfundet – jeg tror på, at dem der ligger det ned over os.

De mener, at det skaber et mere effektivt samfund.

Det kan man da ikke blive ved med at tro efter 30 års fiasko.

Det viser sig, at de styringsregimer som i virkeligheden betyder en afprofessionalisering af medarbejderne – hvad enten det er socialrådgiveren, pædagogen, læreren, sygeplejersken eller, hvem det er – i virkeligheden svækker effektiviteten.

Det at vise den enkelte medarbejder tillid, inddrage den enkelte medarbejder i beslutningsprocessen, det skaber bedre samfund eller gør, at vi får et mere effektivt samfund.

Jeg beskrev det i går med begrebet Self-efficacy styrker vi læreren, så lærer børnene mere.

Det skal vi, som fagforening gå i spidsen for, og det er os, der skal være med til at sætte en anden dagsorden, det gør man ikke inde fra Finansministeriet.

Der tror jeg også, at hvis vi for alvor skal kunne sætte en dagsorden her, så er det helt nødvendigt, at vi gør det i fællesskab. Det kan socialrådgiverne ikke gøre alene, det kan Danmarks Lærerforening ikke gøre alene.

Derfor er jeg også stor tilhænger af vores projekt med en hovedorganisation.

Det er klart, at hvis vi vil have en organisationsstruktur, hvor Danmarks Lærerforening har aller størst indflydelse, så skal vi bare være os selv.

Der kan vi sådan set bestemme det hele. Vi har også rimelig stor indflydelse i FTF, vi er den største organisation. Nogle ganske skal jeg skrue bissen på overfor Bente Sorgenfrey, vores formand i FTF, så siger jeg; der er 10 millioner gode grunde til, at du skal lytte til Danmarks Lærerforening, det er nogenlunde det kontingent, vi betaler!

Selvfølge har vi indflydelse i FTF, men hvad hjælper det, hvis FTF ikke har nogen indflydelse i det danske samfund?

Vi bliver nødt til at samle kræfterne til en stærk faglig bevægelse i det danske samfund, hvis vi vil have indflydelse, ellers er der andre, der tager indflydelsen.

Så er der nogen, der er bekymret for – jamen bliver vi ikke bare opslugt af det der beton, som LO er?

Ja, hvis det er den vision, jeg gik ind i en ny hovedorganisation med, så havde jeg da skrevet idiot i panden af mig selv!

Vi skal jo gå ind og skabe en ny hovedorganisation med nogle nye visioner, med nogle nye ambitioner.

Vi skal have en hovedorganisation, der har en styrke til at lave de nødvendige analyser, der har styrke til at lave analyse, som kan stå imod Finansministeriets analyser.

Det kræver enorme ressourcer, de ressourcer har vi overhovedet ikke i FTF i dag. De ressourcer kan vi måske få, hvis vi skaber en ny hovedorganisation.

Vi skal have en hovedorganisation, der kan være med til at skabe nye svar.

Majbrit var også inde på den fjerne teknologiske revolution – som jeg også nævnte i går – det er jo enestående muligheder.

For nylig da genlæste jeg Hans Scherfigs lille novelle år 2061, tror jeg, den hedder.

Hvor han siger; jeg vil lige fortælle om, at nu har teknologien givet os så store muligheder, så vi har to års arbejdspligt, vi har ikke mere værnepligt, men nu har vi to års arbejdspligt, og så har vi i øvrigt enorme muligheder, fordi teknologien løser det hele foran os.

Det er måske ikke lige det, vi når, men tænk hvis vi nu kom med vores visioner for, hvordan kan vi bruge de enorme muligheder, der ligger i teknologien?

Hvordan kan vi sikre, at alle de job folk bliver syge af i dag, bliver overtaget af robotter?

Hvordan kan vi bruge den ekstreme værditilvækst - som samfundet får på denne her baggrund - til gavn for os alle sammen?

Jeg var på Danfoss i Gråsten for et halvt års tid siden, de havde egentlig – i sin tid – sendt al produktion til udlandet, men nu har de flyttet den store del af produktionen tilbage igen, for det hele foregik med robotter, det vil sige, at ca. en tiendedel af den arbejdsstyrke, de havde før, de sendte det ud nu producerede et sted mellem 40 og 50 gange så meget, som den gamle arbejdsstyrke gjorde.

Forestil jer en værditilvækst – den enkelte medarbejder – skaber på den måde.

Vi skal da som fagforening have et bud på, hvad skal vi bruge den værditilvækst til?

Hvad er det for et samfund, vi skal skabe? Hvad er det for et arbejdsliv, vi vil skabe for vores medlemmer?

Der er masser af udfordringer at tage fat på. De udfordringer kan vi kun komme med et kvalificeret svar på, hvis vi har en langt større fællesstyrke, derfor som sagt – jeg synes, der er kæmpe muligheder i en ny hovedorganisation, men det kræver selvfølgelig også, at vi er politikere, som sætter visioner for, hvad skal sådan en ny hovedorganisation så bruge sine nye kræfter til?

Jeg håber, at vi – både centralt og lokalt – kan fortsætte det samarbejde med andre hovedorganisationer eller med andre organisationer og styrke det samarbejde.

Vi ved godt, at der er nogle spørgsmål, vi er uenige om, vi ved også godt, at vi indimellem har nogle kanter f.eks. til BUPL, men jeg er glad for, at på trods af at vi har de udfordringer, at vi så også har et fantastisk godt samarbejde om nogen ting, som rækker langt ud over vores egen lille snævre cirkel.

Det skal være visionen for vores arbejde på at skabe en ny stærk hovedorganisation, at vi bliver lønmodtagernes talerør i forhold til nogen af de store dagsordener, der præger vores samfund.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Gordon Ørskov Madsen, Hovedstyrelsen, vær så god!

Gordon Ørskov Madsen: Tak!

Der er i sidste uge fremlagt en 2025 plan. I den er der indregnet en besparelse til forbrugerne på forsyning af varme, vand, el blandt andet for 7 mia. kroner, det kan lade sig gøre ifølge en rapport fra konsulentfirmaet McKinsey.

Uhm...

Er der ikke en klokke, der ringer?

McKinsey, var det ikke dem, der blevet hyret som konsulent for hele styrings- og implementeringssystemet på undervisningsområdet, det der blev kaldt implementeringssekretariatet?

Jo, det var det da.

Det var også der, Bjarne Corydon blev ansat som direktør.

Ifølge en artikel i Politiken for et par dage siden – med udtalelser fra en professor i varmforsyning og en forsker fra DTU, så viser danske og internationale undersøgelser og erfaringer, at langt de dyreste varmforsyningsselskaber, de er private. Langt de billigste varmforsyningsselskaber, de er brugerstyret. Alligevel så peger regeringen på, at der kan spares – alene på varmforsyningen – 2,3 mia. kroner og for hele forsyningsområdet 7 mia. kroner, hvordan hænger det sammen?

Svaret er; det hænger ikke sammen!

Hvorfor er det nu interessant for os, hvad har det med os at gøre?

Jo, det har noget med os at gøre, fordi der er rigtig rigtig stærke paralleller til den måde undervisnings- og andre sektorer bliver styret på i Danmark.

Vi får et mere og mere skævt Danmark – både mellem forskellige dele af landet og mellem befolkningsgrupper i Danmark.

Der er arbejdspladser, der forsvinder, skoler der lukker, skattegrundlaget bliver mindre og mindre nogen steder.

Der er flere og flere kommuner, der har svært ved at få økonomien til at hænge sammen, vi kunne jo næsten sige alle.

Uligheden og ulige muligheder både mellem mennesker og mellem dele af landet.

Hvad mon det betyder for fællesskabets Danmark og sammenligningskraften i vores samfund?

Ja, vi kunne kalde det Danmarks sociale kapital.

Det har da noget med solidaritet at gøre, det betyder da helt klart noget for at holde skole, som Majbrit også var inde på.

I øvrigt så vil jeg godt gentage det, som formanden også tog frem med referat til Thulas Nexis, tidligere præsident i Education International, vi kan ikke diskutere, hvilken skole, vi ønsker uden at forholde os til, hvilket samfund vi vil have!

Af de her årsager og af mange andre, så vedtog Hovedstyrelsen en strategi for velfærdsarbejdet i maj måned i år.

Vi ønsker i samarbejde med de øvrige faglige organisationer, at formulere visioner for udviklingen af Danmark og det danske demokrati, det danske velfærdssamfund.

Vi vil formulere alternative veje for Danmark at gå i stedet for, et Danmark, der blot fortsætter udviklingen konkurrencestaten.

Vi må kunne udvikle større grad af fælles holdninger til ulighed, socialt sikkerhedsnet, social dumping, det gode arbejdsliv, demokrati, fællesskab og solidaritet.

Vi vil tage initiativ til at samle fagbevægelsen om debatten og udviklingen af fremtidens Danmark.

Vi skal have ambitioner for de områder, vores medlemmer arbejder på, men vi skal så sandelig også have ambitioner for det samfund vores medlemmer og vi er en del af – det danske samfund.

Vi har i Danmarks Lærerforening igennem længere tid, og det har vi også i dag haft et samarbejde med en række fagforeninger, blandt andet under den overskrift, vi kalder – Virkelighedens velfærd!

Det tog først udgangspunkt i afskaffelsen af omprioriteringsbidrag, det har i høj grad taget udgangspunkt i at undgå besparelser og være imod den udvikling, vi kan se lige nu.

Det er et vigtigt arbejde, det skal vi også fortsætte med, men i vores samarbejde, der kommer vi aldrig op på den store klinge, fagbevægelsens visioner for fremtidens Danmark, det som Majbrit også kaldte det, hvad er det egentlig, vi er for? Vi har rigtig travlt med at kritisere den samfundsudvikling, vi kan se lige nu, men hvad er den alternative samfundsudvikling?

Ove Kaj Pedersen har en pointe, han har måske også flere, men han har altså en pointe, han har ret i. Hvem kommer i øvrigt med bud på udviklingen af fremtidens Danmark?

Det skorter det på.

I samarbejde med tænketanken SAVEA, der er vi på vej med et initiativ, der skal samle fagbevægelsen om denne her vigtige opgave.

At diskutere og formulere nye tanker om, hvor Danmark skal bevæge sig hen.

Det er vel egentlig også på tide, der kommer et modsvar til Ove Kaj Pedersens konkurrencestat.

Den danske fagbevægelse, arbejdsmarkedsmodellen, a-kasse systemet er helt afgørende fundamentet for det danske demokrati.

Fagbevægelsens rolle på udviklingen af Danmark har – historisk set – haft en afgørende betydning, det er vi en del af.

Måske er det også på tide, at fagbevægelsen tager sit navn meget mere alvorligt og skaber bevægelse igen.

Der er brug for, at fagbevægelsen tænker nye tanker og præger samfundsudviklingen.

Det har vi gjort op gennem tiderne, og der er brug for, at vi gør det igen. For der er ikke ret mange andre, der gør det.

Vi har et ansvar for at værne om og udvikle det danske demokrati. Måske kan man oven i købet påstå, at det danske demokrati befinder sig i en krise eller er på vej ud i en krise.

Den politiske elite er langt væk fra borgernes virkelighed, den demokratiske samtale er på retur, politik bliver i høj grad skabt af en meget lille politisk elite i partierne – uden reel indflydelse til græsrodderne. På arbejdspladserne bliver det stadig sværere at komme til orde, ytringsfriheden har svære vilkår og kritik bliver holdt tilbage af frygt for, at man mister sit arbejde.

Kritik opfattes ofte som en trussel, mod forvaltningen og politikere mange af vores medlemmer oplever, at være stækket i at udtage sig i forhold til arbejdspladsen.

Kritik opfattes som illoyalitet, i virkeligheden er kritik en vigtig motor i demokratiet, en forudsætning for udvikling.

O.k. nu skal vi heller ikke male fanden på væggen, vil nogen sikkert mene, på den anden side så ved vi, hvor vi har dem, hvis vi gør det.

Vi er stadigvæk et demokrati, og vi har fantastiske forudsætninger for at udvikle det demokrati, vi lever i, i stedet for at starte afviklingen af det.

Det arbejde, vi sætter i gang her, det går altså ikke alene ud på, at vi sætter os ned og tænker en masse store tanker om, hvordan vi synes Verden skal se ud. Det her arbejde på velfærdsområdet skal i høj grad udmøntes i konkrete initiativer – både centralt og lokalt, vi skal have sat en dagsorden, vi skal have rejst debatter, vi skal have udarbejdet analyser, vi skal have prøvet nye tanker ind, vi kunne tænke i, at gøre forsøg på andre måder at indrette vores samfund på.

Måske kampagner.

I det hele taget initiativer, der kan sætte en ny dagsorden om lidt her.

Vi skal have så mange, som overhovedet muligt med, jeg tror, det er en rigtig vigtig pointe, at interessen for og udviklingen af det danske velfærdssamfund er ikke alene en opgave for de faglige organisationer, der er på det offentlige område, vi skal have en fælles interesse gjort gældende her.

Vi skal have så mange som muligt med.

Det er ambitionen, fordi en stærkere fagbevægelse gør også et stærkere Danmarks Lærerforening.

Tak!

Klapsalver!

Helle: Ja tak – så åbner vi for debatten og den første indtegnede taler er Ane Søegaard, vær så god, og dernæst er det Regitze Flannov fra Hovedstyrelsen!

Vær så god Ane!

10.04-01.04.00

Jeg testede lige denne her intelligens test, det lykkedes!

Tak Majbrit for talen, jeg vil sige, at den gjorde mig faktisk så inspireret, så jeg har et indlæg her, så I må undskylde, jeg roder lidt rundt i papirerne, men jeg bliver faktisk meget inspireret og havde egentlig ikke tænkt mig at sige noget til det her punkt.

Jeg kan mærke, at der er noget hjerteblood i det for mig, fordi et demokratisk og solidarisk velfærdssamfund, det beror på – som der også bliver sagt – hvordan magtbalancen mellem arbejdsgiver og arbejdstager er, i de her år er der en ubalance i det her forhold, og det har konsekvenser for hele vores velfærd.

Det jeg egentlig har lyst til at tale lidt om, det er, hvad gør vi indtil den magtbalance er genoprettet?

Hvordan arbejder vi systematisk i Danmarks Lærerforening og i den øvrige del af fagbevægelsen konkret med de udfordringer, vi har?

Jeg har derfor taget ordet for at bidrage en lille smule til denne her drøftelse, den strategiske drøftelse om, hvordan vi skaber bedre vilkår.

Jeg er meget enig med formanden i, at vi – ikke bare denne her kongres, men fagbevægelsen som helhed har en forpligtelse til at finde nye veje, hvis vores nuværende strategi ikke virker.

Vi må erkende f.eks. i vores egen lille andedam, at retssagen om Bilag 4 har vist os, at KL f.eks. er en utroværdig forhandlingspart.

Vores ambition om de trygt og professionelt udviklet arbejdsliv for lærerne har vi ikke fundet med KL's nuværende ideologiske fundament, og der finder vi heller ikke mere fra den nuværende regering.

Fra en kreds som Frederiksberg og en enig bestyrelse og 85 % af medlemmerne har stemt nej til OK15, der kunne det være rigtig fristende at dvæle ved det her faktum, at det ikke lykkedes for os, men det har vi ikke noget behov for, vi har ønsket mere end noget, at vi tog fejl, og at bilaget ville holde juridisk vand, sådan så vi i hvert fald kunne sikre, at noget af ubalancen bliver oprettet, men sagen er jo, at vi står overfor en modpart, der ikke vil den danske model, vi står samtidig overfor den vished om, at velfærden og arbejdet med den danske model, det går hånd i hånd.

Forudsætningen for den skandinaviske velfærd bygger på den danske model og arbejdsmarkedets parter.

Jeg har med glæde lyttet til den tillid til medlemmernes styrke rundt omkring i kommunerne, som folk her på talerstolen har givet udtryk for overfor kongressen, jeg deler den respekt.

Derfor er de meget konkrete krav som enkelte heroppe har stillet på medlemmernes vegne helt nødvendige at tale om, vi er nødt til både at snakke om det store og det små.

I går kom Morten Refskov med en utvetydig opfordring til, at der skulle være et tidligt resultat, når vi kom til OK18. Det var et most! Sagde han.

Jeg er fuldstændig enig, vi kan ikke holde til endnu en OK15, hvor foreningens troværdighed lider under en retssag, som ikke har holdt vand, et papir som KL ikke engang da blækket var tørt ikke tog for andet end sort blæk på et stykke papir.

Lad os gå efter entydige, selvom de bliver spinkle resultater til OK, hellere end at bygge på en tillid, vi ikke har, men samtidig og mens vi venter på retfærdigheden, så kan vi gøre noget andet.

Samtidig kan vi arbejde både strategisk og systematisk med at mobilisere vores kolleger, sådan som både Dorte og Anders talte om i går.

Vi kan tilbageerobre noget af det terræn og få rykket den magtbalance en smule, for lige nu i det her øjeblik, så drukner vores kolleger i dårligt it netværk, i indeklima problemer, i upædagogiske arbejdsmiljøer belastende skemalægning, i manglende involvering og medindflydelse på deres dagligdag og deres pædagogiske praksis. Et uledsaget flygtningeinklusionskrav – you name it!

Det er helt sikkert tema, som vi ikke kan løse ved en overenskomst, måske har vi aldrig kunnet det.

Vi har på Frederiksberg valgt de 5-6 år valgt at arbejde med metoden, de kalder organizer. Kald det involvering, det var det Dorte gjorde i går.

Det er velfærdstemaer, vi taler om, men det er temaer, der tæller ned i lærerens hverdag.

Organizer har det udgangspunkt som metode, at det er medlemmerne, som sidder inde med viden om, hvad problemet er, og de sidder også inde med løsningen på deres egne konkrete problemer.

Organizer er helt enkelt ikke raketvidenskab, skal jeg hilse at sige, men har tre elementer i sig, sagen skal være dybtfølt, den skal være bredtfølt, og den skal kunne vendes.

Så Majbrit sagde så rigtigt før – vi kan lære af hinanden, solidaritet er dialektisk, det er erfaringer og det udkomme af den sejer er også.

Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, det er en 3F fagforening, der ligger i Valby, de vandt i fjor Danmarkshistoriens største voldgiftssag, deres metoder var Organizer.

En bod og et tilbagebetalingskrav til firmaet Cipa på i alt 37 millioner kroner fordelt til 700 metroarbejdere, nu kender jeg de tillidsvalgte i Jord- og Miljøarbejdernes fagforening, en af dem tror, han er far til mine børn.

Da jeg spurgte ham, hvad han var mest overrasket over ved dette her forløb, så svarede han; det der gik op for os, det er, at vi er en langt stærkere fagforening, end vi troede. Vi kan rykke en balance, vi ikke troede, vi havde mulighed for, overfor mastodonten Cipa rykkede de en magtbalance.

Hvis I får den ide, at bygningsarbejdernes fagforening de har meget nemmere ved at organisere deres medlemmer end det er tilfældet for vores, så er det ikke sådan.

Alle odds var imod!

De havde ingen tillidsfolk på arbejdspladserne, de havde ikke mulighed for at komme ind på byggepladserne og organisationsprocenten var under 30, deres potentielle medlemmer talte ikke dansk, de kom

fra korrumperede lande, hvor fagforeningernes indflydelse er ekstremt begrænset, men de vandt denne her sag, fordi de skabte et forum og en tillid blandt fire bygningsarbejdere, og det spredte sig. For et par uger siden så kom med nogle med til mit hus igen, med en check på 20 millioner til medlemmerne.

Denne her gang havde de ikke behøvet nogen opmand for at få den check hjem, firmaet var nu blevet presset så hårdt af Metroselskabet selv, at de blev tvunget til at indgå et forlig.

Det er et resultat, som kommer mange flere end de 300 metroarbejdere til glæde, det sætter en stopper for den generelle udbygning og det hæmmer den sociale dumping.

Lærerkollegerne på Frederiksberg har i de sidste tre år underlagt sig Lov 409, uden den fælles forståelse, som vi har ikke kunnet få indgået før i foråret med forvaltningen. Haft mange mindre, men for medlemmerne betydningsfulde sejre med brug af denne her metode.

Størst har vel været den sejr om tilstedeværelseskrav, det var ikke vores krav, vi havde et krav om opgørelse af arbejdstid, men for medlemmerne var det helt afgørende, at det krav om, at sidde røv til bæk! Undskyld mig!

På lærerværelserne, at det blev ophævet, uanset skulle de sidde der, uanset om det gav mening eller ej, for ideologien i Lov 409 den skulle overholdes sagde forvaltningen.

For mig var det mest overraskende, at lærerne ikke havde styrken til at forandre deres vilkår, for mig var det mest overraskende, at Frederiksberg Kommune endte med – med politikerne som stærkt pres på forvaltningen – at politikerne endte med at insistere på at tilstedeværelseskravet skulle ophæves.

For mig var det mest overraskende, at mine kolleger på Frederiksberg var mest overbevist om, at det var deres medlemskab i Danmarks Lærereforening, der havde sikret den sejr.

Vi er uddannet i lærere i at organisere os, vi skriver på involvering og medindflydelse på arbejdspladser, vi er kvalificerede, vi er lærere, og vi kræver jo – ikke for vores egen alene – men for folkeskolens skyld at blive involveret i den udvikling af et demokratis, solidarisk velfærdssamfund.

Jeg hører til dem, som mener, at det der sker i fagbevægelsen på alle niveauer, det at opruste både lokalt, nationalt og som Majbrit sagde – også globalt.

Det er vejen frem til den udvikling af bedre vilkår for alle i det danske samfund.

Tak for ordet, fortsat god kongres!

Klapsalver!

Helle: Ja tak, Regitze Flannov fra Hovedstyrelsen, og derefter er det Thomas Andreasen.

1.12.45

Regitze Flannov: Da Claus Hjort Frederiksen i sin tid beskrev, hvordan samfundet ville ændre sig markant, hvis væksten steg samtidig med, at væksten i det offentlige stagnerede, ja så var det et fremtids-scenarie.

Men nu er vi her, halvdelen af befolkningen i dag har en sundhedsforsikring, er børnehaven ikke tilfredsstillende, ja så opretter vi noget privat, søgning til privatskoler stiger, da den slidte folkeskole vælges fra, det købers marked.

Man ser sig selv, som kunde der skal have en vare, og som har retten til at shoppe videre, ansvaret, medborgerskabet og viljen til at betale til den fælles kasse er udfordret.

Claus Hjort fandt opbakning til at føre sin politik, og konturerne ses nu.

Det er her fagbevægelsen skal spille en rolle.

Vi skal forenes og have bud på, hvordan vi udvikler vores velfærdssamfund og vores demokrati, som vores virke som lærere spiller direkte ind i.

I alle år fra FTF er vi omkring 1,5 mio. medlemmer, hvor vi skal sætte vores præg og have bud på nogle af de store udfordringer, vi står overfor.

Det har vi kunnet historisk, og det kan vi i dag.

Vi har medansvaret for, at de kommende generationer også får et godt liv.

Danmarks Lærerforening kan godt gå forrest, vi skal være generøse og række hånden ud, vi skal kunne pleje vores egne medlemmers interesser samtidig med, at vi er medspillere på den store bane, og solidariserer os med de problematikker, den samlede fagbevægelse har.

Helt ærligt, der skal altså tjek på finansieringen af velfærd.

Før får vi ikke tjek på rammerne for lærerarbejdet, der skal tjek på ambitionsniveauet og lidt mod og lidt pep ind i systemet, lidt håb. Det er et job for den samlede fagbevægelse at byde ind her.

Stille tydelige krav om, at vi ser at vække de mange, som sidder og lurser bag fjernsynsskærmen, nogle gange med en følelse af, at det nytter jo alligevel ikke noget!

Jo, det gør, hvis vi skaber grobunden, hvis vi organiserer.

Folk interesserer sig for kvaliteten af vores velfærd, de interesserer sig for, at folkeskolen, kan give alle en chance, jeg tror på, at vi sammen kan skabe håb og forandring, håb om en anden vej.

Lad os sammen stille krav om, at få revideret den danske model på det offentlige arbejdsmarked, skidt det fungerer jo ikke.

Lad os gøre noget ved ytringsfriheden, uligheden, ligestillingen, miljøet, folkeskolen og fremtidens velfærd.

Lad os starte en folkebevægelse for skat, lad os finde en krammer for kollegerne ovre i skat, skat er vores skat, vi elsker at bidrage til fællesskabet, vi er stolte, smag lige på den!

1.5 mio. så batter det altså, hvis vi vill!

Tak!

Klapsalver!

Ja tak, Thomas Andreasen, Hovedstyrelsen, derefter er det Jamal Muhammed Bakhteyar

01.16.23

Thomas Andreasen: Ja tak for det. Jeg vil også godt give et indspark i debatten fra et – måske lidt andet perspektiv, men alligevel meget godt i tråd med overskriften til punktet.

Flere og flere af vores medlemmer henvender sig til os med en bekymringer og fortællinger om deres elevers sociale vilkår om de problemer, der helt konkret opstår, som følge af egentlig fattigdom i elevernes familier, fordi deres forældre er havnet på – en eller anden form for offentlig ydelse med deraf følgende manglende økonomiske muligheder for at give deres børn helt almindelige ting og oplevelser, som andre børn får.

Jeg hører ligesom formanden, at flere medlemmer giver udtryk for, at det ikke er blevet nemmere at bryde den sociale arv.

For mit arbejde som formand for Arbejdsmiljø- og Organisationsudvalget har jeg kendskab til, ja desværre kendskab til at der også er en række af vores medlemmer der havner i tilsvarende økonomiske problemer, fordi de ryger ud af arbejdsmarkedet, f.eks. efter de er kommet til skade på netop deres arbejde.

Egentlig er jeg af denne her opfattelse, at mange af de her helt konkrete situationer, som vores medlemmer havner i, ja dem havde mange af os nok ikke fantasi til, at forestille os ville være muligt i et demokratisk, solidarisk velfærdssamfund, hvis vi bare kigger 5 år tilbage.

Styrken i et solidarisk velfærdssamfund er jo netop, at der er et sikkerhedsnet, som fanger os op, hvis vi havner i situationer, hvor vi midlertidigt eller permanent ikke længere er i stand til at klare os selv.

Det gode gamle princip om, at de stærkeste skuldre bærer de tungeste byrder og bidrager til, at også de svageste har mulighed for at have en værdig og ordentlig tilværelse.

Jeg kan konstatere, at et bredt flertal af partierne, indenfor de sidste fem år har gennemført store nedskæringer og besparelser på de solidariske og kollektive ordninger på arbejdsmarkedet.

Lønmodtagere, der bliver ramt af følger efter arbejdsskade, langvarig sygdom eller handicap har ikke længere en sikkerhed for, at det offentlige sikkerhedsnet samler dem op.

Forringelser af f.eks. syge- dagpenge, fleksjob og førtidspension har medført at sikkerhedsnettet er blevet så stormasket, at mange falder igennem.

For nogle år siden havde vi 8.000 løbende fleksjobsager på Danmarks Lærerforenings overenskomst-område, fleksjobordningen fungerede godt og var et vigtigt fastholdelsesredskab til at hjælpe medlemmer til at bevare deres ansættelser.

I dag er vilkårene ændret, således at det næsten er umuligt, at blive berettiget til et fleksjob.

Sagsbehandlingstiden er så langvarig og besværlig end det mere er reglen end undtagelsen at medlemmet længe før en eventuel bevilling kommer i stand – er blevet fyret fra sit arbejde – tilgangen til ordningen på vores område er stort set gået i stå.

Jeg vil tillade mig at nævne et eksempel.

Peter på 49 og ansat på en folkeskole, da han sommeren 2013 bliver meget syg på grund af en forbipasserende blodprop i hjertet, grundet en hjerteklap fejl.

Der opereres akut og under operationen, er han i livsfare i 10 timer.

Han genoptager sit arbejde gradvist, nogle måneder efter operationen og har en forstående og tålmodig skoleleder, som ønsker at fastholde ham på arbejdspladsen.

På grund af varige følgevirkninger efter operationen, er han ikke i stand til at arbejde mere end 18 timer pr. uge.

Efter 2 års arbejde på nedsat tid, ansøger han - i samarbejde med skolen – om at blive visiteret til et fastholdelsesfleksjob.

Jobcentret tilsidesætter både skolens og Peters vurdering af hans helbred og arbejdsevne, det vurderes ikke at være behov for tilbud og i marts 2016, træffes afgørelse om, at han er i stand til at varetage et arbejde og stå til rådighed, som ledig i A-kassen.

Vi har naturligvis på medlemmets vegne påklaget afgørelsen, men sagsbehandlingstiden i Ankestyrelsen er 7-10 måneder.

I mellemtiden er han blive syge afskediget med 6 måneder løn. Han har brugt den sidste løn her i oktober, så er han henvist til at søge kontanthjælp, om han kan få det – ja, det afhænger jo så af hans og hans families samlede økonomiske situation.

Men ifølge regeringen og Folketingets flertal er der imidlertid håb forude for Peter og andre, som ham. For de tror tilsyneladende, at hvis bare kontanthjælpen og andre offentlige ydelser konstant forringes, så bliver folk, som Peter – hurtigere helt rask.

Det kan et velfærdssamfund, som det danske simpelthen ikke være bekendt.

Det med solidariteten er da også svær at få øje på.

Os i de faglige organisationer må derfor kæmpe sammen med andre, der kan se det håbløse og urimelige i denne udvikling.

En fagforening – Danmarks Lærerforening – skal ikke kun være der for de medlemmer, der er i stand til at bevare deres arbejde, de skal også være der, for dem der befinder sig på kanten eller måske endda udenfor arbejdsmarkedet.

Men som det er sagt, så kan vi ikke kæmpe den kamp alene, så her er også et eksempel på, at vi virkelig har brug for samarbejde mellem de faglige organisationer.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak, så er det Jamal Muhammed Bakhteyar!

Derefter er det Kjell Nilsson fra Hovedstyrelsen, vær så god!

1.22.08

Jamal Muhammed Bakhteyar: På sidste kongres, der appellerede jeg til formandskab og Hovedstyrelse, om de skal fokusere på tosprogsområdet og sammen med Undervisningsministeriet og KL finde på værktøjer, redskaber, løsninger og muligheder, så vi ikke taber flere tosprogede unge drenge og piger, hverken til marginalisering, til radikaliserings eller til arbejdsløshed.

Opfordringen bliver positivt modtaget af formandskabet, såvel som Hovedstyrelses medlemmer. I dag tænker jeg, hvordan DLF har arbejdet med dette område eller, hvilke overvejelser de har haft i Hovedstyrelsen.

Det ville også være interessant at høre, hvordan udsigten er i forhold til Undervisningsministeriets arbejde med området.

Hvis ikke lærernes fagforening fremhæver behovet for en strategi, er det min frygt, at undervisningsministeren under den blå regering hellere vil tie alle tanker ihjel om forbedring af tosprogede elevers undervisning.

2015 i København blev 17 tosprogede lærere afskediget og i 2016 effektiviserer kommunen tosprogsområdet således, at alle fuldtidsstillinger er blevet nulstillet.

Kommunen tvang tosprogede lærere til enten at lade sig afskedige eller gå ned på kun 12 eller 15 timers ansættelse om ugen og ulykken var altså modersmålsundervisning.

Alle deres støttetimer til dansk, som andet sprog er sparet væk.

Det er de vilkår tosprogsundervisningen har i en kommune, hvor mindst en tredjedel af befolkningen har en multikulturel baggrund.

Resultatet med at arbejde med at forstå at inddrage og videreudvikle tosprogslevers kompetencer.

Nogle er overladt til den enkelte lærer, der er presset af alt for mange og uløselige opgaver

Nu har de også mistet vigtige sparringspartnere og brobyggere i forhold til samarbejdet med de tosprogede forældre.

I forgårs holdt KLF sammen med skole og forældre og folkeskolens skoletjeneste en debataften på Københavns Rådhus om emnet, hvad skal vi med skolen?

En klar gentagelse fra flere talere var opfordringen til at fokusere på dannelse i børn og unges uddannelse, hvor dannelse med Biskop i København Peter Skou Jacobsens ord forstås som vinden om og evnen til at handle på den uoverkommelige tilværelse.

Vi diskuterede ved mit bord, at dansk sprog er uoverkommeligt for vores tosprogede elever, er sproget dannelse eller uddannelse.

Når en person mangler sprog, mangler han så dannelse eller mangler han også uddannelse?

Det sidste bar over i en hel anden diskussion, der dukkede op, om etnisk fordeling af elever i gymnasiale klasser.

Det er sjovt lige for mig at høre, hvor mange har forståelse og måske også accept for konceptet.

For mig er det en falliterklæring, at der hvor det ikke lykkes os at forbedre de tosprogede unges faglige niveau, må vi vælge den drastiske vej, at segregere dem fra de bedre fungerende elever.

Er det ikke en straf til de svage?

Om det handler om sprog, om kultur eller traditioner kan være lige meget, men at vores uddannelsessystem ikke kan komme med bedre løsningsforslag, er for mig en falliterklæring, og en yderlige opdeling i dem og os.

Hvordan skal de brune og halvbrune nogensinde opleve, at de bliver indlemmet og accepteret, som medborgere i det danske samfund?

Modsat er de mange flygtningebørn, der i dag bliver fordelt lige ud i normale klasser, udenom modtageklasser.

Vil de måske en anden gang, hvis ikke på grund af økonomien, men på grund af ideologien blive segregeret igen, med den begrundelse, at vi ikke magter at følge med i undervisningen på grund af sprog, kultur eller måske mangel på dannelse.

Man kan med rette spørge om den manglende støtte til flygtningebørn har til hensigt ikke at indlemme dem i det danske samfund og tvinge dem tilbage til deres uoverkommelige tilværelse.

Det bliver ikke den vej, vi danner et demokratisk, solidarisk velfærdssamfund.

Kære kongres, hvis I lægger mærke til, hvor vi sidder i København, vi sidder på et skilt område mellem de fattige og de rige.

På denne her side har vi Islands Brygge, lidt længere syd vi har Sluseholmen.

På den her side af vejen, på den anden side af jernbanen, vi har Sydhavnen et af de fattigste, mest belastede sociale områder i København.

Jeg ved godet at der er mange aktører. Dlf kan ikke ændre det hele alene. Men har vi forsøgt? Gør vi det klart over for alle, at der ikke noget vi accepterer?

Jeg håber, at nogen fra hovedstyrelsen kan belyse hvad dlf's holdning til segregerede klasser er. Det behøver ikke være en lang forklaring, men en klar udmelding vil jeg sætte pris på. Jeg vil gerne vide hvordan dlf vil arbejde mod segregering og diskrimination.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Niels Munkholm Rasmussen, vær så god og derefter er det Morten Refskov, Hovedstyrelsen!
Vi har en korrektion, efter Niels er det Kjell Nilsson fra Hovedstyrelsen, og så er det Morten Refskovs tur.

1.29.58

Niels Munkholm:

Det har igen været en spændende formiddag, Majbrit Berlau syntes jeg holdt et fantastisk indlæg, som til inspiration for os.

Det er jo igen Hovedstyrelsen, der sørger for, at vi får sådan nogle gode indspark her i kongressen, så tak for det.

Mit ærinde er egentlig meget små, men vigtigt, fordi når man udsender baggrundspapirer, så har man jo den risiko, at nogen af os læser dem, Gordon – det er ikke hans skyld, tror jeg, det er det, der hedder F3 et solidarisk velfærdssamfund som vi behandler, men det er den der velfærdsstrategi, som Hovedstyrelsen har besluttet i maj måned, der tror jeg, der er en lapsus, jeg er før kommet galt af sted med at stå heroppe og sige, nogen havde en lapsus, og de vidste ikke, hvad det var, men jeg har lige slået det efter – en enkeltstående utilsigtet fejltagelse.

Jeg synes, denne her er lidt katastrofal – det er nede under det, der hedder målsætning, der står der; det fremgår af foreningens principprogram, at der med udgangspunkt i fokus på folkeskolen skal arbejdes for et velfærdssamfund, der er i stand til at imødegår nationale og globale påvirkninger af borgernes levevilkår.

Så tænkte jeg; skal vi virkelig imødegå alt, hvad der kommer udefra?

Det er sørme en stor opgave for Danmarks Lærerforening, så måske er det en lapsus, man kunne jo eksempelvis sige, at det var noget af det negative, der kom og påvirkede, at det ville skulle møde på.

Jeg ved ikke, nu har Hovedstyrelsen jo behandlet det her grundigt, så man ved jo ikke, hvad der er foregået under behandlingen her, men det kunne jo godt være – det får jeg jo svar på om lidt, forhåbentlig – at den der isolationistiske – jeg har luret lidt på, at der stod isolationistiske tankegang også har sneget sig ind, der vil sige, det er gift for alt det her, man snakker om i en global verden.

Så det må vil selvfølgelig gå udenom, jeg behøver vel ikke at redegøre for, hvor meget den internationale arbejdsdeling og handel har ligget som grundlag for den økonomiske udvikling, der har skabt det danske velfærdssamfund, dansk historie påvirket udefra osv.

Så synes jeg, der er en vigtig ting, Kjell var lidt inde på det i går, jeg roste ham for det, de der FN's 7 verdensmål for global udvikling herunder klimaudfordringen, det synes jeg er en fantastisk vigtig diskussion, som jeg i øvrigt også håber, den nye hovedorganisation, hvis den bliver til noget, vil tage op. Det vil da i allerhøjeste grad være noget, der vil påvirke os og vil have grundlag for, at vi er nødt til at gøre noget – også positivt – for det, der kommer udefra.

Jeg håber i virkeligheden – med det her lille indlæg – at måske kan Hovedstyrelsen holde et møde og ændre denne her formulering.

Klapsalver!

Helle: Kjell Nilsson vær så god og derefter er det Morten Refskov!

1.33.10

Kjell Nilsson: Ja tak.

Niels Munkholm, jeg vil tage tråden op, for jeg vil tale om, hvordan FN 17 verdensmål for bæredygtig udvikling kan hjælpe os med at lykkes med arbejdet med at styrke det demokratiske solidariske velfærdssamfund.

Vi er et rigt samfund, hver dag skabes der store værdier i det danske land, sådan har det været i årtier. I januar 2013 kunne man så læse, at den internationale valutafonds cheføkonom Olivier Blanchard havde lavet en rapport, som viste, at investeringer i offentlig velfærd gavner væksten i samfundene, som helhed.

Så det er jo en af forklaringerne på, hvorfor vi er så rige i Danmark.

Så står vi alligevel i en tid, som Henrik Steffens fra Silkeborg var oppe at tale om, hvor det er som om, at eliten har opsagt kontrakten med resten af os i Danmark, om at vi skal have et solidarisk velfærdssamfund.

Der sker voldsomme omfordelinger, der sker nedskæringer i vores velfærd, og vi kommer til at stå i en situation, som Majbrit Berlau sagde, hvor vi oftest står og siger; nej, nej stop nu!

Vi vil ikke have nedskæring!

Det er der, jeg tænker, at vi kan bruge visionen fra FN om, at vi skal skabe en bæredygtig udvikling for verden, de 17 verdensmål og kan jo holde tiltagende op mod det, og så sige; ja, hvis man kan skære på det her punkt, er det så fordi, vi har ført pengene over til et af de andre verdensmål for at styrke det?

Det kunne være en ny måde at tale på, sådan så vi ikke bare kun skal sige; nej!

Det ville kunne give os et nyt sprog, og et nyt sprog har vi jo brug for, for som Rasmus Willig beskriver, så er sproget, vi bliver udsat for ødelæggende.

Enrico fra Frederiksberg var oppe at tale om, at sprog endda kan være som sprog arsenik dråber, når man mange gange bliver udsat for udtalelser som, der skal spares, rammen er lille, nej, nu står I et hylekor, mon ikke bare I gavner egne interesser?

Underforstået, at vi andre gavner ikke egne interesser.

Ove Kaj, som er blevet nævnt nogle gange, han har jo endda været ude at skrive i Politiken, at vi er direkte udemokratiske her i de offentlige ansattes fagforeninger.

Så i den bemærkning vil jeg lige sige, at det var vederkvægende at høre Majbrit ikke tale om en lille ramme for vores velfærd, vores egen Anders Bondo, han har heller taget skade af det sprog, han taler også om visioner og ambitiøs fagforening.

Jeg vil komme med et eksempel på, hvad der er sket og hvordan man kan handle ind i det der verdensmål symbolik.

F.eks. er vi jo udsat for en omprioriteringsnedskæring i det her år.

Det vil jo så sige, at når der bliver skåret i den kommunale velfærd, så vil det være sværere at kunne hjælpe et barn, som jeg jo har beskrevet på et kursus for tale/høre lærerne, en tale/høre lære, som hjalp et lille barn, som havde store talevanskeligheder, så viste det sig, at barnet var tågænger, så ligger tungen forkert i munden, det arbejdede hun med barnet om, og barnet kom til at tale meget bedre.

Så når Kristian Jensen, Venstres næstformand ønsker at spare på den kommunale velfærd, så kan man sige nej, men man kan også sige; o.k. Kristian Jensen, når du vil skære ned på målet om sundhed og trivsel, mål 3 og skære ned på mål 4 om kvalitetsuddannelsen er det så fordi, du vil flytte pengene over på et nødlidende verdensmål for at skabe bæredygtig udvikling?

Nej!

Det svarede han så selv på, at han fremhævede, at det var godt at pengene kunne gå til blandt andet at afgiften på luksusbiler blev nedsat.

Nogen gange svarer de jo ikke selv, men så kan man jo spørge på den måde.

O.k., hvis denne her nedskæring skal køre er det så, fordi pengene bliver brugt til klimavenlig energi?

Altså en måde at gå fra kun at sige nej, til også at vise en vision.

Så er vi også ude i det arbejde.

Hvordan kan man gøre det, man kan jo også gøre det ved at arbejde ude, som der er blevet nævnt, i virkelighedens velfærd, i morgen er vi mange, der skal ud med velfærdsalliancen, vi skal ud og slå ring om det lokale rådhus, for at beskytte den kommunale velfærd mod flere nedskæringer.

Selvom det er lykkedes at få stoppet det omtalte opprioriteringsbidrag fra næste år, så er der jo stadigvæk besparelser undervejs.

Der kan man jo altså også, hvis nogen af jer skal ud og holde en tale, så kunne I måske nå at læse om verdens målene, og tage argumentationen med derud, hvis I er med på det.

Så afslutningsvis vil jeg sige; husk vi er et rigt samfund, pas på I ikke tager skade af det sprog, I bliver udsat for fra dem, som vil ændre det i en kedelig retning.

Læs FN's Verdensmål og lad os i Danmarks Lærerforening være med til, at få vision om en bæredygtig verden til at blive til virkelighed.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Ja tak! Morten Refskov, Hovedstyrelsen vær så god, og derefter er det Thomas Agerskov.

1.39.11

Morten Refskov: Ja belært af i går, har jeg jo måttet disciplinere mig selv til i dag og effektivisere lidt i mit indlæg, det betyder, at jeg har måttet trække det omkring demokrati ud, det er også ret ineffektivt. Så på den måde passer det jo fint sammen.

Det jeg vil primært tale er noget om velfærdsolidaritet, som både lærer og fagforeningsmand der er man jo i sandhed et hadeobjekt for enhver, der ser det offentlige som noget, der skal begrænses.

En lænke om foden på minimalstatsentusiaster eller privatiseringshungrende og enhver er sin egen lykkes smed fundamentalister, en torn i øjet på konkurrencestatens fædre og dens disciple.

Desværre skubber den ene politiske beslutning efter den anden os længere væk fra velfærdsstatens tryk og tættere på minimal- og konkurrencestatens egen myndighed.

2025 planen er endnu et eksemplarisk eksempel.

Som folk i uddannelsesverdenen kan vi bestemt tillade os, at fremhæve at netop en fri og lige adgang til uddannelse er en hjørnesten i velfærdssamfundet.

Det er håbløst kortsigtet at spare på uddannelse og begrænse adgangen.

For at citere ikonet Nielsson Mandela, uddannelse er det mest magtfulde våben, vi kan bruge til at ændre verden!

Vi bør som lærere gå forrest i forsvaret for et samfund, der bygger på stor lighed, solidaritet og ansvarsfølelser overfor dem, som har brug for en ekstra hånd.

Spørgsmålet er, om Danmarks Lærerforening kan og skal påtage sig en særlig forpligtelse i den samlede fagbevægelse.

Det er for nuværende vores ambition, EU og regeringen har sat vores fællesskab og tryk i en budgetmæssig skruetvinge, der bare spændes år for år.

Det sker under dække af såkaldt nødvendighed og vilkår, baseret på en new public management, mistilidskultur importeret fra udlandet.

Forudsætningen er en bastant, hårdfør og styringsfundamentalistisk stat og ledelse, strategien synes at være at passivisere folk fra fagbevægelsen, alt imens vi skal effektivisere, optimere, maksimere, rationalisere og konsolidere, minimere, innovere og producere intensivere skabe mere og tænke på nye måder og servicere smartere.

Men man kan ikke blive ved med at presse effektiviteten i et system, det slutter en dag.

Det er, hvad vi aktuelt er vidner til, alt for mange offentlige ansatte har ondt i arbejdslivet, fordi arbejdspresset er alt for stort og anerkendelsen alt for lille.

Det er både urimeligt for den enkelte, det er skadeligt for samfundet.

Grete Christensen, som er formand for sygeplejerskerne sagde det så fint på landsdækkende tv i deadline i forrige uge, vi har brug for flere kolleger, ikke skattelettelser.

Der er ikke et modsætningsforhold mellem et stærkt privat arbejdsmarked og et stærkt offentligt arbejdsmarked, selvom man skulle tro det, når man hører den offentlige debat, vi er hinandens målsætninger og de ansatte skal omtales med respekt og anerkendelse uanset om, de arbejder i et jobcenter eller på en byggeplads.

Det er undergravende, når man som offentlig ansat mødes med den holdning, at man har det for godt, er for doven, drikker for meget kaffe, holder for meget ferie og mere tænker på sig selv, end på det ansvar man er sat til at varetage.

På et tidspunkt bliver det for meget, på et tidspunkt er nok, nok!

Vi har behov for en kultur og holdningsrevolution, det skal være almindeligt forekommende og bredt accepteret af ansatte, der bruger sig selv direkte i arbejdet med andre, har brug for mere afspadsering, mere optjent ferie, frihed.

Sagen er den, at det er mentalt udmattende konstant at skulle udvise empati for andre, velfærd materialiserer sig først helt konkret i folks liv, hvis rigtig mange professionelle mobiliserer rigtig meget venlighed, imødekommenhed, forståelse, anerkendelse og omsorg og empati.

Vi kunne jo svinge os helt op på den høje klinge og kalde det professionel kærlighed, det kan enhver lærer tale med om, men det kan alle andre, der arbejder med uddannelse, omsorg, pleje, rådgivning, sundhed, integration og lov og orden også.

Jeg mener – i al ubeskedenhed – jeg har et krævende og fortravlet arbejdsliv, men jeg konstaterer samtidig, at min kone som er lærer i indskoling på en folkeskole i Albertslund typisk er mere udslidt og træt end jeg er. Selvom jeg leverer betydelig flere arbejdstimer efter almindelig opfattelse har et større arbejdsmæssigt ansvar.

Der er grænser for, hvor meget professionel kærlighed, velfærdsamfundet fodfolk kan tåle at levere år ud og år ind især, når der bliver stadig færre af dem.

Vi skal forfægte en offentlig sektor, som prioriterer os langt højere økonomisk.

Jeg ønsker for jeres og for mine børn, at det her samfund lader være med at ødsle vores rigdom på højere friværddi, større biler, dyrere kampfly og bedre rødvin og rige mænd i skattely, og i stedet sørger for gode skoler og daginstitutioner og hospitaler.

Forandringen starter med at vi sammen kræver, at den samlede fagbevægelse lever op til sit navn og igen bliver en bevægelse for en bedre, sundere, mere retfærdig og bæredygtigt samfund.

Enhver rejse starter med det første skridt uanset, hvor lang den er.

Vi mener i Hovedstyrelsen at Danmarks Lærerforening skal indtage en central rolle i bestræbelserne på at genindrette vores samfund med tryghed og velfærd.

Det er både i samfundet og i medlemmernes interesse.

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Thomas Agerskov vær så god, derefter er det Bjørn Hansen Hovedstyrelsen.

Thomas Agerskov: Ja tak!

Jeg tænker lidt, hvis man går de gamle veje, så går man det samme sted hen.

Det gør man også uanset, hvor mange der bor på den vej.

Jeg vil godt støtte det med en hovedorganisation, men det er jo lidt den gamle sætning om, når man slår to organisationer sammen, så får man ikke nødvendigvis en organisation, der bestemmer en hel masse.

Jeg vil gerne støtte det, men jeg synes, vi skal blive mere konkrete på, hvad vi så vil have den hovedorganisation til at kunne.

Så vil jeg godt kommentere med det her med kamp for demokratiet.

Vi skal altså passe på, at vi ikke kommer ud med, at nu er demokratiet truet, nu skal vi til at kæmpe for demokratiet.

Demokratiet, det har altid været truet, man har altid skulle kæmpe for demokratiet, nu er det bare en anden bane, vi er på nu.

Det er ikke fordi, jeg siger, det ikke er alvorligt, det er bare sådan ret kommunikativt, så skal vi over den med det, jeg tror, der kan sidde nogle mennesker, som kigger ned igennem historien og kan få øje på situationer, hvor demokratiet har været lige så truet, som det er nu.

Det der er vigtigt at få fat i nu, det er, at man kan ikke kæmpe for demokratiet uden omkostninger, altså man kan ikke være frihedskæmper fra 8-16 f.eks. eller noget af det andet, og derfor skal vi selvfølgelig slås for, som mange har været oppe og sige, ytringsfriheden. Det er enormt vigtigt.

Så har jeg en lille kæphest om, at tage ind i en organisation og om at tage ud af en organisation, jeg kommer altid til at tænke på Lene Espersen, jeg går ikke ud fra, at der er så mange fra Det Konservative Folkeparti til stede.

Hun var rigtig god til at sige, at de konservative gerne ville høre, hun kunne bare ikke rigtigt finde ud af, hvad hun skulle sige, for at få nogen andre til at gå med på ideerne.

Det er i hvert fald sådan min egen lille teori omkring hende.

Nu synes jeg, vi skal passe på, vi ikke laver den samme fejl.

Det har været en superhyggelig formiddag, nu vil jeg gerne ødelægge lidt af hyggen, jeg er enig i alt det, der er blevet sagt, men det er ikke særlig svært at sige noget om, velfærd som skaber enighed her.

Det der er afgørende, det er at finde ud af, hvad skal vi sige for at få ændret nogen ting udadtil?

Jeg er på det med at en hovedorganisation selvfølgelig kan være meget godt.

Nu kommer konklusionen, jeg har fået noget nyt Alexander siger, den skal komme i starten, om ikke andet så midt i, for at prøve noget andet, konklusionen er at overskriften deroppe er forkert.

Når vi nu skal ud og snakke velfærdssamfund osv., så er der en ting, vi bliver nødt til at huske, det er, at vi har altså lidt en særlig status i denne her snak, fordi undervisning det er ikke en serviceydelse.

Det bliver vi simpelthen nødt til at holde fast i – i modsætning til mange andre lige så vigtige ting – næsten lige så vigtige ting – der er blevet lavet i det her samfund, så er undervisning ikke en serviceydelse.

Det er det, man prøver at gøre det til, med den måde man indleder folkeskolen på, man prøver at gøre undervisning til en serviceydelse, det er det ikke.

Der står i Grundloven, at man skal have undervisning, det skal vi holde fast i.

Så tilbage til det med overskriften – altså jeg betragter mig selv, som et meget solidarisk menneske, det er bare lige som om, at når jeg bruger ordet solidaritet udadtil, så føler folk de er med i afsnittet af Kroniken eller Matador eller noget i den retning.

Det er ikke noget særligt tidssvarende ord. Jeg er enormt ærgerlig over, at nogen af dem, som har med den politiske dagsorden end mig f.eks. med ordet frihed, det er ligesom om, så er man imod frihed, hvis man går imod solidaritet, måske skulle jeg prøve med fællesskab eller måske skulle jeg bare prøve at overveje, kunne man forstille sig et velfærdssamfund, der ikke er solidarisk?

Det er det, man egentlig har sagt, når man havde et velfærdssamfund, så har man også sagt, det skal være solidarisk.

Klapsalver!

Helle: Jeg havde lige nået at annoncere Bjørn Hansen fra Hovedstyrelsen, men så løb der flere taler ind på talerlisten.

Jeg har taget Bjørn i ed, og har aftalt med ham, at han kommer på efter den kaffepause, vi ligger ind nu, der er foreløbig 4 indtegnede talere, hvis det skal mening med en kaffepausen her i formiddag, så må det vist være nu, så vi suspenderer kongressen, og går til kaffepausen, den varer 20 minutter, vi mødes herinde 5 minutter over 11.

Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 11.05 – 12.00

Dagsordenens punkt 6: Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund

Helle: Jeg vil lige repetere, vi er jo i gang med dagsordenens punkt 6.

Vi er i gang med talerlisten.

Næste indtegnede taler er Jørgen Hansen fra Hovedstyrelsen, derefter er det Jesper Skorstengaard.

Vær så god Jørgen!

Jørgen Hansen: Tak for det, jeg har taget ordet her for, at give nogle svar til Jamal, som endnu engang – og tak for det – rejser et vigtigt spørgsmål, som han også havde fat i på kongressen sidste år sammen med nogle andre om, hvor vi faktisk gav et tilsagn om, at hele tosprogsområdet og hvad deraf følger, var et område, vi ville tage at arbejde videre med i det her næste år.

Heldigvis så vil jeg også sige, at det har vi gjort, vi har fat i nogle ting, som vi arbejder med nu, som jeg lige vil prøve at ridse op, men jeg vil også med det samme sige, at vi ville rigtig gerne have været længere endnu end, vi er, men det her kræver et samarbejde, mange af tingene kan vi ikke lave alene, det kræver et samarbejde – både med ministeriet og med KL, der er både mange omrokinger indenfor det her område i ministeriet og hos KL, samtidig er det mange gange rigtig svært at få fat i de folk og få de diskussioner med dem, som vi gerne vil have, men vi arbejder på det, vi prøver virkelig at gøre noget ved det. Internt i undervisningsudvalget har vi nedsat nogen arbejdsgrupper, den ene arbejdsgruppe den kalder vi tosprogs politikken, det er en arbejdsgruppe, som i virkeligheden tager udgangspunkt i den pjece, som kom for rigtig mange år siden, der hedder – Fællesskabets skole i et multietnisk samfund, jeg tror, det var i 2001, den kom. Den trænger nok til en revision.

Vi kigger i hvert fald på den, vi kigger på indholdet, det er faktisk ikke fordi, det ikke er aktuelt stadigvæk, mange af de ting, der står der, men der er nogle andre ting, som man måske skal grave frem.

Det vi i hvert fald vil bruge det til, det er at sætte fokus på hele tosprogsområdet, få lavet en pjece som vi kan få sendt ud til medlemmerne, der arbejder med de her ting. Det håber vi i hvert fald på, at vi kan få gjort, der også skal indeholde nogle handlemuligheder på området, vi håber meget, at vi kan nå at blive færdige med dem i løbet af det her år, altså inden nytår.

Det er planen.

Vi har også en anden arbejdsgruppe i samme boldgade, kan man sige, den hedder antimarginalisering, som handler om, hvordan kan vi give lærerne nogle muligheder for, at arbejde på skolerne med undervisningen, sådan at man forebygger en marginalisering og dermed jo også forebygger den radikaliserings, som man også frygter og som alle også er inde på, kan ske.

Det er sådan en generel, kan man sige, nogle generelle handlinger på, hvordan kan vi via undervisningen og brug af formålsparagraffens idealer faktisk være med til at forebygge, at der skulle ske en marginalisering eller radikaliserings af nogle af eleverne.

Det er også noget, vi håber, at vi kan blive færdige med i løbet af det her skoleår – eller i hvert fald det her år inden nytår.

Så havde vi jo inden sommerferien, det tror jeg, I alle sammen husker, en stor flygtningekampagne, som jo også er en del af denne her indsats, hvor vi havde fokus på de mange flygtningebørn, som kom til landet og skulle have et ordentligt skoletilbud, hvordan der blev lavet en lov, som vi ikke var helt enige i, vil jeg godt sige. Derfor vil vi også prøve at følge op på hele den kampagne, vi havde der, det gør vi blandt andet ved at sende en TR undersøgelse ud inden længe, hvor vi spørger; jamen, hvordan er det så gået ude i kommunerne, ude på skolerne i forhold til, at der jo blev lovet at de elever, de skulle individuelt vurderes om, hvilken støtte de skulle have, hvis de skulle ind i almenklasserne og være.

Vi hører mange historier om, at nogle steder da er de her elever bare blevet sat ind i klassen, uden ret meget støtte og hjælp, hverken til eleven eller til lærerne – for den sags skyld – andre steder har man sat

en større apparat i gang, og der er lavet bånd med modersmålsundervisning, der er lavet forskellige andre tiltag, men vi vil rigtig gerne have et mere præcist billede af, hvad er det, der er sket?

Så derfor spørger vi altså om de ting også inden længe, så vi får et overblik over, hvordan det er gået med de her mange flygtningebørn.

Derudover har vi også et projekt det, der hedder fremfærd, som er sådan et projekt, som er afledt af overenskomstmidler, der vil vi rigtig gerne sammen med KL, vi er i gang med det, vi ved selvfølgelig ikke 100 procent, om det bliver til noget, men vi arbejder med at have et projekt her, som handler om modtagelse af flygtningeforældre og samarbejde med flygtningeforældre omkring det, at komme til Danmark. At få sat sådan et projekt i gang kunne være en anden måde at støtte de børn, som skal ud i skolerne og være, hvor underviserne får fat i forældrene på denne her led.

Derfor er det også et projekt, som vi satser på at kunne komme videre med.

Det er her, hvor det kræver rigtig meget samarbejde med andre parter også.

Endelig så spørger du om ministeriets indsats, der må jeg jo så sige; jamen ministeriet har jo nedlagt deres tosprogs taskforce og flyttet de konsulenter, der var der over i læringskonsulent korpset.

Det er måske ikke den bedste løsning, men der sidder altså stadigvæk de folk, som havde kendskab til området, de sidder stadigvæk i læringskonsulentkorpset, vi holder jo selvfølgelig fast i, at de også skal bruge de kompetencer, de nu engang havde på hele tosprogsområdet og de ideer og det ansæt, de havde der til at fortsætte akut sparring ind i støtten til lærerne ude på skolerne på det her område, så det holder vi fast i den dialog og i den referencegruppe, hvor jeg sidder – blandt andet omkring læringskonsulenternes arbejde, så det er noget af det, vi også ser på i den sammenhæng.

Endelig så spørger du – meget konkret – du efterlyser vores udmelding om brugen af segregerede klasser

Den kan du få meget kort!

Vi ønsker absolut ikke segregerede klasser, det er ikke noget, vi anbefaler, det var det korte klare svar. Tak!

Klapsalver!

Helle: Ja tak! Så er det Jesper Skorstengaard – vær så god!

Derefter er det Jonas Wrobel!

Jesper Skorstengaard: Når jeg vælger at tage ordet, så skyldes det sådan to ting.

For det første var det fordi næstformanden i vores lærerforening Dorthe Fisker viskede til mig, kan du ikke gå op og sige noget, der får denne her debat til at komme en lille smule ned på jorden.

Derefter så hører jeg Thomas tage et ganske udmærket indlæg omkring, hvad er det egentlig, vi snakker om her, så kom jeg til at tænke på, vi er vel alle sammen enige om, dem der har været på talerstolen, at patienten er syg.

Det vi måske mangler at definere, det er, i hvor alvorlig grad er den syg, hvor er den syg henne, derefter hvad er det så for en medicin, der skal bruges?

Jeg synes, at det er ret afgørende, at det er der, vi sætter vores fokus.

Vi kan ikke tale om velfærd uden at tale om os selv, vi er nødt til selv at være den forandring, hvis vi vil et andet velfærdssamfund.

Nogle af de bemærkninger og kommentarer, der har været, er gået meget omkring styringslogikken.

Det er jo ikke første gang, man skal ud og fortælle os omkring det, der skete i 2012 og 2013, jeg tror, vi alle sammen er helt overbevist om, at det var sådan, det foregik.

Jeg synes, vi skal prøve at lægge mærke om, det fag – rent faktisk – er sådan, det stadig forholder sig.

Jeg har sådan i det sidste halve år lyttet mig til på diverse gange på vores rådhus blandt embedsmænd, blandt politikere – ja sågar en borgmester, som er næstformand i KL, at der faktisk er nogen, der er ved at indrømme, at den styringslogik for no problem management er ikke den, vi stod i, og måske tæt på en indrømmelse af, det virker ikke.

Der er måske også ved at komme nogen, der siger; vi må gøre noget andet!

Der tænker jeg; ok, så ved vi da lidt om, at patienten har været syg, og vi ved lidt om, at de styringsmidler, som var blevet sat i værk, de virker ikke, så må vi ind og have fat i benet og sige; hvad skal vi så gøre?

Det der med, hvad skal vi så gøre? Det er der faktisk nogen ude omkring i det kommunale Danmark, som prøver at give bud på.

I Aarhus er det sådan, at byrådet med borgmesteren i spidsen, jeg er klar over, at det er virkelig et medie stunt, og der er rigtig meget værdi i det, kom med et skriv, der hedder Kommune forfra! Hed det. Kommune forfra er som sagt et populistisk stunt på mange måder, men det har dog alligevel i sig en kæmpe værdi for os.

Så taler det om, at vi er nødt til at gennemtænke velfærden, vi er nødt til at sætte borgeren i centrum, vi er nødt til at underminere nogle af de fyringssystemer, som man har lagt ind, frem for alt så er vi nødt til at sige, at det er medarbejderne, der er den afgørende faktor for, at det lykkes.

Der ligger en kæmpe stor opbakning i det udsagn.

Det var faktisk stå stort, så vores borgmester kom ud - under de store velfærdsdemonstrationer – og gav det samme budskab til medarbejderne.

Det der med, at bide sig fast i, at der er nogen, der vil noget andet, det tror jeg, vi som organisation, det tror faktisk, vi som fagbevægelse, skal bide os i, for vi har brug for alliancepartnere, vi har brug for nogen, som vi kan gå sammen med og ikke kun nogen, vi kæmper imod.

Det kommer så til det, der hed Aarhus for velfærd!

Fordi, som jeg sagde før, så bliver jeg nødt til selv at gå forrest, vi er nødt til at være dem, der er forandringen.

Blandt alle organisationerne i Aarhus på det kommunale område, der var vi ret hurtige enige om, med de sidste store budgetbesparelser, at nu er vi simpelthen nødt til at lave en musketer ed.

Vi har snakket rigtig dårligt om lederne her også i dag i disse par dage, faktisk har vi lederne med også i den kronik, vi skrev, udgangspunktet var faktisk, at sige til kollegerne; drop grønthøster metoden, vis hvor det er, I vil have effektivisering og besparelser.

Det er selvfølgelig kontroversielt, at gå uden om den slags ting, men rent faktisk er det jo det, der skal være med til at vise, hvordan vi fremadrettet kan løfte tingene sammen.

På baggrund af det, så kontaktede vi LO i Aarhus, der er det sådan, at vi her engang i næste uge, stifter en ny organisation, der hedder Aarhus for Velfærd.

I det mål, som Aarhus for Velfærd har sat sig, det vil jeg prøve at læse op for jer.

Vi ønsker altså et kommunalt oprør, hvori at vi som faglige støtter op om den kommunalbestyrelse, vi har i Aarhus.

Vi ønsker at etablere et samarbejde med andre kommuner, hvor kommunalstyrelsen og fagbevægelsen sammen kan mobilisere sammenhængende og landsdækkende bevægelser.

Vi ønsker simpelthen, at det kommunale Danmark siger til Folketinget: Giv os mulighed for at drive kommune!

Vi ønsker en klar tilkendegivelse, hvor vi forsvarer det kommunale selvstyre, det er ikke bare i byråds-salen, men det er faktisk borgerne og kommunalpolitikernes ret til at bestemme over den kommunale økonomi, og til at træffe beslutninger til gavn for velfærden.

Det er faktisk at kæmpe mod fremtidige forringelser af de kommunale velfærdsordninger, men også – her kommer måske det en lille smule kontroversielle, at snakke omkring reelle effektiviseringer, ved at snakke om øget forebyggelse, ved at snakke om øget reduktion af de problemer, som vi ser sammen. Altså at vi går ind og forebygger i stedet for, det vi ser i dag, hvor det som regel er, når først skaden er sket.

Sidst, men ikke mindst, så ønsker vi en fremadrettet debat, hvor vi snakker med kommunen, om det kommunale selvstyre, om hvordan vi udvikler, hvordan vi udvikler bedre medborgerskabstanker, skal vi have deltagerbudgetter, skal vi ligge økonomi ud til små dele af byens borgere, skal vi søge dispensation i forhold til folkeskoleloven, f. eks. i forhold til skolebestyrelser etc., etc.

Altså prøve nogle nye tiltag i forhold til at snakke demokrati, i forhold til at snakke inddragelse.

Det der er hele pointen i det her, det er, at vi er nødt til at prøve være dem, der går forrest, vi er nødt til at være dem, der siger; vi kan skabe forandringer, vi kan skabe en større tryghed for de borgere, børn og unge, som alle os der sidder i salen, kærer os om.

Så når vi tager den diskussion, så skal vi bare huske på, at vi ikke bygger den på myter om alle de andre, om LO medarbejderne eller LO, som ikke forstår os eller dem, der sidder i kommunalbestyrelsen og ikke forstår os eller de embedsmænd, som ikke vil os, men i højere grad kigge på, er der nogen, som vi kan kommitte os til? For det er der faktisk derude!

Klapsalver!

Helle: Ja tak, Jonas Wrobel, og derefter er det Henrik Hansen!

Jonas Wrobel: Tusind tak for ordet!

Jeg har simpelthen valgt at begære ordet, fordi jeg blev sådan set tændt af den her tale, der var tidligere, fordi det område var ideologisk, det er så rigtigt, det der bliver sagt, at vi i fagforeningen skal stå sammen, alle sammen jeg mener, vi skal gå tilbage til vores rødder.

Det vi ser, der sker nu her, det er sådan noget som f.eks. uddannelsesalliancen, som er tværprofessionel, men også går på tværs af både studerende, men også uddannede. De står sammen om, at vi skal have en veluddannet ungdom. Det er fantastisk, og det synes jeg også bare viser, at vi rykker mest, når det er, vi står sammen.

Jeg har hørt mange historier fra min tipoldefar, som var fagforeningsmand om, hvor meget de rykkede dengang.

Det synes jeg er – igen – helt fantastisk, det er noget, vi skal tilbage til.

Når det er, at vi har problemer, så skal vi kalde på de andre fagfolk, når det er, de har problemer, så skal vi også gå over og hjælpe dem, fordi sådan er det, at vi bare skal gøre det, vi står stærkere sammen, vi har en væsentlig stærkere stemme sammen.

Det der egentlig bare er essensen af det her, det er bare, at vi rykker mest, når vi er solidariske, når det er, vi forpligter os i fællesskab.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak Henrik Hansen vær så god og derefter er det næstformand Dorte Lange!

17.08

Henrik Hansen: Det var dog dejligt at høre en ung mand sige ordet solidaritet.

Klapsalver!

Når vi snakker demokrati og et solidarisk velfærdssamfund, så vil jeg godt komme helt ned på jorden Jesper, vi snakker nemlig også om et retfærdigt samfund, vi skal også snakke om lighed imellem kommunerne, imellem landsdelene.

Jeg har lige læst, jeg sad hernede og blev lidt inspireret, at kontanthjælpsloftet rammer 3-4000 københavnske familier, de ryger ind i en social deroute og kan risikere at gå fra hus og hjem, de mister 30 procent af deres rådighedsbeløb og kommunen har ikke plads til genhuse dem nogen steder. I en overgangperiode kommer man måske på kontant, så kan man jo også få en enkeltbillet til Lolland eller Holbæk eller et andet sted.

Hvis man tager til Lolland, hvor der er billige boliger, så kommer man ned til de andre 3.300 kontanthjælpsmodtagere, der bor i Lolland Kommune, som vel og mærke er en kommune på 42.000 ca. Levealderen er 3,2 år kortere end gennemsnittet i Danmark.

Når der lever 3.000 kontanthjælpsmodtagere, så har de også børn, mange børn, som lever i konkret fattigdom.

Ca. 2 procent af børnene i Lolland Kommune mellem 0 og 22 år er anbragt udenfor hjemmet. Der går 30 procent af børnene i Lolland Kommune i privatskoler, 30 procent ja, det er 3.000 børn i folkeskolen og 1.000 børn ca. i privatskolerne.

Dertil kommer, at Lolland Kommune er lige i øjeblikket ved at beslutte, at der skal spares 18 millioner på skoleområdet og børn- og ungeområdet i 2017, der skal spares 30 millioner fra 2018 til 2020.

Bare for at sige, at når vi snakker om solidaritet, vi snakker om velfærdssamfund, så er det her en faktor, som vi også skal inddrage.

Her er ingen løsninger i det, jeg står og siger her, men jeg kan fortælle jer, at mine kolleger i Lolland Kommune hver evig eneste dag oplever børn, der er præget af fattigdom, det oplever de konkret, det kan mærkes på kroppen, det kan mærkes på sjælen, det aspekt skal vi have med, når vi snakker solidaritet.

Helle: Så må du også stoppe!

Henrik Hansen: Jeg har lige nogle citater her fra en undersøgelse, den kommer på lige inden, jeg slutter. I perioden januar til juni 2016 tilflyttede i alt 930 personer Lolland Kommune, deraf var 157 børn og unge under 18 år.

Ud af de i alt 773 voksne tilflyttere modtog 41 % en kommunal forsørgelsesydelse på tilflytningstidspunktet.

35 % var i beskæftigelse, 5 % var selvforsørgende selvstændige, 8 % modtog SU og 8 % modtog folkepension.

2 % modtog efterløn og 1 % havde anden forsørgelse.

Det er den virkelighed, som kollegerne står i hver evig eneste dag, det synes jeg, vi skal have med i vores diskussioner her.

Tak for ordet!

Klapsalver!

Helle: Ja tak, næstformand Dorte Lange, vær så god, derefter er det Niels Lynnerup fra Hovedstyrelsen!

Dorte Lange: Ja, nu er FN verdensmål blevet nævnt heroppe, det er nogle rigtig flotte verdensmål, der er blevet stillet op, hvis det lykkes i 2030, så er vi virkelig kommet et godt stykke på vej, som klode.

Det af målene, der handler om uddannelse, det er mål nummer 4, hvoraf 4,1 altså aller første paragraf, der hedder det jo, at alle piger og drenge skal have grunduddannelse og høj kvalitet, så står der, at den grunduddannelse den skal være gratis, og man skal have lige adgang alle sammen.

Med piger og alle drenge, så mener alle i hele verden.

Til den side af det da er Inducation International, som jo er vores store verdensorganisation, rigtig meget opmærksom på, at privatisering af uddannelse er nok den allerstørste fare lige i øjeblikket for, at vi overhovedet kan nå det verdensmål.

Det bliver der sat rigtig meget ind på – Inducation International har lavet en særlig indsats, som vi kalder Global Responce to privatisation and marketication of education.

I daglig tale Global Responce, som er et forsøg på at samle kræfterne i lærerorganisationerne imod den her privatiseringstendens.

Der er nogle kæmpe store firmaer i USA, som har – som udsigt – at de kan tjene multi mange, virkelig virkelig mange trilliarder, milliarder dollars og kroner på det her, hvis de for alvor kommer ind og kan hente pengene ud af uddannelserne.

Deres vej ind i det går to veje, sådan groft sagt, Global South – altså i udviklingslandene, der går de ind og tilbyder det, de kalder low fee education. Altså ved et ganske lille bidrag kan du få dit barn i skole – i en bedre skole, kalder de det.

Nogle af de steder, hvor uddannelser er svært tilgængelige osv., der stiller de op og siger; vi har nogle tilbud her, som er svære at afslå, og det koster ikke ret meget.

Det er nogle priser, som jo er små set med vores øjne, men som for de familier er nogle store priser. I øvrigt så er det, de stiller til rådighed af meget ringe kvalitet, det er virkelig meget sådan, hvad skal vi sige – det er en iPad, som denne her lærer får i hånden, hvor der er nogle undervisningsforløb, som så er selv rettende bagefter, så deres sikkerhed for succes, det kan vise nogle gode test scores, fordi det er – et eller andet sted – allerede ligge implicit.

Det er altså meget ind i Global North, som vi også kalder det, altså generelt set i de udviklede lande, altså dem vi er en del af, industrilandene er at stille koncepter til rådighed, det er at kunne komme med undervisningsmateriale også testsystemer på et meget højt avanceret niveau, de står også på spring for at komme til at investere i Danmark, her er en af deres udfordringer, at vi er et lille skoleområde plus det, at vi stadigvæk insisterer på, at vores elever skal kunne samarbejde om ting. Det er lidt svært at lave de her systemer, sådan at man kan det.

Når vi taler om de her ting, så er denne her jo, det globale syd, det er meget udsat, meget eksponeret for privatisering, direkte privatisering, det er de Angel saxistiske lande også i det globale nord.

Mens vi jo i Norden stadigvæk har en meget høj grad af offentlige uddannelser.

I Danmark især, da er grundskolen jo – altså selvom vi har de frie skoler, hvor forældrene skal betale det, så må man ikke trække overskuddet, når man giver forretnings på de frie skoler.

Det må man gerne i Sverige også børnehaver i Norge kan man også lave profit på, om jeg så må sige.

Når jeg er med i nogle af de her diskussioner i Education National, så prøver jeg faktisk også at forklare, at nogle af de mekanismer, vi arbejder under, de ligner private firmaer.

Det er lidt svært at forklare konkurrencestaten. Det er svært at forklare tabet af demokrati – eller det kan jeg godt, jeg kan godt forklare vækst tabet af demokrati, topstyring osv., som minder mere og mere om private firmaer, men selve det der med at får oversat, hvad konkurrencestaten egentlig er for noget, for det er oversat til engelsk, det ligger ikke lige for, men derfor deltager vi selvfølgelig alligevel meget i de her ting, vi er klar over, at uanset hvor langt man er, i at blive privatiseret så har vi sådan en samlet pakke.

Helt konkret så bygger det her også på, at vi giver støtte til vores kære kolleger i Afrika, Danmarks Lærerforening støtter opbygning, og uddannelse af tillidsrepræsentanter i en lang række udviklingslande, vi har støttet Den Kenyanske Lærerforening gennem nogle år.

Vi har konkret også støttet, at de østafrikanske lærerforeninger kan holde møder sammen.

Der er jo simpelthen nogle infrastrukturelle veje og så videre, hvor det kan være sværere at mødes, det kræver jo, at vi giver dem en hånd.

Det har vi gjort.

Vi har dannet et Østafrikansk lærerforenings samarbejde, via det er de begyndt nu at kortlægge, hvor langt de her private firmaer er i at lave skoler.

Der er et stort amerikansk firma, der hedder Bridge Academy, som arbejder på denne her måde med at lave de her skoler i Kenya, de laver dem også i Uganda.

I Kenya har de fået forelagt det, og det skal de også til i Uganda, jeg skal faktisk derned og være med på en konference en arbejdsseminar, som de har den første uge i oktober. Hvor de så på lærers dag 5.

oktober offentliggør, hvor langt de er kommet med det her for at lægge pres deres regering i Uganda og sige; de her lav kvalitetsuddannelser bliver udbudt stik imod og på tværs af, hvad vi har af mål for vores demokratiske skattede mål for vores uddannelser i Uganda osv., med dårlige faciliteter osv., ingen toiletforhold og alt det der.

Det er der faktisk nogen, der hiver penge ud af vores land – på baggrund af.

Så det håber jeg på, at det giver os en konkret solidaritet, ikke bare for at hjælpe afrikanske skoler og børn og samfund videre, men faktisk også for at vise – at vi ønsker at stå imod denne her privatisering og afdemokratisering osv. af uddannelse på verdensplan.

Så helt konkret arbejde i forhold til Verdensmålene er vi også i gang med i Danmarks Lærerforening.

Tak for det!

Klapsalver!

Helle: Niels Lynnerup fra Hovedstyrelsen, vær så god Niels!

Niels Lynnerup: Ja tak for det, der var ikke nogen, der spurgte mig, om jeg ikke rigtigt kunne beslutte mig, siden jeg blev ved med at trykke mig ind og ud af listen, men det er altså efter aftale med dirigerterne, at jeg har fået ordet nu.

Jeg har et lidt andet sigte, det er jo sådan, at Danmarks Lærerforenings samarbejde med den øvrige fagbevægelse om at sikre demokrati og velfærd, det foregår både på landsplan, det foregår regionalt, og det foregår lokalt, men det foregår også, som Dorte lige var inde på – globalt.

I baggrundspapiret til det her punkt, der er det nævnt, at demokrati er en livsform, det er ikke en sejr, som er vundet med en vedholdende kamp, hvor offentlig ansattes stemme har en væsentlig værdi.

Netop nu er der ikke noget sted i verden, hvor disse ord passer så rammende, som på situationen i Tyrkiet.

Danmarks Lærerforening der igennem flere år i såvel regi i den europæiske lærerforening TUSE, såvel som Inducation International er aktiv i bestræbelserne på at sikre fundamentale menneskerettigheder, derunder især fundamentale fagforeningsrettigheder.

Tyrkiet har sådan set reduceret samtlige aftaler og konventioner, som skulle sikre de her rettigheder, men man kan uden at overdrive sige, at de er ikke fuldt implementerede endnu, det er altså mildt sagt. Tværtimod, så går det den helt forkerte vej i Tyrkiet.

Danmarks Lærerforening kan ikke nå at være tilstede ved magtsager, hvor vores kolleger i den tyrkiske lærerforening Egitim Sen og Kesk. Det er hovedorganisationen, dernede der svarer nogenlunde til FTF. De har været under anklage for nogle forhold, som vi her opfatter som helt almindelige fagforeningsrettigheder.

Ideen med at vi er tilstede i de her retssager, de foregår fortrinsvis i Ankara, det er, at vise de tyrkiske myndigheder, at der er massivt pres fra de europæiske lærerorganisationer på at de anklagede sikres en fair retssag.

Det er nemlig ikke nogen selvfølge, slet ikke hvis de anklagede tilhører det kurdiske mindretal.

Det betyder ransagelse af fagforeningskontorer, anholdelse – tilfældige anholdelser – som oftest har anklagen mod vores fagforeningskolleger været begrundet i forbindelse til illegale organisationer.

Naturligvis grundløst, vores kolleger er også blevet frikendt, men hver gang så er retssagerne trukket i langdrag, derved er det også lykkedes at flytte fokus fra det arbejde og den demokratiseringsproces, som såvel Egitim Sen og KESK er en stor del af.

I det seneste år er situationen i Tyrkiet yderligere tilspidset, det skyldes naturligvis især situationen i Sydøst Tyrkiet.

I januar der stiftede en gruppe på godt 2000 personer en gruppe, der blev kaldt Academic fore Peace, gruppen kritiserede den tyrkiske regerings håndtering af situationen i Sydøst Tyrkiet, hvor der angiveligt skulle have fundet flere overgreb sted mod den kurdiske civilbefolkning, hvor såvel skoler som sundhedscentret var blevet lukket.

Ligesom adskillige undervisere var blevet suspenderet.

Academic fore Peace, de udstedte en underskrevet erklæring med overskriften. We will not be af part to this crime!

I erklæringen da opfordrede man den tyrkiske regering til at finde en varig fredelig løsning i Sydøst Tyrkiet, blandt med deltagelse af internationale observatører.

Sådan noget skal man ikke gøre i Tyrkiet.

På trods af denne vores simple brug af ytringsfriheden, blev adskillige af underskriverne efterfølgende kriminaliseret, suspenderet og afskediget.

Helt galt er det så gået, siden der egentlig var kupforsøg i juli måned, som har betydet undtagelsestilstand, hvor alle demokratiske rettigheder tilsyneladende er sat ud af spillet.

Man kan naturligvis ikke udelukke, at der ikke er nogle af de anklagede offentlig ansatte, som kan have tilknytning til den såkaldte Gülen bevægelse, som antages at stå bag kupforsøget, men siden juli er 80.000 offentlig ansatte blevet suspenderet, vi ved ikke præcist, hvor mange af dem, der er fra undervisningssektoren, men 1. september er det oplyst, at Undervisningsministeriet er ramt af godt 28.000 afskedigelser, så sent som i torsdag blev det oplyst, at 11.285 lærere var suspenderet på baggrund af deres støtte til separatistisk terrororganisation.

Nu er det jo sådan, når man hører sådan nogle tal her, så kan man godt sådan – der kan jeg godt blive sådan lidt jydekritisk og så sige; kan det nu pas?

Men de her tal er altså nogen, vi har fra den danske ambassade i Ankara, så det må formodes at være ganske valide.

For at give et yderligere indtryk af, hvad man risikerer, når man engagerer sig i fagpolitik i Tyrkiet, så kan jeg oplyse at Egitim Sens generalsekretær Sakim Hilmas allerede for 4 måneder siden, altså før kuppet gik under jorden, for at undgå igen at blive arresteret, hun er nu flygtet til Köln og bedt om politiske asyl.

Siden indførelsen af undtagelsestilstanden har der været international opmærksomhed og kritik af omfanget af suspenderinger og afskedigelser, suspenderinger og afskedigelser er helt ude af proportioner, men som de fleste nok også ved, så er den internationale kritik af Tyrkiet desværre uhyre afmålt.

Derfor fortsætter myndighederne i Tyrkiet tilsyneladende uanfægtet det, man uden at overdrive, kan kalde tilsidesættelse af fundamentale demokratiske rettigheder.

Både via Inducation International og fra Danmarks Lærerforening har vi i lighed med mange andre organisationer i sommer sendt protestbreve til den tyrkiske regering med en kraftig opfordring til at overholde internationale konventioner, fundamentale menneskerettigheder og herunder fundamentale fagforeningsrettigheder.

Men vi ved også fra vores tyrkiske kolleger, at en hilsen her fra vores kongres – rent faktisk – også har en betydning, også mere end man sådan umiddelbart tror.

Uden sammenligning i øvrigt så kan man jo sige, at da vi var i konflikt i 2013, da ved vi også godt, hvor meget det betød, når vi fra udlandet fik tilkendegivelser.

Vi har jo ved adskillige lejligheder mødt repræsentanter fra Egitim Sen, det kan nærmest ikke stoppe igen, når de skal takke for den support, som Danmarks Lærerforening har ydet dem op gennem årene. Hver gang så gør det også opmærksom på, hvad vores opmærksomhed har betydet.

Det er på den baggrund, at vi fra Hovedstyrelsen, ønsker at fremlægge en resolution, som en støtteerklæring til vores tyrkiske kolleger, så skal I ned i jeres system igen under punkt 6.

Der er der kommet et forslag, der hedder nummer 10, det lyder sådan her:

Danmarks Lærerforening støtter vores kolleger, som er organiseret i lærerforeningen i Egitim Sen i deres kamp for et demokratisk samfund, ligesom vi støtter – såvel medlemmer som ledere af hovedorganisationen for offentlige ansatte KESK.

Danmarks Lærerforening har protesteret overfor de tyrkiske myndigheder og insisteret på, at de overholder fundamentale menneskerettigheder, vi tager på det skarpeste afstand fra den tyrkiske regerings indgreb på uddannelsesinstitutioner og lærere.

Disse tiltag - som foretages i ly af landets undtagelsestilstand efter kupforsøget, er helt ude af proportioner og et angreb på fundamentale menneskerettigheder.

Den tyrkiske lærerforening Egitim Sen er i en lang årrække gået forrest i forsvaret for demokrati, menneskerettigheder og ytringsfriheder i Tyrkiet.

Vores tyrkiske kollegers rettigheder og frihed er nu mere truet end nogensinde.

Sådan lyder forslaget fra Hovedstyrelsen, jeg tænker sådan umiddelbart, jeg tænker sådan umiddelbart - selve ordlyden er helt afgørende for vores tyrkiske kolleger, men jeg er sikker på, at en hilsen fra Danmarks lærerforenings kongres har betydning for dem, så det er vores forslag.

Tak!

Klapsalver!

Helle: Ja tak – Niels Lynnerup fremlagde Hovedstyrelsens forslag til kongresresolution i nr. 10, så vil jeg gerne give ordet til Gordon Ørskov Madsen – vær så god!

Gordon Ørskov Madsen: Ja.

Jeg vil gerne give et par kommentarer, så tror jeg formanden vil kommentere yderligere efterfølgende. Først og fremmest lige en opfølgning på Niels Munkholms bemærkninger her om lapsus – jeg er helt pjattet med det ord.

Jo, Niels jeg tror godt, vi kan kalde det en lapsus.

Jeg vil i hvert fald gerne understrege, at fra Hovedstyrelsens side har den formulering omkring, at imødegå internationalt osv., har i hvert fald ikke været ment, som en isolationistisk opfattelse af, hvordan vi betragter det her, slet ikke. Tværtimod så har vi faktisk diskuteret og lagt frem og haft, som intention at vi vil prøve at hente noget international inspiration i det her arbejde.

Vi vil også hente national inspiration, Jesper Skorstengaards eksempel – jeg ved, der findes flere rundt omkring i landet på lokale samarbejder, hvor man sætter nogen målsætninger, hvor man ligger nogen værdimæssige opfattelser ind i et samarbejde om, hvordan kan vi forandre det samfund her til noget bedre, det vil vi også lade os inspirere af, så vi vil ikke lige nu i Hovedstyrelsen sætte os ned og komme og komme med nye formuleringer på vores strategipapirer, men nu har jeg i hvert fald understreget, hvad det er, der er vores holdning, så må vi kigge på det hen ad vejen.

Jeg vil bare sådan lige i parentes bemærke – for sjov skyld – at normalt så betyder – at imødegå – søge at ændre.

Der findes faktisk en anden betydning også, som betyder – være villig til at gå ind på!

Men det er en forkert betydning ifølge ordbogen, så Niels du har et point her.

Så vil jeg også godt sige, at der er flere, der har været oppe at sige, at det her med demokrati er et – nu sagde jeg det også selv, så derfor er det rigtigt – men det her med demokrati er så enormt vigtigt, og et helt afgørende fundament i et velfærdssamfund og i det danske samfund i det hele taget.

Jeg tror, vi skal passe på med, at lulle os selv og hinanden ind i en selvopfattelse af, at det danske demokrati er det bedste i verden til alle tider.

Thomas har nemlig ret – fra Gladsaxe – du har nemlig ret i, når du siger, at vi skal altid og har altid skullet kæmpe hver eneste dag for både og opretholde og udvikle vores demokrati.

Derfor får jeg lyst til at henvise til denne her lille fremragende bog, skrevet af Hal Koch den hedder – Hvad er demokrati? Den blev genudgivet i 2015 i forbindelse med Dansk Ungdoms Fællesråds 75 års jubilæum. I skal tage at læse denne her bog, den bliver man klog af, hvis ikke I har læst den.

Jeg har beordret begge mine børn til at læse den.

De har også gjort det.

Alle unge bør – ja unge som gamle – også dem midt imellem – bør læse denne her bog, fordi man klog af den, og vi har brug for at blive kloge.

Her står – blandt mange andre ting – demokrati – jeg citerer – er ikke en sejr, som er vundet, men en kamp, som stadig går på, det er ikke et en gang opnået resultat, men en opgave som stadig skal løses på ny.

Frem for alt er det ikke en lære, der kan doceres og som man i en håndvending, kan tilegne sig eller gå over til.

Det er en tankegang, en livsform som man først tilegner sig derved, at man lever den igennem alle livets forhold.

Det er kloge ord, det bør vi have under huden bagved pande lappen hele tiden, når vi diskuterer, hvad det er for et samfund, vi gerne vil have.

Tak!

Klapsalver!

Helle: Ja tak – så er det formanden, vær så god!

Anders: Tak for en god debat og for nogle gode input, nu er jeg helt sikker på, Kjell, at vi kommer til at høre om de 17 verdensmål i det daglige arbejde i Hovedstyrelsen, det er du garant for, jeg synes, det er en rigtig god vinkel, fordi det har vi faktisk forpligtet os på, så det synes jeg også er fint, at det kommer op her på kongressen.

Jeg synes også, at du har helt ret Thomas, som Gordon lige har sagt, at demokratiet er altid udfordrende, derfor skal vi altid være på stikkerne, men vi skal også analysere de særlige udfordringer, vi har lige nu. Nogle af de udfordringer, det er i det styringsregime, der ligger, som er med til at underminere demokratiet, det er det på mange niveauer.

Jeg synes såmænd ikke, vi har været særlig ude efter lederne, Jesper på denne her kongres, det har jeg ikke hørt, fordi eksempelvis så er der mange ledere, som også er presset i forhold til en loyalitetsforpligtelse opad, som sidder i et kæmpe stort krydspres.

Vi har nogle sager i Danmarks Lærerforening, hvor folk bliver afskediget på nogen – efter vores mening - helt urimelige vilkår, men de pågældende tør ikke gå videre med det af skræk for, at deres muligheder på arbejdsmarkedet fremadrettet bliver ødelagt.

Det er sådan nogen mekanismer, der træder i kraft i øjeblikket, det skal vi være rigtig meget opmærksomme på.

Det er selvfølgelig også derfor, at en organisation som FTF i den grad har sat ytringsfrihed – de offentlige ansattes ytringsfrihed højt på dagsordenen.

Så demokratiet det skal vi altid kæmpe for, og vi skal være opmærksom på, at det er ikke forbeholdt ledere eller lærere – det er forbeholdt hele samfundet, at gå ind i den diskussion.

Så er jeg også meget enig med dig i Jesper, når du siger, at vi skal se på de muligheder, der er, og det er også derfor, jeg i min indledning i går siger; vi er udfordrerne, det er vi helt sikkert, men der er også nogle enormt store problemer her, der sker noget nyt.

Jeg fremhævede Eva Sechers udtalelse der, hvor 1,3 mio. går ind og viser opbakning ved at vise den.

Jeg mødte en journalist, som normalt har fingeren rigtig godt på pulsen, han sagde, at overalt hvor han kom på Christiansborg, der var der en oplevelse af, at det der skete i 2013, det var ikke hensigtsmæssigt, på nær lige ovre i Finansministeriet, men der er virkelig ved at ske noget.

I Sverige har man besluttet sig for, simpelthen at sige – new public management – fungerer ikke som styreform.

Jeg var oppe på vores søsterorganisation Landets Riges Forbunds kongres, der står den svenske undervisningsminister og siger; vi har simpelthen fejlet, det var forkert, det vi gjorde, vi betaler prisen nu, vores bud på at komme videre, det er, at bede jer om at fortælle, hvad skal vi med skolen!

Min opgave, som minister, det er at give jer muligheder for at løfte den vigtige opgave, så jo, der sker rigtig meget, så det er jo det, vi skal prøve at få fat i, og vi skal være med til, som du var inde på Jesper, at sige; hvad har vi så at byde på?

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at vi faktisk for en hel del år siden kom med et bud på, hvordan kunne vi lave et styrket system til folkeskolen, hvor vi vendte tingene på hovedet, hvor vi siger; jamen det er i virkeligheden ledelsen på skolen, der i samarbejde med medarbejderne skal prøve at komme med udspil på, hvad er det, vi skal have fokus på, hvad er det for en udviklingsplan, vi laver for vores skole? Den skal selvfølgelig kendes oppe i systemet, men det er i virkeligheden det, der er afgørende for, hvordan man dokumentere fremgang i kvalitet.

Jeg oplever nu, at der er flere og flere, der siger; kan vi ikke få lov til at sætte det i system?

Også KL folk der siger det, fordi de kan også godt se, at vi er ved at sande til.

Der skal vi være parate med nogle bud, lige mens vi holder kongres her, da er der høring inde på Christiansborg omkring de nationale test, hvor man begynder at sige; det her system fungerer ikke, det har nogle negative konsekvenser, der skal vi selvfølgelig være på banen og sige; hvad kan vi så stille i stedet for?

Så jeg synes, det er meget vigtigt, at vi både lokalt og centralt, som vi har snakket om under hele denne her kongres, vi vil ikke bare konstatere udfordringerne, men at vi – som Jesper også er inde på – føler en forpligtelse til også at komme med de bud på, hvordan kan vi så give et mere kvalificeret svar?

Se det skal være vores ambition også, når vi går hjem fra denne her kongres.

Jeg tror, ærligt talt ikke vi dropper ordet solidaritet, Thomas.

Jeg synes, vi har brug for at vise solidaritet med Tyrkiet, jeg synes, vi har brug for at vise solidaritet med Lolland, det er ganske vist to vidt forskellige ting, men jeg synes, det var to beretninger, som begge to griber mig.

Hvordan kan vi acceptere, at situationen på Lolland får lov til bare at udvikle sig, som den gør, hvem tager ansvaret for det?

Hvem tager ansvaret for, at de børn, der er vokset op på Lolland også får en god skolegang.

Vi kan ikke bare overlade det til lærere og ledere på Lolland, det bliver vi da nødt til at prøve at drøfte med hinanden, hvordan kan vi være med til at rejse den dagsorden, så det ikke bare er Henrik og kredsstyrelsen, som skal rejse den dagsorden.

Det synes jeg, vi helt konkret skal prøve at tage fat på. Så snart vi tager hjem fra den her kongres.

Jeg er meget enig i, jeg tror, det var Thomas, der var inde at sige – det er jo nemt at beskrive udfordringer, men det er jo de konkrete handlinger, som er afgørende for, om vi får gjort noget.

Der vil jeg så igen, at et vigtigt element i, at få gjort noget og ikke bare tale om det, det er, at vi anerkender, at vi kan ikke gøre det her alene, det anerkender man på lokalt niveau, det anerkender vi på centralt niveau, der er jeg altså rigtig glad for, at det samarbejde som etableres i fagbevægelsen i øjeblikket faktisk bliver stærkere og stærkere, velfærdsalliancen satte dagsordenen, vi kom ikke af med de besparelser ude i kommunerne, men der skete alligevel en markant ændring, det var rettidige organisation lokalt, som var med til at sætte den dagsorden, virkelighedens velfærd.

Jeg prøvede at sætte den samme dagsorden fra centralt niveau, vi kan godt gøre en forskel, og det er selvfølgelig med den viden, at vi skal sige til os selv – det samarbejde der er i fagbevægelsen, det skal vi styrke med henblik på, at skabe nogle resultater.

Så har Dorte været inde og snakke omkring det internationale arbejde – specielt i forhold til Nobel Respons, men jeg tror også bare, at vi skal være klar over, at de udfordringer, vi sidder og snakker om i Danmark, dem genfinder man jo også i en række andre lande.

Altså hele det her styrings regime, som jeg kalder det, det er jo en global trend, der kører, derfor har vi også meget meget stor gavn af, at få international inspiration, der synes jeg i virkeligheden også, at det er interessant, at der begynder at ske noget, at en institution som Verdensbanken, som jo har stået for nok den mest neoliberalistiske politik overhovedet, begynder jo også pludselig at anerkende, at det er ikke smart på de globale udfordringer, verden har.

Så jo, der er mange ting, som også er interessante og spændende, og som vi skal være opmærksomme på, når vi skal kigge på, hvordan vi kan løse de udfordringer, vi har.

Tak for en spændende debat, vi vil i Hovedstyrelsen selvfølgelig inddrage de input, der er kommet og bruge det i forhold til at fortsætte og udvikle vores strategi i et samarbejde med de andre organisationer. Tak skal I have!

Klapsalver!

Helle: Så nåede vi til vejs ende med behandlingen af dagsordenens punkt 6: Et demokratisk solidarisk velfærdssamfund.

Der ligger et forslag til en kongresresolution, forslag nummer 10 fra Hovedstyrelsen, som Niels Lynnerup var oppe at præsentere og fremsætte.

Det forslag skal vi have sat til afstemning.

Jeg vil gerne se, hvor mange der kan stemme for kongresolutionsforslaget!

Ja tak!

Er der nogen, der stemmer imod?

Er der nogen, der hverken ønsker at stemme for eller imod?

Så er forslaget enstemmigt vedtaget – tak!

Klapsalver!

Hermed er vi færdige med behandlingen punkt 6, det betyder, at vi efter frokost vender tilbage til dagsordenens punkt 5 medlemmernes arbejdsliv og genoptager behandlingen af dette punkt, men som sagt – først er der frokost, der er afsat 2 timer, vi mødes her i salen igen klokken 14, hvor vi genoptager kongressen.

Tak!

Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 14.05 – 15.45

Dagsordenens punkt 5: Medlemmernes arbejdsliv

John: Så er klokken blevet 14, så I må godt tage plads, så vi kan genoptage kongressen. Vi skal genoptage dagsordenens punkt 5.

Som vi jo afbrød i går, da vi sluttede, hvis I skal finde talerlisten, ja så har vi flyttet talerlisten fra tirsdag til onsdag, så det vil sige, at I skal gå ind under mødeplanen, gå ind under kongressen onsdag fra 14 til 18, der kan I så se, hvem der står på talerlisten.

Jeg tror, jeg sagde i går, at der var 15 indtegnede, jeg kan citere, at nu er der 17 indtegnede.

Vi fik fremlagt i går forslagene, som ligger ude på portalen, dem der hedder 01 fra Niels Jørgen Jensen, 04 fra Jens Lunde, 06 fra Thomas Agerskov og 09 fra Jeppe Dehli, der ligger flere forslag ude på portalen, dem kan jeg se på talerlisten, at vi vil få fremlagt inden så lang tid.

Det vil være sådan, at når vi har været talerlisten igennem, så vil vi selvfølgelig også få kommentarer til de indlæg, Anders har allerede været oppe med nogen i forhold til, hvad der har været, der vil også blive kommentarer fra Hovedstyrelsen i forholdet til det, men vi går i gang med indlæggene, den første der skal have ordet, det er Pia Tine Jessen, derefter er det Ane Søgaard!

Vær så god Pia!

Pia Tine Jessen: Ja, nu skal jeg jo prøve at spole filmen tilbage til, hvor vi slap i går, det har været to meget spændende oplæg, vi har haft her på kongressen fra i går morges og til i dag.

Jeg vil tale lidt om medlemmernes arbejdsliv, jeg vil starte med at citere foredragsholder Karen Marie Lillelund, som i forbindelse med kåring af Danmarks bedste arbejdsplads har udtalt i spørgsmålet:

Hvad er en sund arbejdsplads for dig?

En arbejdsplads med gode fysiske rammer og et psykisk arbejdsmiljø, hvor der både er plads til gode og dårlige dage, hvor medarbejderne er opmærksomme på hinanden, og hvor der naturligvis også er plads til lattermildhed.

Kort sagt – en sund arbejdsplads er en arbejdsplads, der får fuldt udnytte af menneskernes arbejdsindsats, uden at slide dem i stykker, hverken fysisk eller psykisk!

Den udtalelse passer også godt på et godt arbejdsliv, hvor vi gerne skal kunne spejle os i, at den indsats vi yder på vores arbejde, skal være med til at give os energi og lyst til at fylde det optimale, som vi brænder for i vores arbejdsliv, undervisning i folkeskolen.

Jeg står her, som børnehaveklasseleder og egentlig også, som kredsstyrelsesmedlem, men jeg har lige børnehavekasketten på nu, for vi som børnehaveklasseledere ved også – ligesom vores kolleger – at vi er udfordret og ramt i vores arbejdsliv.

Vi har et højt undervisningstimeretal, vi skal op på 835 timer inden, det høje undervisningstillæg bliver udbetalt.

Det er et område, vi ønsker at overenskomstudvalget vil være opmærksom på i forhold til den næste overenskomst.

Vi mødes med folkeskolen, derfor bruger vi rigtig mange ressourcer på forældresamarbejdet på at få børnene integreret i folkeskolen, Morten sagde så fint her i formiddag, at fra sin kones dagligdag i indskoling, at man bliver meget træt i indskolingen, det gør man.

De små kræver lidt mere omsorg og hjælp end de større børn, ikke fordi at de større børn ikke gør en træt, men de små, de træt'ner og heldigvis for det!

Vi føler os ret presset af, at vi skal kæmpe for at bevare børnehaveklasselederen i børnehaveklassen, trods det at der kom en afgørelse fra ministeriet om, at der skal være en børnehaveklasseleder i børnehaveklassen.

Der har vi brug for en opmærksomhed i kredsen om, hvad der sker af ansættelser rundt omkring.

Vi mangler efteruddannelsen, det har jeg nævnt før her fra talerstolen, og vi har igennem længere tid forsøgt at få en efteruddannelse - for børnehaveklasselederne - skudt i gang, uden held.

Det vil jeg lige vende tilbage til lidt senere.

Vi har ikke før oplevet, at børnehaveklasselederne forlader folkeskolen i utide.

Jeg har talt med flere, der siger, at deres arbejdsliv er så hårdt, at de er tæt på en sygemelding, eller at de er sygemeldt.

Et tidligere medlem har sagt; jeg har altid glædet mig til mit arbejde, jeg er gået glad i skole, men de forhold, som jeg oplever nu, har slidt mig op, så aldrig mere folkeskolen.

Et trist billede, som vi nok er flere, der kan nikke genkendende til. Et billede som vi ønsker, der skal ændres på.

Vi er alle store, som små medlemsgrupper en del af helheden i Danmarks Lærerforening, som skal stå sammen for at støtte fællesskabet i folkeskolen, så vi kan få genskabt et sundt arbejdsliv, for udbyttet af vores faglighed er med til skabe hele mennesker alle mennesker.

Som et håb vil jeg, at vores politikere vil få øjnene op og træde varsomt, for når først skaden er sket, er den næsten uoprettelig.

Jeg lovede at vende tilbage til det med efteruddannelse for børnehaveklasselederne.

I Varde Lærerkreds, hvor jeg kommer fra, der har vi haft en samtale med skolechefen og i den forbindelse, da gav hun udtryk for, at hun var lydhør for at ville drøfte behovet for efteruddannelse for børnehaveklasselederne.

Vi har efterfølgende i et samarbejde med et UC fået beskrevet et diplommodul, som vil kunne opfylde en del af det uddannelsesbehov, der er for børnehaveklasselederne.

Dette er blevet fremlagt skolechefen.

Jeg fik et mundtligt tilsagn i sidste uge, men jeg følte ikke, at jeg havde mandat til at bruge det og sætte i gang.

Dette go' det fik jeg i går her under kongressen.

Go' sæt i gang.

Vi regner med, at børnehaveklasselederne i Varde begynder diplommodulet først i 2017.

Når jeg gerne vil dele denne glæde her på talerstolen, så er det fordi, at efteruddannelse er et element til at give arbejdsglæde med arbejdsgivende værdi og målet er, at få denne efteruddannelse bredt ud til landets øvrige kommuner og børnehaveklasseledere.

For at det kan lykkes, har jeg brug for et tilsagn fra Hovedstyrelsen og fra kredsene om sparring og støtte, så vi når ud til alle.

I disse tider, hvor vi skal opsætte tydelige mål og efterfølgende sikre, at eleverne når målet, så vil jeg prøve at overføre det her til kongressen med en lille evaluering om, at have opbakning og støtte til det videre arbejde med at få efteruddannelsen ud i alle led.

Det kan gøres med tommelfingeren op eller tommelfingeren ned.

Det ville jeg sådan set gerne have et billede af her på kongressen.

Ja, lad os glæde os over de små succeser, vi har i vores arbejdsliv og sammen kæmpe for at arbejde i folkeskolen, så vi kan opretholde verdens bedste danske skole.

Tak!

Klapsalver!

John: Den næste det er bliver Ane Søgaard og efter Ane er det Bent Eriksen – og ikke som det står på lærredet. Ane Søgaard, vær så god!

Ane Søgaard: Ja tak!

Jeg skal herop på vegne af hovedstaden øst og hovedstaden vest komme med et spørgsmål, det vi ønsker at blive lidt klogere på i hovedstadsområdet, det er vinklingen på den sag, som Hovedstyrelsen har besluttet, at vi skal føre et forhold til ejendomsretten over forløbene på de digitale portaler, så er vi fak-

tisk usikre på, hvad det er, vi fører sag på, jeg har spurgt mig for, andre har spurgt sig for, vi har drøftet det på vores baglandsmøder, vi har også haft det oppe på kredsformandsmødet i forsommeren.

Det er stadigvæk lidt uklart for os, hvad det er sagen skal føres på, der ønsker vi her, at der er en eller anden, der oplyser os, det kunne være en af dem, der er i Hovedstyrelsen, der fortæller – handler det her 1. om en sag mod kommunerne og ejendomsretten over lærernes forløb, altså er det kommunerne, vi går efter eller 2. Er det en sag mod portal ejerne, som skal forhindre de her ejere af de digitale portaler at profitere på lærernes undervisningsforløb?

Hvis det nu skulle være sådan, at grunden til at vi er usikre på denne her vinkel i virkeligheden er, at vi ikke kan lide svaret. Det kan sagtens være sådan.

Jamen så vil jeg gerne understrege og afsløre – et forkert svar, det er løsning 1 for os.

Altså at det er kommunerne, vi vil føre sag mod.

I så fald vil jeg gerne komme tilbage og stille et forslag på vegne af hovedstaden øst og vest om, at Danmarks Læreforening trækker sig fra denne her sag, men hvis det skulle vise sig, at det rigtige svar er løsning 2, at det er en sag, som skal stoppe denne her kommerialisering af folkeskolen ved at sikre os mod at lærerne for at ligge et forløb i en digital platform, hvorefter portal ejerne trækker kommunernes og skolernes ejerskab - til den enorme viden de har, og som lærerne rummer - væk fra os, så skal jeg ikke trække kongressen med yderlige motivation, men ellers forbeholder jeg mig ret til at komme herop igen og motivere et forslag, vi vil stille.

Klapsalver!

John: Ja tak for det, så bliver det Bent Eriksen og efter Bent, så bliver det Rune Ibsen, vær så god Bent!

Bent Eriksen: Ja tak!

Formålet med det her punkt er blandt andet, at vi får drøftet, hvordan vi i fællesskab kan skabe resultater, der fremmer medlemmernes muligheder for, at de kan lykkes med deres opgaver.

Et af de steder, vi skal arbejde for at nå resultatet - til gavn for medlemmerne - er ved overenskomstforhandlingerne i 2018.

Mit oplæg her er et forsøg på bidrag i forhold til det hjørne af OK18, der handler om arbejdstid.

Jeg vil godt sige med det samme, at jeg finder det rigtig vigtigt, at vi ikke får bildt hinanden ind, at vi ved OK forhandlingerne allerede i 2018, kan få løst alle vores problemer.

Vi må erkende, at som det ser ud lige for tiden, så er der ikke politisk flertal for, at der skal tilføres de nødvendige økonomiske ressourcer til folkeskolen, det gælder i Folketinget, det gælder i KL, og det gælder også her i mine to kommuner.

Alle politikere er tilsyneladende enige om, at der var fuldstændig rimelighed i, at lade lærerne betale for folkeskoleelevernes øgede undervisningspligt.

Produktivitetskommissionen kom for et par år siden, med deres rapporter. Som jeg har forstået det, er konklusionen, at der er behov for produktivitetsstigninger og mest i den offentlige sektor.

Efter min mening er der ganske enkelt ikke udsigt til, at der kommer flere penge til skoleområdet foreløbig.

Der er ikke rigtigt nogen derude, der arbejder for at skaffe flere penge og flere lærere til at løse de mange opgaver.

Vi skal selvfølgelig blive ved med at analysere og argumentere for at få flere ressourcer til skolerne.

Det skal vi gøre centralt overfor KL, og vi skal gøre det overfor de enkelte byråd.

Vi skal også forsøge at overbevise – blandt andet – forældrene om, at det er en sag, de bør interessere sig for, men vi skal altså samtidig arbejde med forholdene, som de er lige nu. Vi skal kigge efter, hvilke muligheder, der trods alt så alligevel er, for at forbedre vilkårene.

Vi kunne i vores kreds godt have tænkt os at lave løsninger, der lignede det, der var blevet aftalt hos vores naboer i Silkeborg og Aarhus, det var, og det er ikke muligt.

Det er min vurdering at ingen af de to byråd, jeg forholder mig til, vil nå frem til, at det vil være fint, at indgå aftaler med Skanderborg og med Skanderborg-Odder Lærerkreds, der binder ressourcer i større stil, og slet ikke inden 2018.

De vil heller ikke bede KL om at lave aftaler, der binder ressourcer.

Så vi har altså været nødt til at angribe arbejdstidsspørgsmålet på en anden måde.

Når vi – som kreds – har forholdt os til arbejdstiden, har det været på baggrund af Lov 409.

En tidligere fælles forståelse for Bilag 4.

Vi har valgt at satse på dialogen, de formuleringer vi er blevet enige om i vores fælles forståelse, de er gode, og de er sympatiske i deres hensigt.

Det vanskelige det er, at holde fast i de gode hensigter og få dem gjort konkrete.

Det har i Odder Kommune ført til, at vi - i tilknytning til vores fælles forståelse - har udarbejdet et bilag.

Vi tillader os at kalde det et dynamisk bilag.

I bilaget forholder vi os foreløbig til ni emner, der – som året skrider frem – kan godt komme flere emner, som vi ønsker at blive konkret på.

Jeg vil lige give et par eksempler på, hvad jeg mener med et dynamisk bilag, og hvad jeg mener, det kan. I forhold til nyuddannede hedder det i vores fælles forståelse

Der tages hensyn til at nyuddannede kan have behov for en anden opgavesammensætning end en rutineret medarbejder!

Så har vi i bilaget formuleret en skal opgave, der går ud på, at den enkelte skole sikrer, at der er systematik i håndteringen af nye medarbejdere.

Der skal formuleres en lokal handleplan med – hvad, hvem, hvornår og hvordan.

Der er stikordet som hjælp til indholdet i handleplanen f.eks. generel introduktion, samtale om opgaveoversigt, kompleksitet i opgaveløsningen, ledelsesopfølgning, mentorordning, reduktion i den samlede undervisningsopgave.

Bilagene behandler vi fire gange om året, det sker i Forhandlingsudvalget, som består af tre kredsrepræsentanter, tre skoleledere, og direktøren for området.

Dertil kommer to årlige møder med deltagelse af alle tillidsrepræsentanterne og lederen.

Behandlingen i udvalget består i at tage op på, hvordan handleplanerne så kom til at se ud.

Hvis ikke der er handleplaner alle steder har udvalget mulighed for at skrive en eller flere handleplaner ind i bilaget, hvorefter den skolelærer, som eventuelt ikke har en handleplan, skal vælge en fra bilaget.

En vigtig pointe ved det her er, at kompetencen til at beslutte noget på emnet, som udgangspunkt, det er vores skoleleder.

En anden vigtig pointe er, at hvis skolelederen ikke beslutter noget, så beslutter forhandlingsudvalget noget.

Man kan ikke undlade, at blive konkret på intentionen om, at lette hverdagen for nye lærere.

Et andet eksempel er, at opgørelsen og registreringen af arbejdstiden i vores fælles forståelse, står der, at TR og skoleleder aftaler metoder og hyppighed for opgørelsen.

I bilaget er nævnt tre konkrete modeller, så hvis ikke man selv kan opfinde noget, så bruger man en af de nævnte modeller.

Hvis alle skoler ender med at gøre tingene på samme måde, så kan vi jo vælge at skrive det ind i fælles forståelse.

Vi har som sagt aftalt ni emner, hvor vi vil holde hinanden fast i dialogen, hvor vi inddrager TR og skolelederen, så vi er sikre konkretiseringer helt ud på den enkelte skole.

For os er det her nyt, jeg tror, det kan bruges.

Vi har skrevet ind, at vi på vores første møde skal forholde os til, hvilke af de konkrete flekstidsaftaler for skolerne, vi vil have ind i bilaget.

Måske kan man bruge denne her måde at tænke på til de centrale forhandlinger.

Jeg tror, det bliver svært at finde løsningen, at finde modellen, men hvis vi går efter, at have flere ting på paletten, så kan det godt tænkes, at vi et pænt stykke videre i retten af en fælles arbejdstidsaftale.

Der er rundt om i landet lavet en række gode tiltag, som kan komme med på paletten, så der bliver listet forskellige valgmuligheder op – i forhold til de forskellige problemfelter.

Men en aftale der klarer det hele, det tror jeg altså ikke, vi får allerede i 18, tak for ordet!

Klapsalver!

John: Den næste er Rune Ibsen, og derefter bliver det Susanne Weisbjerg og Kristine Falgaard. Rune Ibsen, vær så god!

Rune Ibsen: Tak!

Jeg vil godt lige i forhold til forslag 7, som ligger ude, I kan læse det. Det drejer sig om et område af vores arbejdsliv, som ikke er berørt så meget endnu, nemlig løn. Man kan sige, at løn er jo en væsentlig del af arbejdslivet, ellers havde vi vel ikke noget arbejdsliv, så ville jeg sådan set hellere ligge hjemme og se Huset på Christianshavn, hvis jeg ikke fik min løn.

Men ikke desto mindre så på det statslige område er løn et issue, det er noget, der fylder noget i vores arbejdsliv. Den lokale løn er rigtig svær at hente hjem, den giver en dårlig lønudvikling og ofte, når der bliver mødt op til lokale lønforhandlinger, så får man at vide, at der er ikke nogen penge!

Det statslige område, det kunne f.eks. være en skole som private gymnasiers grundskoler, hvor jeg kommer fra. Det kunne også være frie fagskoler.

Det er ikke altid – ligesom i alle områder – er så mange penge der.

Det er et problem i forhold til vores lønudvikling.

Derfor forslag nr. 7.

Ligeledes så den del der kom ind omkring privatlønsværn er et problem, både fordi det rent idemæssigt er forkert og ligeledes teknikken i privatlønsværnet kan være med til at påvirke vores løn og lønudvikling negativt.

Der bliver snakket meget om, at vi skal være solidariske, det er jeg fuldstændig enig i, men vi skal også være solidariske med de mindre medlemsgrupper.

Tak!

Klapsalver!

John: Ja, når jeg går herop, så er det for lige at kommentere det forslag nr. 07, som Rune jo også fremlagde i sit indlæg, det går jo ud

på, at lærerne på en statslig overenskomst får udmøntningsgaranti på lokal summen, privatlønsværnet afskaffes. Altså et konkret forslag til overenskomstforhandling.

Så er det jo sådan, at ifølge vedtægterne så opfyldes kravene til overenskomstforhandlingerne på kongressen – i år bliver der en ekstraordinær kongres, hvor kutymen er, at det foregår på en kongres inden overenskomstforhandlingerne, hvor det er særskilt sat på dagsordenen.

Det vil sige – også ved tidligere kongresser, så har vi, når der er kommet den slags forslag til vedtagelser på andre punkter, så har vi afvist det, til at forhandle det, det gør vi også på denne her kongres. Det vil sige, der kommer et par stykker til, hvor jeg vil sige det samme. De er så ikke ens, så derfor kommer vi til at forhandle det her forslag, for det er et forslag til overenskomstkrav.

Det ændrer jo ikke på, at bemærkningen er givet og det er jeg overbevist om, at Hovedstyrelsen har lyttet på og muligvis også vil kommentere noget af det, men forslaget kommer altså ikke til afstemning.

Derefter er det Susanne Weisbjerg, vær så god!

Efter Susanne er det Kristine Falgaard!

Susanne Weisbjerg: Kære kongres – som førstegangss delegeret skal jeg sige, at ligesom en elektronisk kongres, så kan der være tekniske udfordringer i opstarten, så kan den menneskelige hjerne også have det med at få udfald.

Så jeg håber på jeres overbærenhed, hvis det sker for mit vedkommende.

Jeg er her for at motivere forslag 08 til vedtagelse, vedrørende de mindre medlemsgrupper, det vender jeg tilbage til lige om lidt.

I går kastede Jeppe bolden op, at der var plads til flere indlæg for de mindre medlemsgrupper, jeg har på forhånd fået fat i denne her bold, det ved du også godt Jeppe, men der blev fløjtet til pause i går, så med fare for at blive skudt til hjørne, vil jeg nu alligevel forsøge mig med at bringe den spil, det skal jeg gøre på vegne af Hovedstaden øst og vest, men også ydmygt som mig selv med dyb taknemlighed for, at lærerne i Ballerup har sikret at de mindre medlemsgrupper er repræsenteret med en delegeret på kongressen for egne rækker, jeg kommer fra PPR.

Jeg vil også tillade mig, at sige, at jeg lige nu er konstitueret formand for foreningen af tale-hørelærere i folkeskolen i daglig tale FTTHF, hvor anføreren var Erik Cloyd Ebsen indtil foråret, hvor det så meningsløst og alt for tidligt blev taget til efterlivet, for at sikre at hjælpe med at vinde kampen på den anden side.

I næste uge har vi en generalforsamling i FTTHF, hvor vi tænker på Erik, hvor jeg også stiller som formand for at sikre mig, at vi viderefører det arbejde, som Erik har sat i værk.

Det var vigtigt for Erik, at arbejde for de mindre medlemsgrupper, det gjorde han med gejst og med hjertet på rette plads, men han gjorde det også for hele lærerstaben.

En af de bolde, som Erik ønskede skulle komme i mål var, at sikre ensartede arbejdsvilkår og lønvilkår for tale-høre lærere, hvad vi nu kalder os, men også for psykologer og UU vejledere, i det hele taget de mindre medlemsgrupper.

Det gør jeg også, fordi jeg brænder med samme ild.

I Danmarks Lærerforening skal vi fortsat og fremadrettet være kendt og anerkendt for, at være en fagforening for alle medlemmer, særligt frem mod OK18, skal foreningen ligeledes have fokus på, at skabe resultater og sammenhængskraft for alle medlemmer også de mindre medlemsgrupper.

Således at disse kan se sig selv ind i deres egen faglighed, løn- og arbejdsvilkår spejles os heri.

Dette bør ske med, at Hovedstyrelsen frem mod OK18 arbejder på centralt forhandlet lønforløb for de grupper der ikke har et lønforløb på nuværende tidspunkt, det drejer sig om de mindre medlemsgrupper.

Da det er implicit at samme opgaveløsning stiller krav om samme løn.

I afsøgning af dette foreslår jeg, vi, at de allerede indgåede og fordelagtige forhåndsftaler, der er indgået i kommunerne får logopæder, læsekonsulenter, psykologer med flere, anvendes som materiale og løftestang i udarbejdelsen af et krav til forhandlingerne i 2018.

Vi finder det naturligt, at Danmarks Lærerforening gør de lokale kredse bekendt med disse aftaler, som inspirationsmateriale og præcisionsmiddel i de lokale lønforhandlinger i kommunerne frem mod 2018. Hovedstyrelsen skal endvidere arbejde for samlingskraft i foreningen, der er betydningsfuld for, at alle medlemmer kan opleve sig anerkendt, som medlemmer.

Dette vil tillige være med til at mindske afstanden mellem medlemmerne og er signifikant for, at sikre at fastholde de mindre medlemsgruppers medlemmer i foreningen og måske også, at vi får nogen af dem ind, som der på nuværende tidspunkt ikke er medlem.

Så mit forslag er altså centralt forhandlet lønforløb til de mindre medlemsgrupper, der ikke har et lønforløb på nuværende tidspunkt.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Ja, det var så forslag nummer 08.

Til det vil jeg sige det samme, som jeg sagde under det tidligere forslag, at forslaget er formuleret sådan, så det er et overenskomst krav, som vil høre reelt til, til den kongres, der kommer til næste år, så derfor afviser vi forslaget, men igen – bemærkningerne er faldet og synspunkterne er kommet frem.

Så bliver det Kristine Falgaard og efter Kristine bliver det Henning Gebauer, vær så god Kristine!

Kristine: Goddag, jeg er her på vegne af Forpligtende kredssamarbejde i hovedstad øst og vest, men inden jeg sådan set går ind i det med at tale omkring forening og Danmarks Lærerforening, som har været vores tema, så synes jeg, at vi skal – jeg har brug for lige at give min støtte til de kredse - der på nuværende tidspunkt - hverken har en lokalafdeling eller forståelsespapir.

Jeg tænker – helt specifikt på – hvordan forhandlingerne mellem KLF brød sammen i Borgerrepræsentationen i sidste uge.

Giv en tanke ud til de kredse, der sidder i samme situation!

Klapsalver!

Jeg skal motivere et forslag, vi har lavet omkring forening eller, hvad man kan sige, hvordan vi taler om os selv.

Det udgangspunkt vi har haft siden – tale lidt videre i forhold til Inges oplæg i går, fordi vi havde faktisk en meget sjov og humor fyldt uge i sidste uge.

Vores oplevelse er så, at vi ikke er så humor fyldte, når vi taler ud af verden, som Inge også sagde i går.

Vores oplevelser er, at vi ofte taler lærersprog, vi er ikke særlig gode til at bruge selvironi, vi er meget meget alvorlige, det er også meget alvorlige emner, vi taler om, men jeg har faktisk en oplevelse af, at vi tit og ofte taler med og til hinanden og ud til den brede offentlighed.

Vi er ikke på forkant med tingenes udvikling i pressen, vi formår ikke altid at sætte dagsordenen i mediebilledet, vi er meget ofte dem, der er meget sure, og har det rigtig rigtig hårdt.

Vi har det også hårdt, men der er også andre, der også har det hårdt.

Vi vil gerne have, at vi aktivt går ind i den offentlige debat, hvor der i højere grad tales om, hvad der er godt for undervisningen og eleverne.

Altså så flot, som Anders sagde i går; ja, vi taler fremtiden! Lad os gøre det!

Når vi taler om vores arbejdsvilkår, så må det gerne være med et glimt i øjet eller selvironerende humor.

F.eks. historierne der var under lockouten omkring børnefødselsdage, den er vi mange, der husker, og der var mange forældre, der kunne genkende det billede af børnefødselsdagen.

Derfor kunne vi godt tænke os her en presseafdeling med humor, ironi og gode sammenligninger med andre faggruppers arbejdsvilkår.

Der er jo ingen grund til, at vi har taget en 4-årig læreruddannelse, vi har en profession, det er ikke alle, der går ind fra gaden og tager et lærerjob. Det er vores profession.

Vi kan noget med undervisningen, det er det, vi brænder for at udføre hver dag i den danske folkeskole.

Betingelserne er ikke altid til stede. Alligevel bliver vi jo i folkeskolen, for vi brænder for folkeskolen.

Eva sagde i fredags for at tænde, må man kunne brænde. Da sad Eva fra København med tælleren her.

Denne her sætning kunne vi godt tænke os at den gennemsyrrer vores arbejde og vores profession, altså at vi kan tænde elevernes, deres lyst til at lære, og stimulere dem så de får en vedblivende nysgerrighed for at udvikle sig og lære mere.

Folkeskolen – plads til begejstring – vi vil gerne vise vores begejstring for eleverne og for at undervise, det skal være en folkeskole med respekt for alle, derfor har vi talt om i KLF og FLF, at vi sammen vil arbejde på, at deltage i Copenhagen Pride til august 2017.

FLF var af sted med en lille delegation i år med vores grønne flag, det var rigtig godt.

Vi vil gerne her vise glade, positive lærere.

Vi synes også, det er rigtig positivt med DLF's deltagelse på Folkemødet på Bornholm.

Vi opfordrer derfor fremadrettet DLF til at deltage i Ungdommens Folkemøde.

Det møde, som lige er løbet af stablen i sidste uge i Søndermarken, hvor der var en stor opbakning for uddannelsesinstitutioner og skoler for hele landet.

For kort tid siden, da fortalte en kollega - på et møde - til mig.

Jeg ser mig selv, som en fabriksarbejder der stempler ud og ind på fabrikken hver dag!

Sådan en historie har jeg hørt sådan on and of, de sidste par år.

Altså historien om læreren der betragter lærerjobbet på linje med at sidde på bede glas på plads i supermarkedet, sådan nogle historier støder vi stadigvæk på.

Det er enormt ærgerligt, fordi vi er ikke fabriksarbejdere, vi er professionsarbejdere, dog med fabrikslignende vilkår i en del kommuner.

Derfor går vores opfordring på, at sammen fortælle de gode, inspirerende, humoristiske historier fra hverdagen i folkeskolen.

Lad os bruge vores egne ord i debatten, insistere på at tale om undervisning, frem for læring.

Lad os bidrage til at styrke de positive fortællinger om en dejlig profession med nogle trange vilkår.

Lad os fortælle, at vi brænder for at udføre vores arbejde hver dag, og lad os lade være med altid at sige; nej!

Eller i det mindste prøve på at lade være med at fremstå, som en faggruppe, der siger nej!

Vi tror ikke på, vi skal tale lærerjobbet op, det er sådan et arbejdsgiver ord. Taler tingene op.

Det er sådan et udtryk for; ja, det går nok! Hvis vi får sat nogle andre ord på!

Men vi vil gerne tale om vores fag – positivt – og gerne med sjove historier.

Inde i det her oplæg, der har jeg faktisk nogle forældre, som er indenfor medieverdenen – en af mine gode veninder.

Sig mig er du tilfreds med folkeskolen?

Ja, jeg er rigtig tilfreds!

Min datter trives, jeg er så tilfreds med det!

Så spurgte jeg ind til – jamen, hvad skal der egentlig til for, at vi kommer igennem medierne, at vi bliver set, som de lærere vi gerne vil være?

Hvad skal der til for, at I fortsat bakker op omkring folkeskolen?

En af de ting som vi talte om, det var – kan vi sætte fokus på vores brændende kærlighed til vores fag, til skolen, til vores elever så er forældrene med.

Fortæl dem at vi vil deres børn, at vi kræver, at kvaliteten i folkeskolen udvikles, at vi ikke accepterer intetsigende, understøttende undervisning og meningsforladt faglig fordybelse – det er der nogen steder, studietid – kært barn har mange navne.

Mine elever kalder det nu – en for farlig forbrydelse, men vi vil også gerne sammen med forældrene kunne kræve kvalitet og substans i undervisningen, samt højere visioner og et tillidsfuldt samarbejde, forældre, lærere og forvaltninger og ikke mindst DLF, Undervisningsministeriet.

Så lad os vise hele verden, men i første omgang Danmark, at vi kender skolen på godt og ondt, fortælle de gode historier og ikke mindst de ikke endnu mere fascinerende historier, om det vi vil med fremtidens folkeskole.

Vi har så lavet et forslag til resolutionen, den er helt konkret, vi foreslår at DLF støtter og deltager i Copenhagen Pride og Ungdommens Folkemøde i 2017, vi foreslår at der afsættes de rette økonomiske midler til at udvikle og gennemføre en positivitetskampagne snarest.

Der er ikke kommet et beløb på her, men vi forestiller os 100.000.

Tak for ordet og fortsat god kongres!

Klapsalver!

John: Ja Kristine har fremlagt forslag nummer 03, så det vil indgå i den videre behandling, vi har fjernet talerlisten på nær bagved, det hænger simpelthen sammen med, at er lidt kiks i systemet, så nu læser jeg rækkefølgen op.

Det næste bliver Henning Gebauer og derefter Lars Sten Sørensen, Heidi Rasmussen, David Qvist, Rikke Jørgensen, Niels Kristian Bech Jensen, Anders Liltorp, Thomas Roy, Jesper Weber, Karina Yvonne Pedersen, Katrine Vinther Nielsen, Mads Alnor og Karsten Lynge, vi starter med Henning, vær så god!

Henning: Tak!

Jeg har en fornemmelse af, at lige om lidt for at det at vide, det samme som de to forrige ved forslag 7 og 8.

Min overskrift er Lige løn for lige arbejde

Grunden til det, det er, at jeg sidde og studeret lidt i de sidste overenskomstresultater og har regnet lidt frem og tilbage, og snakket lidt med Anders Bonde om det – har fundet ud af, at der var lidt skævt i fordelingen af de lønmidler, der dukkede op på det tidspunkt.

Mit forslag er sådan set ikke et overenskomstkraav, i hvert fald ikke den første del af det, det er mere en intern fordelings. ønske, nogle, da har jeg fået at vide, at det ligger åbenbart i vores principprogram, så jeg tænker, det er jo rigtig rart, hvis vi også udnytter et principprogram, hvor man fordeler vores lønmidler.

Det der er min – sådan udfordring i forhold til de ting, som jeg har set i den sidste overenskomstforhandling, det var, at en OK'er på startløn – altså på løncentralen endte med at få en lønstigning på 57 kroner om året, altså om måneden. Hvor en tjenestemand på løntrin 44, vi får 500 kroner, 400 kroner deromkring.

Der tænker jeg, at det måske er bedre, at vi fordeler det, sådan så dem, som skal være her i mange år endnu, de også oplever en lønfremgang.

Det er jo ikke sådan overenskomstkraavs agtigt, det er mere, hvordan vi fordeler dem internt.

Det var det, jeg ville sige. Tak!

Klapsalver!

John: Så vil jeg lige selv konstatere omkring forslag nummer 11, så er det at betragte, som et overenskomstkraav, så derfor afviser vi behandlingen af det, men vi har lyttet til indlægget.

Lars Sten Sørensen, derefter Heidi Rasmussen!

Lars Sten Sørensen: Ja, jeg er på talerstolen med en række arbejdsmiljøvinkler på medlemmernes arbejdsliv.

Gordon nævnte i forlæggelsen, at der er en række sorte kommuner, arbejdstidsmæssigt, det er der, København er også, hvor jeg kommer fra tæt på at være et af områderne, men altså der er også en række kommuner, kredse, hvor kredsene kom ind i et samarbejde i forhold til arbejdsmiljøområdet.

Det kommer så sjældent til at fungere særlig godt og et godt arbejdsmiljø bliver derfor i alt for høj grad afhængig af, at der er en opmærksom og en meget meget fokuseret skoleleder, der også er indstillet på et tæt samarbejde med de tillidsvalgte.

Vi har brug for rigtig dygtige tillidsvalgte, vi har brug for, at de har tid til opgaven, vi har brug for at blive inddraget, hvor der er et samarbejde, lokalt.

Vi har brug for, at de har mulighed for at gå i netværk med ligestillede, mange steder er der en meget hyppig udskiftning af tillidsvalgte, det er jo typisk udtryk for nogle svære arbejdsbetingelser.

I København kan jeg sige, at der skifter vi hvert år, i omegnen er hver fjerde tillidsrepræsentant, det er voldsomt, der går et stykke tid, inden man kommer ind i arbejdet.

Mange steder bliver der arbejdet med at styrke TRA i samarbejdet, det er jo en rigtig god ide, også for at få sikret langtidsholdbare tillidsvalgte og også for at sørge for, at der bliver et godt samarbejde omkring at løfte arbejdsmiljøproblemstillinger.

Arbejdstilsynet har i 2015 været ude med en indsats på grundskoleområdet, vi er presset, der er for mange opgaver, for lidt tid og Arbejdstilsynets indsats har dokumenteret omfanget, det er ca. hver anden skole, der har fået et forbud.

Selvom det kun er en mindre del af påbuddene, der kommer på arbejdsmængde og tidspres, så er det alligevel min påstand, at rigtig mange af de andre ting, de er kommet for, handler i virkeligheden også om et tidspres og arbejdsmængde, som er urimelig stor og gør det svært, at lykkes.

Det siger jeg, fordi vi har brug for at rette opmærksomhed på balanceproblemer, de mange opgaver, den for lille tid, vi har brug for at være meget opmærksomme på en af vores prioriteringer, nemlig opgaver som skolen og den enkelte lærer skal lykkes med.

Derudover er der også brug for, at vi arbejder meget mere med forebyggelse, alt for meget arbejdsmiljøarbejde foregår ved brandslukning, og der bliver ikke tænkt strategisk arbejdsmiljøarbejde mange steder.

Så vil jeg sige, at jeg er helt sikker på, at vi har fået nytte af de steder, der er blevet AT-påbud, men vi kunne få endnu nyttigere viden ved at følge de handleplaner, der forhåbentlig går ind og løser problemer med usundt arbejdsmiljø, så der er behov for, at vi følger de handleplaner meget meget tæt.

Så er det nævnte tidligere, at der er store problemer med pauser, der er blevet en stærk opmærksomhed på pausers betydning, de kan ikke overleveres, men rigtig mange steder er de underprioriteret, når man går ind og tilrettelægger arbejdet.

Pauser er rigtig vigtige for vores mulighed for at restituere os, men det er også vigtigt med den uformelle kollega at snakke over en kop kaffe, det er jo også – på det seneste – dokumenteret.

Der er en række andre medlemsgrupper, der ikke har været omkring Arbejdstilsynets særlige indsats på grundskoleområdet, vores medlemmer på specialskoler, DSTU tilbud UU vejledere og tale- hørelærere. Jeg vil påstå, at de på linje med lærerne på grundskolen er meget meget presset af for mange arbejdsopgaver og for lidt tid.

Så tror jeg ikke på, at vi i overenskomst 18 får en ny arbejdstidsaftale, der fundamentalt helt går ind og løser det arbejdspress, vi er udsat for.

Derfor er vi i alle niveauer i foreningen nødt til at arbejde med prioriteringer, fællesprioriteringer, fælles løsninger der styrker arbejdet med eleverne og foreningens arbejde for et sundt og et sikkert arbejdsmiljø for vores medlemmer.

Til allersidst professionel kapital!

Rundt omkring i systemet også i Danmarks Lærerforening centralt er vi ved at få øjnene op for, at der er nogle muligheder ved professionel kapital, som ikke er social kapital på samme måde.

Det er jo en måde, at få afdækket arbejdspladsens mulighed for at lykkes med opgaven og udover, at social kapital er et element i professionel kapital, så er professional kapital altså også det uddannelsesniveau, som de ansatte har. Det er de ansattes mulighed for at lykkes med svære og komplekse arbejdsopgaver, som eksempelvis arbejdet med elever med særlige problemer.

Så sagde Kristian, at det var godt at være lidt humoristisk engang imellem, det er jeg meget meget enig i, jeg kom så til at tænke på lockouten og vores overenskomstansatte lærere og vores tjenestemænd, der fortsatte arbejdet ude på skolerne, og der var sådan set et rigtig godt samarbejde, det er også sådan nogen lidt skæve vinkler på hinanden, på et tidspunkt begyndte de overenskomstansatte at kalde tjenestemændene for tjenestefolkene, det gav jo ligesom sådan et lidt andet billede på, hvad det er for nogen, vi har med at gøre.

Det er et udtryk, jeg egentlig meget godt kan lide.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Så bliver det Heidi Rasmussen og derefter David Qvist, så er det Rikke Jørgensen.

Heidi: Ja tak for det, Lars Sørensen peger jo på det arbejdspress, som vi alle sammen oplever derude, og som forlader folkeskolen, vi hører det så via vores tillidsfolk.

I går talte jeg rigtig meget, om den lokale indsats og samlingskraften og alle mulige andre vigtige ting. Gordon sagde, at 68 aftaler var lavet, og det blev italesat, som en succes, men aftaler og samarbejdsgrundlag kan jo sagtens eksistere uden at være ressourcebindende, derfor er der nogen af de der aftaler, som stort set ikke gør en forskel ude i virkeligheden.

Derfor er nogen af de kommuner, der har den slags aftaler lige så ringe stillet, som os der ikke har.

De har faktisk ikke nogen værdi, ikke mere end de 15 punkter, der er hensigtserklæringer, hvis man bor i en kommune, som ikke har tænkt sig at rette sig efter de hensigtserklæringer.

Derfor får jeg lidt en følelse af, at der males billeder af retræte.

En tidlig retræte i forhold til overenskomst 18.

Jeg mener, at vi selvfølgelig skal gå efter de lokale sejre, det er der slet ingen tvivl om, men vi må også sætte alle sejl til i forhold til, at tro på et mål om at gøre en forskel med vores overenskomst 18.

Det er vigtigt, at vi forsøger – med alle midler – at lave en forskel centralt, det er vigtigt, at vi allerede nu går ud med rettidig omhu og afsøger vores mandat hos vores medlemmer.

Det må være et mål, at vi har bare et tiltag, centralt som letter det arbejdspress, som man står ude i på skolerne.

Om det så skal hedde, at man har et maksimalt timetal for samværd med elever eller det skal hedde, at man har en sikring af noget forberedelse til faglige fag faglige undervisningsforløb.

Så må det være nu, vi rettidigt skal gå ud og finde ud af, hvad vi har mandat til, hvor langt vores medlemmer vil være med til at gå i sådan en overenskomst.

Det tager tid at finde ud af det.

Så jeg mener ikke, det skal sparkes til 17, jeg mener, vi skal gå i gang.

Derfor bakker jeg rigtig meget op om det forslag 6, som Thomas Agerskov fremsatte, det håber jeg, vi kan vedtage.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Så er det David Qvist, derefter Rikke Jørgensen.

David Qvist: Ja, jeg vil gerne dele nogle betragtninger med jer om læringsplatforme, jeg mener, at det er den enkelte lærer, der bedst afgør, hvordan undervisningens skal tilrettelægges og efterbehandles, og at det naturligvis skal ske med udgangspunkt i gældende lovgivning og i samarbejde med eleverne.

Så langt så godt!

Sådan har det været i den tid, jeg har arbejdet i skolen og såmænd også længe før det, men nu er der nogle steder opstået en meget uheldig sammenblanding af denne her såkaldte læringsmålstyring og lanceringen af nationale satsning om digitaliseringen for det offentlige med læringsplatforme, som en del af brugerportals initiativ.

Det har hos nogle forvaltninger og i visse skoler så skabt en forventning til lærerne om, at al undervisning skal tvinges ind i en læringsplatform med 117 udpenslede mål og have devaluering af disse i samtlige af skolernes fag.

Eleverne vil igennem læringsplatformenes vidunderlige digitale vinduer se, hver eneste time igennem hele deres skoleforløb starte og slutte på cirka samme forudsigelige måde.

Der ligger en udtænkt forventning for regeringen og KL om, at elevernes motivation og undervisningsudbyttet vil stige alene af den grund, at det foregår på en digital platform.

Den lader vi lige stå et øjeblik!

Det giver sig selv – i hvert fald for de fleste lærere, at det er jo fuldstændig tåbeligt brug af de alt for sparsomme ressourcer, og at det derudover er utopisk at forestille sig, at vi nogensinde skulle kunne lykkes.

Ingen elever bliver så dygtige, som de kan, hvis de ad den vej bliver tvunget.

Det er indiskutabelt, at vi – som lærere – er forpligtet på Undervisningsministeriets forenklede fællesmål.

Vi er det naturlige omdrejningspunkt for lærerens tilrettelæggelse af undervisningen i folkeskolens fag, sådan er det heldigvis stadigvæk rigtig mange steder.

Men andre steder oplever lærerne nu, at deres vurdering af og muligheden for, at tilrettelægge den rigtige undervisning bliver begrænset af kommuner og skolers unødige indholds- og forms krav til undervisningen og at den skal presses ind i de her platforme.

Jeg tillader mig, at problematisere om den vej virkelig vil gavne nogen i det lange løb, vi risikerer med stor sandsynlighed, at den eneste medarbejdergruppe, der har direkte indflydelse på elevernes faglige udvikling, det motiveres.

Jeg har et håb og et ønske om, at man kan sprede sådan en stemning for at søge veje i brugen af de her platforme, indtil videre har jeg kaldt dem læringsplatforme, fordi det er der nogen, der har opfundet, de skulle hedde, så fra nu af siger jeg bare platforme, efter min mening er der ikke nogen grund til, at vi skal prøve at finde ud af, om vi kan rulle alt det her brugerportals initiativ tilbage, fordi det kommer der nok ikke noget godt ud af.

I sådan en kamp vil der kun findes tabere.

Jeg vil hellere gøre mig til talsmand for, at man ser på, hvordan det måske ville være fornuftigt, at bruge platformen som et værktøj, der kan benyttes, hvis læreren vurderer, at det vil gavne elevernes udbytte af undervisningen.

Hvilke fordele kan en sådan platform give lærerne – hvornår og på hvilken måde kan platformen have en effekt i forhold til elevernes udbytte, undervisning og deres motivation?

De her platformes muligheder for at samle og regere og designe og præsentere materiale eller mere et mere samlet undervisningsforløb er - i min optik - væsentlig bedre end tilsvarende platformes.

I betragtning af, hvor svært det før har været, at dele en multimodel i undervisningsforløb med elever og kolleger, må jeg betragte portalerne, som et skridt fremad – også i mulighederne for at understøtte det kollegiale samarbejde om eller flere konkrete forløb, ser jeg muligheder.

I et af de få steder, hvor jeg kan se, at man har mulighed for at udvikle noget reel kvalitet.

Desværre har de sidste par år betydet, at vi som lærere er mere ensomme og privatpraktiserende end nogensinde før.

Jeg håber, at det fremadrettet vil få mulighed for at udvikle og sammensætte undervisningen i fællesskab til gavn for eleverne.

Hvis de her platforme, de er med til at fremme den udvikling, så synes jeg sådan set, at det skal roses.

Jeg bliver selv motiveret af, at lave undervisning der bare engang imellem sidder lige i skabet. Det motiverer mig, og det minder mig om, hvorfor jeg er blevet lærer.

Også selvom det så kan betyde, at jeg har endnu mere tid til min resterende del af mit arbejde.

Min opfordring herfra i dag skal være, del de gode historier hvis i mærker dem.

Når der er kolleger, der har fundet på noget smart at bruge en sådan platform til, så del det for Guds skyld!

Det kunne jo være, at det er med til at fremme de her platformes mulighed for at blive et fornuftigt værktøj, og ikke som den hammer de i de forkerede hænder bliver brugt som visse steder.

Som lærer arbejder vi efter reglerne, men heldigvis så bruger vi også vores sunde fornuft.

Tak for taletiden!

Klapsalver!

John: Den næste er Rikke Jørgensen, og så bliver det Niels Kristian Bech Jensen og Anders Liltorp!

Rikke Jørgensen: Hej! Jeg vil godt tage den tråd op, som Line startede i går med at sige, at mål er ikke noget fanden har skabt, men jeg vil også prøve at tage lidt fat i det Thomas fra Gladsaxe hele tiden siger, at vi skal prøve at gå nye veje, så jeg har forsøgt at tage børnenes vigtige ind i det her, fordi det er desværre ikke lykkedes for mig eller for os i DLF at forklarer politikere og forældre, hvorfor vi reagerer på målstyring og nationaltest, som vi gør.

Vi har forsøgt at forklare med udgangspunkt i os selv, men det er blevet tolket, som klynkeri. Derfor vil jeg nu forsøge at tale til alle forældre i Danmark i stedet for, fordi det er faktisk ikke klynkeri, det er faktisk et faresignal, jeg rejser.

Jeg er ikke nogen klynker, jeg er lærer, jeg ved faktisk noget om børn og deres kognitive udvikling i praksis.

Hvad ville du gøre, hvis du vidste, at børn i 6-12 års alderen er i en fase, hvor de skal lære at tænke logisk og være visible?

Det betyder, at de skal have et konkret eksempel foran sig for at kunne melde sig i processen.

Politikerne mener, at vi skal stikke dem selvevalueringskema, en national trivselsmåling.

Helt konkret betyder det, at hvis jeg er 8 år og skal besvare spørgsmålene i trivselsmålingen og lige har fået kage, så er alt godt, og målingen viser, at jeg er i trivsel.

Hvis jeg lige har været i konflikt med min bedste kammerat ude i skolegården, så er alt skidt, og målingen viser faktisk, at jeg er i kraftig mistrivsel.

Politikernes svar er også at opsætte et højere videns- og færdighedsmål. Op mod 70 målsæt forløb i dansk, hvis jeg skal medtage alt det, jeg faktisk gør med eleverne.

Det betyder i praksis, at lærerens forklaring om videns- og færdighedsmål er noget, jeg som elev kan gentage, men noget som jeg endnu ikke begriber.

Jeg vil bare gerne vide, hvorfor jeg skal det, helt konkret.

Jeg vil da bare gerne have en lærer og en ramme, jeg er tryk i, for så vil jeg faktisk rigtig gerne lære.

Bagefter skal vi så teste deres kunnen ved hjælp af nationale test i f.eks. læsning.

Og i anden klasse i dansk bliver de bedt om, at give følgende tekst en overskrift.

Istanbul har en betragtelig befolkning af kurdere, der stammer fra det sydøstlige Tyrkiet, de anerkendes ikke officielt, som minoritet og man indsamler ikke data om, hvor mange de er.

I praksis betyder det, at jeg nok kun forstår 17 ord, som jeg kender, hvis jeg kan stave til flere begriber jeg ikke indholdet inden.

Hvad ville du gøre, hvis du vidste, at elever først i 11 års alderen og gradvist resten af livet lærer at tænke abstrakt og teoretisk, hvad ville du gøre, hvis du vidste, at lysten til at lære og blive ved med at lære, hænger sammen med følelsen af at blive anerkendt, og at man lykkes med det, man laver?

Politikernes svar er videns- og færdighedsmål og nationale test, som kun ca. 10 procent af eleverne er i stand til at leve op til.

Et hav af mål som også kun ca. 10 procent er i stand til at leve op til, når det kommer til stykket.

Ville du høre se til, uden at sige eller gøre noget?

Jeg vil ikke!

Men det betyder, at jeg er nødt til at stille mig imellem politikerne og barnet, fuldstændig som når jeg går imellem i en konflikt i skolegården, hvor en stor elev er ved at tvære en lille elev ud, men jeg ved ikke, hvor længe jeg faktisk holder til det, det kræver sit mod at gå imellem, når styrkeforholdet er, som det er.

Jeg ved, at elever skal have konkrete mål for, hvorfor de gør sådan, hvorfor vi gør, som vi gør.

Jeg ved, at min relation til eleverne er den afgørende faktor, når de skal lære noget, jeg ved, at de elever der hele tiden føler, at de ikke lever op til målene, mister interessen og kommer i modstand eller bare bliver væk fra skolen.

Det værste er næsten, at jeg også ved, at selv de dygtige og højt intelligente elever går fra sådan en test, den føles nær at være utilstrækkelig.

Ville du bare holde mund og klappe hælene sammen, fordi du har fået en ordre oppefra?

Jeg ved, at når der er 28 elever i en klasse, kan jeg ikke nå dem alle - lige meget hvor mange mål og test jeg anvender.

Er det dit barn, jeg ikke skal nå?

Jeg ved, at mål og test der tilgodeser de ti bedste procent af eleverne, demotivere de 100, fordi de trods der kognitive udviklingsniveau meget hurtigt fanger, at de faktisk ikke kan svare på spørgsmålene, for sådan er testen faktisk skruet sammen, det bliver sværere og sværere. De leder efter grænsen for, hvad du ikke kan.

Du får aldrig belønningen – i hvert fald ikke i selve situationen, og det er selve situationen, der er afgørende for, om du har mod på at gøre det igen.

Jeg gør, hvad jeg bliver bedt om, for jeg er voksen, og jeg kan sagtens begribe, hvad det betyder, at være ansat i en politisk ledet organisation, men jeg bruger heldigvis stadigvæk min sunde fornuft, derfor bruger jeg stadigvæk en pædagogisk- psykologisk test, der giver mig indblik i, at det faktisk er nutids r'et der driller og de læsebøger der fortæller mig konkret, hvilke tekster og læsestrategier, der udfordrer.

Planlægger man få tydelige mål, så eleverne er i en proces, hvor det er o.k. at fejle.

Det er ikke målstyring, som kan måles og vejes, det er målstyring i en proces, der tager tid, hvor der også nogen gange er noget, der kræver tid uden mål.

Der hvor vi griber sådan noget og bare forfølger det.

Her går jeg også så ind og skriver målene ind bagefter, for det skal jeg jo, og jeg udfører de nationale test, for det skal jeg jo.

Også selvom det eneste jeg reelt bør vide er, om mit barn er fremragende, rigtig god, jævn, god, mangelfuld eller utilstrækkelig inden for områdernes sprogforståelser, afkodning eller tekstforståelse.

Nu har jeg ærlig fortalt, hvordan jeg – med min faglige viden – er nødt til at omgås reglerne.

For at beskytte de børn, det går ud over, hvornår tør politikerne på borgeren og i KL ærligt gå ud og fortælle, at det ikke er for dit barns skyld, men for effektivitetens skyld, dit barn er blot en møtrik i det store maskineri, det kan kun gå for langsomt med at få dem ud af maskineriet.

Hold op med at kalde mig klynker, tag ansvar og fortæl ærligt hvad jeres mål med det her er.

Jeg har ikke patienter, der overmedicineres eller dør på gangene, men jeg har elever, der følelsesmæssigt kommer voldsomt til skade lige nu i jagten på det effektive samfund, hvor enhver skal blive så dygtige, som de kan.

Ikke fordi det udvikler dig, som menneske – ikke for fællesskabets skyld – ikke fordi samfundet ønsker at opdrage dig til et menneske, der forstår at videreføre vores kulturelle arv, hvor formålet – rent faktisk – er åndsfrihed, ligeværdigt demokrati, men fordi du skal hurtigt ud at betale din skat.

Barnet har ikke længere værdi i sig selv, det har en værdi på sigt, hvis det kommer godt ud på arbejdsmarkedet, ellers er det sådan set bare en belastning.

Det er den virkelighed, jeg står i hver dag, derfor går jeg imellem og beskytter dit barn, men det har også sin begrænsning for, hvor længe holder man til at stå i skudlinjen uden at blive set på, som andet end en klynker.

Derfor lover jeg, at jeg bliver stående, jeg bliver ved med at råbe op, om ikke andet så indtil jeg bliver fyret eller selv bukker under og bliver langtidssygemeldt.

Afslutningsvis vil jeg pege på noget, som mål og test aldrig vil kunne dæmme op for, men som koster samfundet dyrt, hvis vi tilsidesætter det, der ikke kan måles og vejes.

Jeg blev her i sommerferien også kontaktet af en tidligere elev, der i niende klasse var det, man kalder full blown hooligan, han var med til at smadre Aalborg stadion for år tilbage, han kontaktede mig og skrev; tak for alt, hvad du har lært mig, nu går jeg på teknisk gymnasium, jeg vil bare sige tak!

Jeg kan love jer, at det ikke var mål og test, der fik ham på rette kurs, det var relation, det forpligtende samarbejde, hvor vi selvfølgelig havde mål med det, vi gjorde, nemlig at bryde den negative spiral igennem faglig dannelse, og det lykkedes heldigvis, men det fandt jeg faktisk først ud af flere år efter.

Så jeg følger reglerne, men heldigvis bruger jeg stadig min sunde fornuft!

Sådan kunne man også sige det!

Klapsalver!

John: Den næste bliver Jens Kristian Jensen, derefter er det Thomas Roy Larsen.

Jens Kristian Jensen: I indledningen til det punkt, der efterlyste eksempler på hverdagen ude på skolerne, så det vil jeg forsøge at bidrage med.

Det handler om retorikkens betydning for medlemmernes arbejdsliv. En reaktion jeg ofte møder blandt de medlemmer jeg færdes blandt, at de føler, at Danmarks Lærerforening tæller deres arbejde længere ned i et sort hul.

Når formanden går på tv og taler om lærere, der ikke føler, at de lykkes med deres opgave, så bliver det for nogle medlemmer et skridt mod selvopbygget problematik – hvor sande ordene end er.

Foreningen er med andre ord med til at ødelægge disse medlemmers self efficacy.

Disse reaktioner kommer til at efterlyse en debat om, hvorvidt vi – som forening – kan skabe en positiv, proaktiv, fremadrettet retorik, der taler medlemmernes indsats op uden at skjule problemer.

En retorik, der ikke er med til at øge disse medlemmers arbejdsplads.

Baggrundsnotatet, som hedder Bilag E3 peger vi som Lars Sørensen på professionel kapital, som en mulig inspirationskilde.

Filosofien bag professionel kapital af læreres og lederes professionelle arbejde sætter dagsordenen for og på skolen, der et blot et muligt grundlag på et sådant proaktivt aspekt.

Hvor vi fortæller både, hvad vi kan, og hvilke rammer det kræver.

Vi skal ikke være jubelidioter, vi skal ikke feje problemerne ind under det famøse gulvtæppe, men vi skal passe på, at vi ikke er med til at tale medlemmernes indsats og dermed deres arbejdsliv ned.

Derfor er en bevidst retorik på alle niveauer af foreningen vigtig.

Inge Margrethe Sørensen og Kristina Falgaard har givet bolden op her på talerstolen med deres indlæg om kommunikationsproblemet, jeg er enig i deres pointe i, at vi har en stor opgave foran os på det her område.

Vi har brug for en positiv professions orienteret proaktiv retorik, der indadtil og udadtil flytter fokus fra, hvad vi ikke kan lykkes med til, hvad vi kan og vil, hvis og kun hvis vi får de rigtige rammer.

Vi skal ikke tale hverken den læringsmålstyrede skole op, som nogle politikere har foreslået, men vi har pligt til at sætte ord på vores medlemmers professionalisme, det er på høje tid, at vi tager den pligt på os og ikke bare ser fremad, som formanden også var inde på i overliggende punkt 6 – taler og handler fremad.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Så bliver det Thomas Roy Larsen, og derefter Jesper Weber og så Karina Pedersen. Thomas vær så god!

Thomas Roy Larsen: Tak.

Jeg står her for at tale lidt om afgangsprøver og de forhold, man har som udskolingslærer rundt omkring på skolerne.

Jeg tænkte lidt, om det her egentlig skulle placeres under skoleideal eller herunder arbejdsliv, men jeg tænker, at en stor del af problematikken er, at det er svært med mulighederne for opgaveløsningen.

Det er egentlig også en opfordring til undervisningsudvalget i DLF for at se lidt på eventuelt at lave en central evaluering af, hvad vilkårene og mulighederne rundt omkring i landet for at leve op til alle de her prøvevejledninger og forskellige ting, som de har smidt ud fra ministeriet i tide og utide, fordi det er min personlige oplevelse, at det er rigtig rigtig svært at leve op til de flotte ord, de finder på derinde.

Fokus på være for folkeskolen – eleverne.

På denne her kongres så har vi tal tom ulighed, chancelighed, fællesskab, solidaritet og senest – en rigtig godt indlæg om sund fornuft.

På en eller anden måde så tænker jeg, vi må have kombineret de forskellige termer.

Kommunerne og regeringen har travlt med at tale om CEPOS ranglister Benchmark, finde ud af – man bliver målt på de her så vigtige afgangsprøver og de her karaktersnit på skolerne, så må det også betyde noget for dem, at der er ens vilkår rundt omkring for at lykkes med det her.

Så blev afgangsprøver til afgangseksamen, nu skal man bestå, vi har indført nogle adgangskrav til alle ungdomsuddannelserne, som nu gør, at karakterræset for alvor rykker ind i de ældste klasser i skolen.

Jeg gider ikke at stå her og opremse de problematikker, der er og alt det, der ligger og roder med derude, det ved I udmærket godt.

Men jeg kan da lige nævne udtræks fag der bomber ned fra himlen, prøvevejledninger der dukker op midt i et skoleår.

Under uddannelsesparathedsvurdering i 8. klasse, ja det er da sikkert meget fornuftigt.

UU vejledere, vi ikke ser noget til, jeg ved godt, at det ikke er jeres skyld, det har intet med jer at gøre, det er bare endnu et problem, at den opgave ligesom også er lagt over på lærerne.

Så jeg kunne egentlig godt tænke mig, at der kom lidt fokus på, som er der egentlig ens vilkår for opgaveløsningen med disse her ting, om man er i Skagen, på Bornholm i København, ja, hvor pokker man ellers kan være – på Fyn.

Jeg tror altså, at på den måde kan de få deres egen retorik hjem og prikke lidt til nogen af de Benchmark, de her tal de så frygtelig gerne vil måle os alle sammen på og sige; jamen, hvordan kan I bruge de her tal, når vilkårene er vidt forskellige landet rundt.

Ja, så kunne jeg sige en masse om, hvordan vi svigter de svage elever, men det må blive en anden gang. Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Så bliver det Jesper Weber Skorstensgaard, derefter Karina Pedersen og Katrine Winther Nielsen.

Jesper Weber Skorstensgaard: Hvor skal vi hen du?

Det er faktisk ikke rigtigt!

Jeg synes, det er svar mange steder, men det er jo ligesom et håb om, at nogen skal hjælpe ham!

Jeg er faktisk sådan ligesom Eva Secher, vi hørte i går, ret overbevist om at mange af de tiltag, vi ser komme fra både os og andre store velfærdsområder er både i de vestlige intentioner.

Det er faktisk såvel politikere, embedslærere og forskeres perspektiv, ja vel egentlig også mange af de initiativer, vi selv sætter, som lærernes organisation.

Nu er der sat så mange tiltag i værk, uden der rigtig er skabt mening omkring det, den forrige taler synes jeg var et rigtig godt eksempel på det.

Har vi så ikke en forpligtelse til at hjælpe til? Jo, selvfølgelig!

At vores medlemmer ikke har de arbejdsforhold, de burde have til det vigtige job, de hver eneste dag udfører, synes ganske givet.

Vi har snakket om det mange gange, og gør det selvfølgelig igen, at de økonomiske rammer til at udføre det er langt fra til stede.

Når jeg møder medlemmer i Aarhus, så plejer jeg at bruge den lille tilbageførende tid, den hedder – det kostede 274 millioner i Aarhus Kommune, at gennemføre denne her lov.

Så klart, at det her har nogle konsekvenser, men kan vi så ikke alligevel hjælpe vores medlemmer, dermed også give dem nogle svar på nogle af de problemer?

Det er jeg helt overbevist om, at vi kan.

Hvad sker der, når vi forsøger at forstå hinandens intentioner, og ligger os i selen for at komme med løsninger?

Kalder på sammenskabelse her er vi nødt til - som forening, kredse, tillidsrepræsentanter - at tage et ansvar og hjælpe til med løsninger for vores medlemmer.

For mig er der ingen tvivl om, at de løsninger og de visioner, som vi er med til at skabe er langt mere kvalificeret og har en helt anden langtidsholdbarhed, fordi de er skabt med respekt for undervisning og med respekt for lærerfaglighed.

Er faktisk en mangfoldighed af løsninger, store som små fra aftaler til forståelser for genopretning af tillid til et hovedudvalg til rettens side omkring vold og trusler, for inddragelse af køb af læringsmodel til hvordan det nu så anvendes på den enkelte skole.

Vi kender jo fra den moderne dramaturgi og litteratur, det er sidehistorier og bi historierne, der skaber hovedhandlingen eller sagt på en anden måde, vi må opbygge sidestrategier og bi handlinger, der kan få os i retning, der ligger tæt på vores hovedfortælling, de mål som vi – som lærernes organisation ønsker at opnå.

I Aarhus er det mit postulat, at den måde har vi arbejdet på igennem længere tid.

Jeg vil prøve at komme med nogle enkelte eksempler på, hvordan vi har gjort, og hvad det har betydet. Omkring § 16 B, der var vi ret hurtigt ude og få en snak med først forvaltningen senere embedsværk om, om ikke vi kunne gøre det på en anden måde.

Ret hurtigt så bredte der sig ringe i vandet om, at den måde at tænke på, som vi som lærerforening havde skitseret var en god måde, jeg har ikke tal på det i dag, men jeg er ret overbevist om, at over halvdele af skolen i Aarhus i dag anvender muligheden for at konvertere til to lærer timer.

Jeg har også, som andre talere interesseret mig for privat og professionel kapital.

På et tidspunkt kom jeg til at nævne det for direktøren i Børn- og Ungemagistraten i Aarhus Kommune.

Han blev så fascineret af denne bog, så han tog den på engelsk og frem og tilbage til sit hjem i Randers hver dag.

Han nedsatte en studiegruppe efterfølgende, med repræsentanter fra alle de faglige organisationer.

Den studiegruppe har nu ført til, at vi i Aarhus er i gang med at lavet et såkaldt kulturforandringsspor, det lyder højt og højpandet, det er det nok også, men det der er hele pointen i det er, at den styringsdysfunktion, det havde ved det forrige, nu vil blive tage alvorligt.

Det er faktisk sådan at bogens fokus på at lykkes med kerneopgaven nu i sig selv i forhold til at tænke nye implementeringstiltag om måden, vi gør det på i Aarhus.

Jeg er rigtig glad for – også en smule stolt over – at man i forvaltningen i Aarhus har sagt, at måden at implementere på, må vi kunne gøre bedre.

Ja, jeg havde et møde med magistraten, den øverste politiske ledelse i mandags, der kom der et ord ind, som jeg syntes var ganske interessant, nemlig tilbageløb – hvor du sagde tidligere i dag Anders, om jeg havde hørt kritik af lederne eller meget kritik – nej!

Men jeg har hørt, som du selv sagde, at de nogle gange opgaver, som er rigtig svære at lykkes med.

Noget af det der er helt afgørende, hvis vi skal forbedre den styring, der er i den offentlige sektor, det er, at vi hører ledernes og medarbejdernes stemme op igennem systemet og videre til byrådet og videre fra byrådet videre til Folketinget, således at vi kan få snakket ægte kvalitet.

Forandring kræver rammer, det kræver en anden måde at tænke på, når vi snakker om rammer, så tænker vi unægtelig hurtigt på arbejdstid.

I Aarhus Lærerforening der står vi og skal forhandle en ny arbejdstidsaftale, som I alle sammen ved, så var vi de første, der lavede en ny arbejdsaftale i 13, den var jo en implementeringsaftale, den aftale har en udløbsdato til næste skoleår, derfor skal vi forhandle en ny.

Alle de støttestrategier og alt det jeg snakker om her, forsøger vi at få bundet op på de forhandlinger.

En del af professionel kapital og utallige rejser til en Canadas måde at se skoleverdenen på, er jo, at man skal kunne samarbejde, man skulle kunne samarbejde lærere imellem, lærer og pædagoger imellem, mange skoler og skoler imellem osv. osv.

Det gode spørgsmål i de arbejdsforhandlinger, vi er så småt gået i gang med er jo, hvordan skal det så kunne lade sig gøre?

Vi er nødt til at spørge os selv om, når det målet fra politisk hold, hvordan kan det så lade sig gøre?

Den måde at tænke på, tror jeg er vejen frem.

Psykisk arbejdsmiljø, vi er voldsomt pressede, vores medlemmer er voldsomt pressede.

De seneste APD undersøgelser i Aarhus viste, at nogle skoler var overordentlig pressede.

Hvad gjorde vi så, i stedet for at stikke – undskyld – hovedet ned i sandet?

Jo, vi gik til arbejdsgiver og sagde; det kan ikke være rigtigt!

Jeg havde egentlig forventet måske at arbejdsgiveren ville sige; ja, ja, men ADP Jesper, det er jo et internt redskab, som vi laver en handleplan ude omkring.

Rent faktisk lykkedes det, at få dem til at indse, at når man er så presset på sit arbejdsmiljø, så er man nødt til at lave, det vi har kaldt en håndhøj indsats – altså nogen, er er nødt til at intervenere på arbejdspladsen, for at forbedre det psykiske arbejdsmiljø.

Det er mit postulat at de her såkaldte håndholdte indsatser, har hjulpet medlemmerne på disse skoler uendelig meget.

Som et fokus på mit budskab til dette punkt er kort sagt:

Jeg er enig i formålet med dette punkt, nemlig at vi bliver en mangfoldighed af indsatser, viser medlemmerne, at vi kan skabe resultater og bidrage til et bedre arbejdsliv, som giver ret og som siger noget om, hvor vi skal hen.

Tak skal I have!

John: Så er det Karina Pedersen, derefter Katrine Winther Nielsen.

Karina: Jeg vil gerne tale lidt om ansvar, jeg har egentlig aldrig tænkt over det med ansvar, som lærer har jeg bare taget det.

Ansvar for elevernes faglige udvikling, ansvars for elevernes trivsel, ansvar for forældresamarbejdet med ansvar for et velfungerende teamsamarbejde.

Det var en naturlig del af min profession, som lærer at tage ansvar i flere indlæg fra både hovedstyrelsesmedlemmer og delegerede er der blevet talt om ansvar.

Hvis er ansvaret egentlig?

Når jeg i dag står med en klasse med 28 elever, hvor nogen er dygtige, nogen er fagligt svage, nogen kommer fra en familie med misbrug, nogen kan ikke tale dansk, nogen kommer fra et segregeret skoletilbud med flere voksne og en lille klassekvotient.

Hvor ligger så ansvaret for den enkelte elevs udvikling?

Min forberedelsestid er blevet mindre med indtil flere lektioner, kravene til min skriftlige dokumentation er blevet større, er det mit ansvar, at der vil være nogen elever, der ikke bliver så dygtige, som de kan, fordi jeg ikke har haft tid til at forberede undervisning, der tilgodeser både den dygtige Muhammed, Yrsa, der har svært ved det og Mette, der bare hele tiden er ked af det.

Er det mit ansvar, når jeg får at vide, at jeg skal sætte ambitionerne ned og bruge forløb, som andre har lavet eller, som ligger på en læringsportal, selvom jeg godt ved, at med det materiale vil jeg kun nå halvdelen af eleverne i klassen, hvis er ansvaret?

Når læreren - som vi i vores kreds - har oplevet flere gange i dette forår bliver afskediget fra dag til dag, fordi de var nødsaget til at bruge en fastholdelse, som kommunen vurderede uretmæssig, hvor ligger ansvaret så?

Som lærere ved vi godt, at hvis vores undervisning ikke er gennemtænkt og forberedt grundigt, så skal der ikke meget til, før det hele smuldrer.

Hvis Brian og Johnny - her underskylder jeg altså dem, der hedder Brian og Johnny, men vi ved bare godt, hvad det er for elever, jeg taler om, når jeg siger - Brian og Johnny - hvis de ikke får opgaver, der optager dem og som passer til deres niveau, vil de hurtigt kede sig, og så opstår konflikterne.

Hvis ikke vi har nået at lave en plan B eller en plan C i tilfælde af, at internettet er nede eller smart kortet ikke virker, cd afspilleren er stået af, kopimaskinen er løbet tør for toner, så ved vi godt, hvad der skal ske i en klasse, der kræver stram styring, det ved vi godt.

Så opstår slagsmålene, så opstår situationer, hvor vi må ligge os imellem og tage fat, før eleverne kommer til skade, så opstår fastholdelserne, så er det, at vi oplever afskedigelserne for ansvaret her i vores kreds placeret hos læreren.

Er det rimeligt?

Gu er det da ej!

Hvor ligger ansvaret så?

I Lov 409 blev der lagt op til et større ledelses rum, så er det da nærliggende at ligge ansvaret hos vores skoleledere, men de af os der er ude på skolerne ved godt, at langt de fleste skoleledere kæmper med at gøre vilkårene bedre for deres medarbejdere.

Men man kan altså ikke bygge en ville, hvis man blot får udleveret to søm og et bræt.

Hvor ligger ansvaret?

Ifølge Arbejds miljøloven ligger ansvaret for et godt og sikkert arbejdsmiljø hos arbejdsgiveren.

Punktum!

Medarbejderen har et ansvar for at medvirke til sikre arbejdsforhold.

Det vil sige, hvis der er et hul i betongulvet i fabrikken, så er det vores ansvar at gøre opmærksom på det, så arbejdsgiveren kan reparere det, så ingen kommer til skade.

I vores verden betyder det, at vi - som medarbejdere - skal gøre opmærksom på, når nogle arbejdsvilkår ikke er sunde og sikre, det gør vi hele tiden!

Vi gør opmærksom på, at forberedelsestiden ikke er tilstrækkelig, at udadreagerende børn uden støtte i klasserne giver konflikter, at vi ikke når de mål, der er blevet pålagt os.

Hele tiden gør vi opmærksom på det, for vi ved, at alle mennesker har behov for at blive så kompetente, det gør en kæmpe forskel, hvis man føler, man har gjort sit bedste.

Et citat fra Lotte Bøgh Andersen i sin bog – Styring og motivation i den offentlige sektor.
Får man ikke lov til at føle sig kompetent, får man ikke lov til at føle, at man har kunnet gøre sit bedste, ikke opleve os i selv i sin klasse – så bliver vi syge!
Jeg siger; vi bliver ikke holdt ansvarlige for det, vi gør, men også for det vi ikke gør.
Vi opfordrer jer derfor – alt hvad vi gør i forhandlinger, i samtaler, i møder hele tiden understreger, at det overordnede ansvar for vores medlemmers arbejdsliv ligger hos arbejdsgiveren.
Vi deler gerne ansvaret med vores arbejdsgiver, vi vil gerne ændre svaret.
Vi påtager os gerne et medansvar, men vi skal have arbejdsvilkår, der gør, at vi lykkes.
Mit sidste citat, det er vores Søren Kierkegaard – fast ansvar giver sand velsignelse og glæde!
Tak for ordet!

John: Så bliver det Katrine Winther Nielsen, og derefter Mads Alnor.

Katrine Winther Nielsen: Erik Cloyd Ebsen bare lige for at få inkluderet, hvad inklusion er, og hvornår det er vellykket.

Jeg er bevidst om, at når vi taler om inklusion, så var det en fælles udfordring for folkeskolelærere, såvel som medlemmer fra de mindre medlemsgrupper.

Det er respekt for Erik og respekt for at inklusionen er et helt naturligt tema, når vi taler om medlemmernes arbejdsliv, skoleideal og den involverende fagforening, vil jeg dvæle lidt ved inklusion.

At medlemmernes vurdering er mulighederne for at give den nødvendige støtte til børn med særlige behov får den laveste vurdering i baggrundsnotatet E5 viser, at jeg ikke er alene om, at synes, det er lidt dødt.

Formålet med det her punkt – medlemmernes arbejdsliv er at kongressen på baggrund fælles aktuelle billeder af medlemmernes arbejdsliv drøfter, hvordan vi – som organisation – samlet kan understøtte medlemmernes mulighed for at lykkes med deres opgaver og bidrage til, at de oplever at have et godt arbejdsliv.

Der er allerede kommet flere gode bud herpå, det vil jeg også give.

Jeg tænker – helt konkret – vi skal bruge inklusionseftersynet, her har en ekspertgruppe givet gode anbefalinger, vi kan og skal bruge i drøftelserne med politikerne, lederne og hinanden.

Det er et citat fra side 10

For det 6. mener ekspertgruppen, at der skal være hurtig og kvalificeret adgang til viden og hjælp, når lærere og pædagoger står i situationer, hvor de har behov for rådgivning, vejledning eller aflastning.

Vi skal bruge det der målrettet og spørge – er der hurtig og kvalificeret adgang til viden og hjælp på min skole i vores kommune?

Vi skal således i Danmarks Lærerforening bruge inklusionen til at klæde vores kolleger på, til at argumentere for forbedringer af vores arbejdsforhold og sikringer af elevsikker rettigheder.

På den måde imødekommer vi også medlemmernes ønske for nye ydelser fra fagforeningen, det er stadig baggrundsnotater E7, hvor der blandt andet efterspørges at rådgive om, hvordan man sætter grænser for arbejdet.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Så bliver det Mads Alnor, derefter bliver det Karsten Lynge Simonsen og Martin Roald-Arbøl.

Mads Alnor: Har jeg forstået det rigtigt, at hvis man har et forslag til en kongresvedtagelse, så har man ubegrænset taletid?

John: Jeg kan sige det på den måde, at du er ikke begrænset i de 7 minutter.

Mads Alnor: Hvordan kan man hos medlemmer mærke, at vi i to dag nu har diskuteret medlemmernes arbejdsliv, se det overordnede formål med billedet er, at vi får et fælles billede af vores medlemmers arbejdssituation, det tro jeg ikke, vi havde behøvet en kongres for, det tror jeg, vi alle sammen ved, hvordan vores medlemmer har det.

Derefter skulle vi vurdere, hvordan foreningen kan styrke mulighederne for et godt OK18 resultat. Vi har været en del omkring Ok18 i det her punkt, men det konkrete mål skulle altså være en kongresvedtagelse om fælles handlinger.

Vi skylder vores medlemmer, at vi lige nu og her laver handlinger, der forbedrer vores medlemmers arbejdsliv i dag i morgen og helt frem til OK18.

Jeg bakker op om alle tidligere talere, der siger, at Danmarks Lærerforening skal stille meget konkrete arbejdstidskrav ved OK18.

Mens vi venter på, at Anders lige forhandler en central arbejdstidsaftale, der understøtter lærerprofessionen på plads her ved OK18, altså mens vi venter, så skal vi have en kongresvedtagelse med hent konkrete handlinger, der forbedrer vores medlemmers arbejdsliv lige nu og her.

Baggrundspapiret E11 en guide til dialog om læringsmålstyret undervisning, fælles mål og læringsreformer, det er en rigtig og en hel håndgribelig handling, dem skal vi have flere af.

Lad os holde fælles pædagogiske rådsmøder på alle skoler om dialogguiden.

Lad os vise vores medlemmer i dag, at vi forbedrer deres arbejdsliv ved helt konkrete handlinger i hverdagen og ikke kun med kravopstillingen og forhandlingen af overenskomsten.

Vores politikere og sekretariatet laver gode tiltag for arbejdslivet, som vi i kredsene folder ud for medlemmerne, det skal vi have meget mere af.

Så med mindre der et konkret forslag til en kongresvedtagelse, så synes jeg man skulle ophøje E11 til det.

Tak!

Klapsalver!

John: Tak, så bliver det Karsten Lyng Simonsen og derefter Martin Roald-Arbøl!

Karsten Lyng Simonsen: Kære kongres jeg har ikke skrevet et langt indlæg hjemmefra, men jeg har brugt min kaffepause bredt, det er et indlæg, der ligger lidt i tråd med det fra Niels Kristian fra Djurs, et indlæg som er affødt af det, der er blevet sagt på denne her talerstol de sidste par dage, men også de oplevelser jeg har i dagligdagen med medlemmer.

Jeg er personlig enig med Jesper fra Aarhus, når andre de tilslutter sig fortællingen om en syg patient. Nu er det jo sådan, at der i mange af de her lange sygdomsforløb heldigvis også findes gode dage og gode perioder.

En del af den bedste helbredelse for patienter, det er jo ofte at holde fokus på de her perioder.

Så når vi oplever succes og håb og arbejdsglæde, så kan det faktisk være en del af en helbredelse.

Det skal vi selvfølgelig gøre samtidig med, at vi søger efter den rette behandling, det er klart.

Jeg er så privilegeret, at jeg har mulighed for at opsøge medlemmerne i deres daglige arbejde og følge dem hele dagen, på deres betingelser. Komme helt tæt på dagligdagen og virkeligheden, mærke en lille del af deres arbejde på egen krop og gå i dialog med dem, om deres holdninger til eget arbejdsliv og mig, som formand for deres forening.

Det giver mig et fint indtryk af de utrolig forskellige hverdage og betingelser vores medlemmer, de arbejder under.

Men det giver mig også god mulighed for at lede efter det, som driver lærerne.

Det, der gør, at de hver dag møder på arbejde, det gode ved lærerlivet, de gode perioder i sygdomsforløbet.

I april besøgte jeg en helt nyuddannet lærer, det vil sige, han var ikke helt nyuddannet, han blev færdig i 2015, en utrolig imødekommende rolig og afbalanceret ung mand, en rigtig nordjyde. Morten er ansat i

et belastet område af Aalborg, ja nogen går faktisk så langt, at de kalder det for en ghetto, Morten brænder for de her unger, men han brænder også for deres forældre.

Jeg besøgte ham for med egne øjne at opleve hverdagen på skolen og lade mig inspirere i mit politiske arbejde af en hel nyuddannet lærer dagligdag, hvordan mon han klarer sig, det må da være sindssygt hårdt og svært at være helt nyuddannet på de betingelser.

Jeg mødte Morten kl. 7.30 i forberedelseslokalet, han og par kolleger var ved at drøfte en klasse, de havde også gang i noget planlægning samtidig, bagefter tog den dag for alvor fart.

Morten havde en tætpakket dag med undervisning i forskellige fag og meget meget varierede elevgrupper, men det var der ikke noget usædvanligt.

Det var berigende og lærerigt at følge Morten en hel dag, han havde ikke gjort noget specielt ud af denne her dag, fordi jeg skulle følge ham. Det er ligesom, når der kommer en politiker på besøg, han havde efter aftale planlagt med mig, som en hjælpende hånd, og jeg skulle indgå i undervisningen.

Heldigvis nærmede klokken sig pludselig 15, og vi fik tid til at prøve og sidde og snakke om nogen af de lidt mere overordnede ting, jeg spurgte blandt andet ind til, hvad giver dig håb og glæde, hvad er det bedste ved at være lærer for dig?

Børnenes begejstring og engagement giver mig arbejdsglæde, det samme gør den kollegiale opbakning og sparring!

I og for sig ikke noget nyt i det, det vidste vi. Relationer og resultater, det rykker.

Jeg fortalte Morten, at jeg var optaget af de forhold, han arbejdede under, jeg spurgte lidt ind til hans forberedelse, og hans tilgang til hele forberedelsesaspektet. Jeg var nysgerrig på, hvordan han klarede opgaven med at nå sin forberedelse.

Jeg havde selv lige haft en oplevelse af, at jeg ikke kunne nå noget af alt det, jeg gerne ville.

Han fortalte mig, at han ikke var en del af lockouten og tiden før, men han havde da hørt og fortsat hørt en masse historier om før lockouten og under lockouten, men Morten havde en anden tilgang til forberedelse, end jeg havde haft de sidste mange år.

Han var slet ikke optaget af alt det, han ikke nåede, Mortens tilgang til forberedelse var at bringe sine egne ressourcer bedst muligt i spil i den tid, han havde.

For mig lød det lettere sagt end gjort.

Men Morten havde valgt at gribe det sådan an, holde fokus på det han kunne nå, og det han kunne lykkes med, det virkede for ham.

Morten klarer sig og lykkes hver eneste dag, ja ikke med alt, men han lykkes da med meget, det er der jo da rigtig mange af vores medlemmer, der gør, men mange medlemmer har også fundet deres egen medicin til at holde den her sygdom ud i strakt arm.

Min pointe er, at håbet er en del af helbredelsen, det er arbejdsglæde og fokus på de daglige succeser og relationerne jo også.

En gruppe af tillidsrepræsentanterne og et stigende antal medlemmer i Aalborg, de mener der er for stort fokus på negative historier. De savner en bedre balance.

Det at skrue lidt ned for de negative historier, det er jo ikke det samme, som at opgive kampen, jeg gider slet ikke gå ind på snakken om ja eller nej hat.

Mens vi gennem det ansvar vi tager, som forening, leder efter nye veje til denne her helbredelse, så har vi altså en forpligtelse til at holde sygdommen mest muligt fra døren, det gøres blandt ved at opsøge og have fokus på det gode lærerliv med arbejdsglæde, med håbet, de nye muligheder og de mange succeser med planlægning, samarbejde og succesfuld undervisning.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Så bliver det Martin Roald-Arbøl, derefter Marianne Toftgaard, og derefter Anders Bondo, det er de tre, der er indtegnet på nuværende tidspunkt, hvis ikke der kommer flere lige nu, så er det vores tanke at holde en pause efter de tre indlæg.

Martin vær så god!

Martin: Ja, jeg skal nok gøre det kort. Jeg har ikke brug for 7 minutter en hel del af allerede sagt af andre, en del af jeg enig i, noget knapt så enig i.

Jeg vil godt tale lidt om begrebet overenskomst, fordi for mig så er en overenskomst noget, der handler om fælles kollektive aftaler. Det er i hvert fald en væsentlig ingrediens, det er også noget, som indbefatter ressourcebindinger for ellers er der ikke noget at lave overenskomst om.

Så for mig er en overenskomst altså ikke noget med en forhåndsaccept af, at der nok ikke er nogen ressourcer eller et eller andet katalog over løsninger, som bare ikke må koste noget.

Jeg synes, at det er vigtigt, at vi bruger tiden her til vores konkrete overenskomstforhandlinger til at få et overblik over, hvad det er for nogle løsninger og resultater, der er opnået i den forgangne tid her, for at vi kan få et godt udgangspunkt og et overblik over, hvad der kan lade sig gøre eller i hvert fald, hvad vi synes, der skal gøres i forhold til at lave fælles kollektive aftaler med ressourcebindinger.

Det skal ikke være de såkaldte sorte kommuner, som skal sætte overliggeren. Der skal vi være skarpe på at bruge de erfaringer, de løsninger, de resultater, de positive historier der er rundt omkring, der trods alt findes en del af til at hæve overliggeren.

Det er vigtigt, og vi skal tage alle de historier, som er blevet bragt også med på talerstolen i dag og i går omkring medlemmernes arbejdsliv alvorligt, det mener jeg kun, vi kan gøre ved at være skarpe på og bruge det fælles erfaringsgrundlag, vi har haft, til at få et overblik over, det der skal gøres i den kommende periode, jeg mener ikke, at vi kan vente alt for længe, hvis vi skal i gang med det, nemlig at finde nogle fællesløsninger.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John; Tak for det, så er det Marianne Toftgaard!

Marianne Toftgaard: Jeg skal starte lidt både i øst og i vest og i nord og i syd, jeg skal sådan slå et slag for professionel kapital på engelsk eller dansk, som man lyster.

Nu var det sådan, at det ikke var mig, der fik lov at give min forvaltning denne her bog, den blev jeg sådan set præsenteret for, da jeg blev inviteret med til Canada, fordi vi skulle over og snakke om nogen andre forløb. Punktet som vi har her, det hedder rigtigt ligesom Danmarks Lærerforening gør, at prøve at forbedre vores medlemmers arbejdsvilkår.

Søren Viemose, som de fleste af os kender, som en der er ekspert på forhandlinger, hvordan man kan få ting igennem siger; hvis I skal opnå noget i en moderne fagforening, så skal I arbejde med og ikke imod.

Så har vi brug for noget, som medlemmerne kan bruge til noget.

Hjemme i Rudersdal har vi på det seneste drøftet alle de mange penge, vi skal spare, det skal I garanteret også, det er overhovedet ikke spor rart, vi har også fået det til kerneopgave.

Nu prøver jeg så at samle alle de her ting, jeg lige har sagt til sådan en samlet ting. Fordi noget af det som vores politikere og vores forvaltning siger når de siger kerneopgaven er, den er jo defineret, ikke kun af, hvad det er, vi skal, men også hvor mange penge, vi har til at gøre det for.

Noget af det som er frygteligt at stå med ude på lærerværelset, det er, hvis man føler, man står alene med en opgave, man ikke kan overkomme, og noget af det professionelle kapital giver, det er, at man får hele skolen i ryggen, når man står nogen som helst steder alene.

Man har et samarbejde med sine kolleger, det er det den professionelle kapital ikke mest gør, som giver den self efficacy, som Anders også taler så meget om, som gør, at når man står derinde alene i klassen og måske har en opgave, som er svær, så har man hele skolen med, hvis eleverne spørger, hvis forældrene spørger, hvis forvaltningen spørger til, hvorfor man gør, som man gør.

Jeg kunne godt tænke mig at foreslå, at vi tog denne her bog op efterfølgende, som hedder Coherence, som betyder, at det som vi snakker om i de professionelle fællesskaber på skolerne, det skal kunne gendekkes i alle fællesskaberne helt op til borgmesteren eller statsministeren, for den sags skyld. At vi tog det ind, som en meget meget integreret del af vores arbejde, det tror jeg ville rykke rigtig meget derude.

Klapsalver!

John: Så er det Anders Bondo!

Anders Bondo Christensen: Ja, det her er ikke en opsamling, det er et indlæg i debatten. Noget af det, vi har været meget optaget af – lidt i relation til det Mads også var inde på – det er at sige; hvilke handlemuligheder har vi, hvad kan vi gribe i?

Et er overenskomstforhandlingerne, men hvis vi kun fokuserer på det, så for passer vi en række muligheder.

Hele tankegangen omkring den involverende fagforening handler jo netop om, at vi forsøger – som organisation – at være med til at skabe nogle gode forudsætninger for, at man kan handle lokalt.

Mads var inde på det omkring det her med diskussionerne omkring læringsplatforme osv., det er jo en måde, hvor vi prøver at gå ind og sige; kan vi være med til at styrke medlemmer, kredses tillidsrepræsentanters arbejde ude lokalt i en erkendelse af, at hvis man går i gang lokalt, som lærergruppe, så kan man også være med til at sætte en dagsorden.

En del af det handler selvfølgelig også om de rammer, der er omkring vores arbejdstid, men med det her punkt har vi jo netop prøvet at folde det ud og sige; der er mange ting, vi skal tage fat i. Hvis vi kun ensidigt fokuserer på arbejdstiden, ja så er der en række af de udfordringer lærerne står overfor, skolelejerne står overfor, som vi får sat i skygge, som vi ikke får fokus på.

Her senere på efteråret holder vi en hel række regionale møder sammen med KL.

Det er et resultat af Bilag 4, det er opfølgingsdelen, som blandt andet munder ud i, at der er en række regionale møder.

Jeg vil bare sige, de her møder det er en ny mulighed for os, at prøve at gå ind og få etableret et samarbejde om at forbedre mulighederne ude på skolen.

Det skal vi forstå at bruge, vi skal tænke over centralt, i kredsene, på skolerne, hvordan kan vi nu bruge de her regionale møder til at skabe konkrete resultater i forhold til situationen ude på den enkelte skole? Det er jo det, der skal komme ud af denne her kongres.

At vi bliver bedre til ligesom at finde ud af, hvordan bruger vi de muligheder, der åbner sig for os?

Når vi kommer til de regionale møder, så vil Ziegler og jeg skulle indlede de her møder, noget af det som jeg vil fokusere på, det er jo, at vi har tre fælles målsætninger, som vi står sammen om, nemlig at vi skal prøve at skabe kvalitet i elevernes undervisning, vi skal skabe et godt psykisk arbejdsmiljø for lærere og ledere, og vi skal styrke den sociale kapital, så har vi vel stort også været omkring den professionelle kapital, det ord brugte vi ikke så meget dengang, men ellers kunne det være, det vi havde skrevet ind i aftalen.

Det er det overordnede mål, vi har.

Så vil jeg også italesætte, at der har været tvivl om, hvad er Bilag 4 egentlig?

Jeg vil konkludere på de møder, at det er et forpligtende papir, som parterne har et ansvar på at prøve at fange, jeg er ret sikker på, at Michael Ziegler ikke vil modsige mig, fordi det er det, Michael også giver udtryk for.

Hvordan kan I så bruge det, som kreds i forhold til jeres samarbejde med kommunerne, ja jeres vilkår er vidt forskellige, nu har vi hørt en beretning fra Aarhus, hvor der er en historisk tradition for et godt samarbejde.

Andre steder er vilkårene helt anderledes, jeg sad i går aftes og havde en snak med repræsentanterne fra Haderslev, det er en helt anden virkelighed, men det ændrer jo ikke ved, at de regionale møder, hvor vi mødes sammen, hvor vi får et fælles afsæt kan bruges i den konkrete situation.

Tanken er, at man skal møde til de her skoleledere og tillidsrepræsentant.

Hvordan sørger vi for, at vi bruger de møder til, når vi forlader det regionale møde, at man så går hjem fra skolen og siger; hvad kan vi helt konkret gøre for vores skole, for at kunne løse nogle af de udfordringer, vi har?

Det skal vi hjælpe hinanden med, og sørge for at forberede de her møder bedst muligt, så vi opnår nogle positive resultater.

Når jeg prøver at fremhæve lige præcis det her, så er det fordi, det er sådan et meget konkret eksempel på det, vi forstår ved den involverende fagforening.

Hvordan kan tillidsrepræsentanten sørge for, at medlemmerne på skolen er klar over, at vi har de der regionale møder, forberede os på et godt grundlag, på at sige; hvad er det, vi skal tage fat i på vores skole.

Vi havde en runde sidste efterår, hvor nogle skoler formåede faktisk at lave nogen positive forandringer på skolen ved hjælp af de klubmøder, der var på skolen, nu får vi en ny mulighed, hvordan bruger vi den?

Jeg synes, I skal stille jer nogle mål ude i kredsene og så sige; jamen vi vil prøve at nå de og de mål!

Prøv at tage fat i den lokale skolelederforening og sige; hvordan kan vi bruge – positivt – de her møder til at skabe en forandring, så det bliver de tre overordnede målsætninger, vi har formuleret i Bilag 4, at vi kommer et skridt nærmere dem.

Tænk, hvis tillidsrepræsentanter og skoleledere på halvdelen af landets skoler, efter de her regionale møder rent faktisk har lavet noget, der gør en forandring.

Jeg kan fortælle dig Mads, vi kommer med et forslag fra Hovedstyrelsen efter pausen, men det er den måde at tænke på, som organisation, hvordan kan de forskellige led understøtte hinanden i forhold til de mål, vi har haft?

Det er jo det, vi selvfølgelig altid har gjort i et vist omfang, men som vi med introduktionen af den involverende fagforening gerne vil systematisere og kvalificere langt mere, end vi har gjort indtil nu.

Det er også det, jeg håber, at vi ligesom tager med på denne her kongres.

Ja, selvfølgelig er det vigtigt med en overenskomstforhandling, måske er de regionale møder mindst lige så vigtige, hvis vi forstår at bruge dem rigtigt.

Arh, det er måske lige at give dem for meget betydning!

Men jeg synes, vi har fået nogle gode eksempler fra talerstolen her, og jeg skal nok kommentere på de forskellige indlæg senere, men jeg synes faktisk, vi har fået nogle gode eksempler på, hvordan det er lykkedes at bruge den aktive involvering på medlemmernes side til at være med til at sætte en dagsorden, så det er det fokus, vi skal have.

Vi vil efter pausen fremlægge et forslag til kongresvedtagelse - belært af kongressen sidste år - så har vi jo valgt ikke, at formulere de her vedtagelsesforslag på forhånd, men prøve at samle op på debatten, vi har samlet op på debatten fra i går, derfor har vi også forberedt os, det vi vil gøre her i pausen i Hovedstyrelsen, det er ligesom at sige, er der kommet nyt ind fra debatten her i eftermiddag, som vi også skal have med i det kongresvedtagelsesforslag, men så vil vi – som det første – efter pausen dels kommentere på de indlæg, der har været og dels fremlægge Hovedstyrelsens forslag til kongresvedtagelse.

Klapsalver!

John: Ja, det betyder så, at vi skal have pause, jeg kan lige sige, at de forslag, som vi har til behandling på nuværende tidspunkt, det er nummer 01, fra Niels Jørgen Jensen, 03, fra Kristine Falgaard, 04, fra Jens Lunde, 06, fra Thomas Agerskov og nummer 9 fra Jeppe Dehli.

Vi holder pausen i 20 minutter og starter her igen, når klokken er 5 minutter over 4.

Til Hovedstyrelsen, der hørte I, at der var møde i pausen.

Vi starter igen 5 minutter over 4.

Onsdag den 14. september 2016 – fra kl. 16.17 – 17.37

Dagsordenens punkt 5: Medlemmernes arbejdsliv

John: Ja, så må sidste også gerne gøre sig færdige, så vi kan genoptage mødet.

Ja, så genoptager vi kongressen, jeg sagde lige inden pausen, at vi efter pausen skulle starte med tilbagemeldinger, vi har lige fået en indtegnen inden, så vi starter med Jane Vagner Pedersen, du får ordet først, derefter er det Bjørn Hansen, vær så god Jane!

Hun er her ikke!

Vi starter med Bjørn, vær så god Bjørn!

Bjørn: Tak, det er jo sådan lidt en tradition, at jeg kommer på efter pausen, så åbenbart, men så må det være her.

Jeg har nogle kommentarer til nogle af de meget flotte bemærkninger, der er blevet sagt heroppe fra i løbet af debatten her.

Først vil jeg lige tage fat i Thomas Roy Larsen, der skræmmende godt beskriver, den virkelighed vores medlemmer oplever ude på skolerne, de forskellige problemstillinger, vi står i og som vi egentlig rigtig ville kunne finde løsninger på og kunne gøre noget ved alle de forskellige problemstillinger.

Det er jo selvfølgelig der, hvor vi må sige, at når man oplever de problemstillinger, så er det jo også ude på skolen ofte, at man må se, hvordan kan vi så løse dem, hvordan kan vi få håndteret de her problemstillinger? Tage den diskussion.

Nogle af tingene vil vi gerne tage op, og du nævnte så helt konkret om undervisningsudvalget ville diskutere eller tage op spørgsmålet omkring prøveafviklingen, som også er en jungle, det vil jeg godt medgive, vi har diskuteret det flere gange, det vil jeg også godt sige, at vi tager det op igen, hvis vi på nogen måde kan se en mulighed for faktisk at lave en beskrivelse af det, som kan støtte vores medlemmer, der står i prøvesituationen derude, at man ligesom kan se sig igennem hele det der lov kompleks omkring prøveafviklingen, jamen så vil vi selvfølgelig komme ud med det også, så det lover jeg, vi kigger på i hvert fald.

Så vil jeg sige, jeg var rigtig glad for, at der var nogen, der var oppe og nævne vores pjeces omkring læringsplatforme og også fortælle om, hvad den kunne bruges til og hele debatten omkring læringsplatforme og læringsmålstyret undervisning, som jo også blev beskrevet rigtig godt undervejs af flere af jer, det er jo et tema, som vi stadigvæk har oppe, som jeg vist også fik sagt, da jeg var oppe i går. Så er det en af de dele, som vi arbejder videre med i forbindelse med pilotprojekt og netop for at involvere medlemmerne i, hvordan de her læringsplatforme kan bruges.

Der vil jeg sige også, at omkring den læringsmålstyrede undervisning, det indlæg, som Rikke havde beskriver jo rigtig godt nogle af de her problemstillinger, hvad er det egentlig at den læringsmålstyrede undervisning, hvad er det til osv., hvad har det for konsekvenser for vores elever.

Den ide med, at kunne beskrive det her overfor forældrene, det har vi taget til os, og det synes jeg faktisk vil være en rigtig god ide og vil prøve at kigge på også, om man kan gøre sådan nogen ting på en fornuftig måde.

Så var der Katrine Winther, der var oppe at fortælle noget om inklusionseftersynet og de anbefalinger, der ligger på området, der vil jeg så sige, at det er også et område, vi allerede har fat i, følgegruppen for specialundervisning har behandlet det her et par gange på nogle møder, hvor vi er i gang med at lave et katalog over forslag til handlemuligheder omkring inklusionsarbejdet, som følger på de her 100 anbefalinger, som ligger i rapporten eller eftersynet, det er selvfølgelig handlemuligheder vi vil sende ud, som vi håber kredsene kan bruge uanset, hvor de egentlig er henne i hele arbejdet omkring at lave inkluderende læringsmiljøer i kommunerne, for vi ved, at kredsene er vidt forskellige steder, kommunerne er vidt forskellige steder, det kan også godt være, vi på et tidspunkt har behov for at få undersøgt, hvor er

kredsene egentlig henne, hvordan ser situationen ud – på baggrund af hele det her inklusionseftersyn ude lokalt, så det tager vi fat i på den måde.

Samtidig har vi her i efteråret et møde med vores pædagogiske udviklingsfolk fra de forpligtende kredsmesterskaber, der har vi også sat temaet på, der har vi så inviteret Claus, som jo var formand for eftersynet her og et par af de lærer, som deltog i eftersynet, som vi havde med inde i selve processen omkring det, og vil sætte fokus på diskussion omkring det også, netop med hensyn til at sige; hvor er der nogle handlinger, som vi kan gå ud at bruge, så lærerne kan se, at det her det nytter faktisk noget, det kan gøre nogen ting, det kan flytte nogen ting i vores arbejde med et inkluderende undervisningsmiljø ude på skolerne.

Så tak for de indlæg i hvert fald, vi arbejder videre med flere af opgaverne, kan I høre.

Tak!

Klapsalver!

John: Ja Anders nævnte inden pausen, at Hovedstyrelsen havde lavet et forslag, og det forslag vil blive fremlagt om et øjeblik, det er sådan, at der allerede nu ligger ude på portalen, I kan se det under punkt 5 læse det allerede det nu.

Så bliver det Thomas Andreasen, og derefter Anders.

Thomas Andreasen: Ja, men det er en kommentar, tilbagemelding på Jepes forslag, den hedder 09, om de her mindre eller mindre mindre medlemsgrupper, dem der er ansat i regionerne og som ikke er nok til at vælge en tillidsrepræsentant, men der skal jeg på Hovedstyrelsens vegne opfordre dig til at trække kongresvedtagelsen, men du får hermed et klart og tydeligt tilsagn om, at vi i Hovedstyrelsen, det vil være mig, som snarest muligt og i hvert fald – indenfor den næste måned tid eller to, vi finder ud af lidt nærmere at få afdækket, hvad er det her for en størrelse, du nævnte de her en 18-20 medlemmer, nu var det jo sådan, at vi har haft mulighed for lige at undersøge det. I hvert fald er der 6 af de her 18-20 medlemmer, som står registeret også som medlemmer af fraktion 3 og medlemmer af skolelederforeningen, så inden vi sådan laver nogle forhastede konklusioner, så synes jeg, vi brug for lige at drøfte det nærmere.

Vi har jo i de senere år taget en række initiativer med et vist positivt udbytte, for de lidt større mindre medlemsgrupper, derfor er jeg også sikker på, vi kan finde en god og fornuftig løsning her.

Du peger på muligheden omkring landskreds. Da kan man så sige, måske er det løsningen, og måske er det ikke løsningen.

Jeg vil sige, at det forrige punkt taget i betragtning, så er der sådan visse demokratiske mangler i landskredsen, de har ikke en kredsstyrelse og en generalforsamling, den slags ting som vi ellers har, men i hvert fald et tilsagn om, at vi kigger nærmere på det.

Så vil jeg bare lige for god ordens skyld sige, at formalia omkring det, du siger, det vil være sådan, at hvis nu medlemmerne skulle overflyttes til landskredsen, så ville det være – er det Hovedstyrelsens kompetence – det kan være på sådan en kongres ikke træffe beslutning om, hvis vi skulle oprette en ny landskreds, så ville det kræve en vedtagelsesændring, som vi så skulle behandle på en senere kongres, men altså et tilsagn om, at vi kigger på det og drøfter det nærmere og dermed en opfordring til, at du trækker det!

John: Tak for det! Så er det formanden!

Anders Bondo Christensen: Ja, nu skal jeg forsøge at holde tungen lige i munden, det en lang debat, jeg skal samle op på, der er et forslag, der skal fremlægges.

Jeg skal gøre mit bedste, men I må bære over med mig, hvis jeg bliver nødt til at gå op en ekstra gang, hvis jeg skulle have glemt noget.

Jeg vil starte med at prøve at give et svar til Ane, som jo spørger meget konkret til, hvad er det for en sag, vi har anlagt i forhold til ophavsretten til undervisningsforløb, er det en sag mod kommunerne, eller er det en sag mod et grisk firma, der skal tjene penge på lærerne?

Svaret er både og, fordi sagen er, at vi kan ikke ligge sagen direkte mod firmaet, fordi det har vi ingen adkomst til, det har kommunerne, fordi det er dem, der entrerer med firmaet.

Helt konkret startede denne her sag med, at vi fik en henvendelse fra et medlem, som stillede spørgsmålstegn ved, om han havde pligt til at ligge sine undervisningsforløb til deling oppe på de her nye læringsplatforme, han brugte sit undervisningsforløb og udgav dem, tjente derfor penge på at kunne udgive undervisningsmateriale.

Hvis han nu pludselig skulle ligge de undervisningsforløb op på en åben platform, så ville han de facto mangle den mulighed.

Det har vi så haft nogle jurister, jeg mener sådan set nogle af de dygtigste jurister til at kigge på, indenfor det her område. Ud fra det – vi kan ikke sige, at det her er en sag, som vi vinder, men deres umiddelbare vurdering, som det også er fremgået af folkeskolen, det er, at vi har en god sag.

Men det bare at skrive medlemmernes rettigheder, uden at afprøve det, det mener vi ikke, vi kan.

Der er det aspekt i det, at hvis vi ikke gør noget nu, hvis vi ikke gør anskrig, så mister vi det her, fordi så vil man henvise til, at nu er det en sædvanlig procedure.

Vi er helt med på, at lærere kan og har gjort – det at de har lagt undervisningsforløb til rådighed for andre – men det er noget andet, når man nu – obligatorisk – bliver pålagt at ligge dem op.

Der er der en klar forskel.

Der er ingen tvivl om, at jo flere undervisningsforløb en portal kan præstere, jo større pris vil de kunne tage, når de skal handle med kommunerne om deres portal.

De er selvfølgelig interesseret i, at få flest mulige kvalificerede undervisningsforløb ind i deres portal, fordi det øger værdien af deres produkt.

Det mener vi simpelthen ikke er vores medlemmers – efter vores mening – ophavsretsbeskyttede produkter, der skal bidrage til.

Derfor så anlægger vi denne her sag.

Vi har haft et meget samarbejde med AC, som er meget opmærksom på det, fordi det med at udgive – nu har vi undervisningsforløb – på universiteter osv. der udgiver AC's medlemmer også materialer, og de har samme problemstilling, mister deres medlemmer deres ophavsrettigheder til de materialer, de udgiver.

Sagen handler om, hvorvidt ledelsesretten står over ophavsretten, altså kan man blive pålagt at tilside-sætte sin ophavsret, fordi ledelsesretten står over ophavsretten.

Det synes vi, vi skal have afprøvet, det synes vi er ganske afgørende, at vi ikke bare – uden at få det prøvet af – fjerner den rettighed for vores medlemmer.

Det betyder som sagt ikke, at alle lærere der har lyst til at ligge deres materiale ud på diverse platforme selvfølgelig kan gøre det, men der er en væsentlig forskel på, om det er noget, man skal eller noget man kan.

Det var svaret til Ane.

Så vi jeg prøve at kommentere ind på nogle af de forslag og i den forbindelse også prøve at fremlægge hovedstyrelsens forslag.

Pia fra Børnehaveklasseleder Foreningen var oppe at beskrive indsatsen i Varde for få et efteruddannelsstilbud til børnehaveklasse lederne.

Det er rigtig godt gået Pia, tillykke med det, jeg er fuldstændig enig med dig i, at det er jo endnu et eksempel på, at nu har vi fået et nyt håndtag.

Det at der ligger et kvalificeret undervisningstilbud til børnehaveklasselederne, det skal vi selvfølgelig forstå at bruge, vi skal selvfølgelig også være med til at formidle den viden ud til kredsene, så det kan indgå i kredsenes arbejde, så det er jeg rigtig glad for at høre, at de har fået gennembrud på.

Så var der en række heroppe - jeg vil ganske kort kommentere på det - og give forskellige eksempler på, hvordan man har grebet tingene an.

Vi fik en beretning fra Bent fra Skanderborg-Odder kredsen, vi fik en anden beretning fra Jesper, det viser jo i virkeligheden meget godt, at den strategi, vi lagde efter 2013, som man vel populært kan kalde tue til tue strategien, altså udnytte de lokale muligheder, at det har I gjort på forbilledlig vis.

Der er så nogle steder, hvor – som jeg sagde inde i hovedstyrelsesmødet – at der er overhovedet ikke nogen tue, man kan betræde!

Det er jo så det, vi har kaldt de sorte huller osv., det vi med glæde kan konstatere, det er, at de bliver færre og færre.

Vi stiller os ikke tilfredse, før det sidste sorte hul er forsvundet.

Så må vi hjælpe til med at sørge for, at der bliver en tue, man kan betræde, men noget af det, som jeg synes var et vigtigt budskab fra Jesper, det var jo, at samarbejdet har en værdi i sig selv.

Det at få etableret et samarbejdes forhold er den første forudsætning for, at man kan komme videre.

Det er jo der, vi skal prøve at finde ud af, hvordan kan vi i fællesskab sikre, at vi får etableret samarbejdsrelationer – både på kreds-kommune niveau, men selvfølgelig også gerne ude på skoleniveau, fordi det er gennem det forpligtende samarbejde, at man får skaffet nogle resultater.

Så skal vi jo være helt klart over, som vi så nævner og har beskrevet, at de muligheder er forskellige, derfor skal vi også finde forskellige veje til det her.

Noget af det vi gerne vil – som vi også ligger op til med den vedtagelse, vi fremlægger, det er, at få samlet alle de eksempler ind, både som Bent beskriver det, for at få inspiration til – hvad kunne vi eventuelt spille ud med i forhold til OK18?

Men jo også for at kvalificere den støtte, der er til det lokale arbejde.

Det er jo der, overenskomststudvalget er i gang.

Gordon vil bagefter komme og uddybe lidt, hvad er det overenskomststudvalget har gang i?

Den del er beskrevet i en strategi frem mod OK18, frem mod kongressen, som vi skal have om et år. Som sagt, så får I lidt flere ord på den.

Vi er helt enige i Hovedstyrelsen i, at de eksempler skulle vi meget gerne have ind, så vi også har de billeder, de forskellige muligheder, når vi mødes til foråret på vores OK18 kongres, så vi har noget konkret at arbejde med i den forbindelse.

Så er der forslaget omkring forening og kommunikation, det vil jeg sådan prøve at kommentere lidt på under et.

Det er helt rigtigt, at vi skal lade os inspirere af andre, når vi skal ligge en kommunikationsstrategi, men jeg kan fortælle jer, at udover at vi har dygtige kommunikationsfolk i Danmarks Lærerforening, så får de løbende sparring af forskellige kommunikationsfirmaer.

Vi arbejder lige i øjeblikket på, at få lagt en egentlig framing kommunikationslinje, kommunikationsafdelingen har haft til flere kommunikationsfirmaer, vi fremlagde vores kommunikationsstrategi på sidste hovedstyrelsesmøde, så det er noget, der er under proces.

Ideen om at prøve at bringe humor ind - noget selvironi – det vil vi rigtig gerne tage med i de overvejelser, jeg vil bare gentage, det jeg sagde sidste gang, at vi skal også være opmærksom på, at vi har også nogle sarte medlemmer.

Hvis der er en ting, der kan få medlemmerne op af stolen, det er, når vi begynder at kommunikere om deres arbejdsvilkår.

Der er vi også sådan lidt ovre i kommentaren fra Djursland – tak for det sparket i røven! Det kan jeg sagtens følge, men I skal bare vide, at jeg får også en række henvendelser, der får at vide, hvorfor beskriver du ikke de elendige vilkår, vi arbejder under?

Det er jo den balance, det beskriver i virkeligheden også meget godt, hvordan finder vi den balance?

Fordi der er ingen af os, der har en interesse i, at tale vores medlemmers professionalisme ned i et sort hul, på ingen måde.

Til gengæld, så skal vi også finde den balance ikke at skjule de udfordringer, der rent faktisk er.

Jeg forsøger tit og ofte at sige, vores medlemmer gør en hel fantastisk indsats!

Jeg har mange gange sagt, at det bedste job i hele verden, det er at være lærer, der er ikke noget så livgivende, som at være lærer, når man lykkes med sit job.

Den historie skal vi blive ved med at fortælle, men jeg synes jo i virkeligheden, at vi fik et ret godt eksempel på udfordringen her med – så havde vi Karina fra Lolland Falster oppe at beskrive, hvad er mulighederne for at drive god undervisning?

Bagefter gav Karsten en øjenvidneberetning fra Aalborg, det var unægtelig to forskellige billeder, vi fik tegnet her på talerstolen.

Jeg tror bare, vi skal være klar over, at der i medlemsgruppen er en forventning om, at vi kan gabe over begge dele, det er en kæmpe stor udfordring.

Men selvfølgelig skal vi være opmærksomme på det, og selvfølgelig skal vi være klar over, at vi skal ikke bidrage til, at endnu flere forlader den danske folkeskole, det vil ingen have interesse i.

Så vil jeg lige vende mig til det forslag, der ligger fra Silkeborg, det der har 01.

Vi er meget enige med Silkeborg i - det tror jeg også, jeg har sagt før – at behovet for at sikre et som – Rikke fra Hovedstyrelsen kaldte bæredygtigt arbejdsliv er blevet endnu større med en lidt længere tilbagetrækningsalder.

Det er en problemstilling, jeg har rejst også som formand for forhandlingsfællesskabet, det er en dagsorden, der er sat på, når vi har en halvdagskonference i forhandlingsfællesskabet i oktober måned.

Jeg tror, vi skal som jeg også gav udtryk for være klar over, at det her kan Danmarks Lærerforening ikke løfte alene, hvis vi skal skabe nogle resultater, så skal vi gøre det i samarbejdet.

Jeg tror også her, vi skal være klar over, at der både kan være noget, vi kan opnå gennem en overenskomst, men der kan også være nogle politiske initiativer.

Men vi har prøvet at tage det med ind i det vedtagelsesforslag, som vi fremlægger, hvor vi skriver; Behovet for tryghed og velfærd gennem hele arbejdslivet forstærkes yderligere af den senere tilbagetrækningsalder.

De udfordringer deler vi med alle andre lønmodtagere, foreningen skal forstærke samarbejdet med andre organisationer, for at styrke medlemmernes tryghed og muligheder for at holde til et helt arbejdsliv.

Det er den problemstilling, vi skal gå ned i, og vi skal selvfølgelig – fra Danmarks Lærerforening sige med vores bidrag.

Så indeholdt forslaget også det her konkrete udtryk med belastningskriterier, jeg har snakket lidt med Henrik om det, jeg synes, det er et interessant begreb.

Vi vil rigtig gerne dykke nærmere ind i det, vi skulle måske – ligesom vi også snakkede om Henrik – tænke på, om det er det navn, vi skal bruge osv.

Men det, at man får en eller anden vurdering af arbejdsbelastning, belastning man bliver udsat for gennem arbejde, det kan vi godt se nogle perspektiver i, det vil vi gerne prøve i organisationsudvalget og måske i overenskomstudvalget, at prøve at folde nærmere ud.

Vi har ikke nævnt det specifikt i vedtagelsen, men bare for at sige til dig, at det vil vi gerne prøve at dykke yderligere ned i.

Nej, jeg glemte lige at sige omkring framing, fordi vi er i gang, så vil vi anbefale, at 03 trækkes.

Det handler også om, at vi synes ikke, vi her på kongressen, skal sidde og beslutte deltage i helt konkrete arrangementer, det må indgå i den generelle prioritering.

Vi deltager ikke kun i Folkemødet på Bornholm, vi deltager også i Folkemødet – som sagt – i Nørre Nissum og vi vil meget gerne tage overvejelserne med også om, hvorvidt vi skal deltage i Ungdommens Folkemøde, men vi får en række af de her initiativer ind, det må ligesom indgå i en samlet prioritering i Hovedstyrelsen.

Så er der i Jens' forslag nummer 04, det har vi også prøvet at tage med ind i Hovedstyrelsens forslag. Altså det er her, hvor der bliver fokuseret på, at fællesskabet er en afgørende forudsætning for at opnå nogle kollektive resultater og i virkeligheden, at vi – på den måde – også beskytter det enkelte medlem. Det har vi formuleret på den måde – stærke fællesskaber, kollektive aftaler der giver reel indflydelse på arbejdslivet er væsentlige forudsætninger for et godt arbejdsliv. Derfor skal de fælles handlinger have fokus på at styrke fællesskaberne på arbejdspladserne, handlinger omfatter også fælles kommunikation frem mod overenskomstforhandlingerne.

Vi er meget enige i det fokus, og det er i virkeligheden en af grundtankerne i hele det begreb, der hedder den involverende fagforening.

Det er – vi skal agere i fællesskab, vi skal agere kollektivt!

Vi har rigtig mange gange hørt lærere udtrykke de frustrationer over f.eks. den måde læringsmålstyret undervisning bliver rullet ud på.

Hvis man siger til den enkelte lærer; jamen så må vi jo gøre noget ved det!

Så har læreren klart en opgivende attitude.

Det vi skal blive meget bedre til, det er at agere i fællesskab, prøve samlet med professionelle faglige argumenter, at give vores beskrivelse af, hvorfor det her ikke dur!

Det fik vi jo så et rigtig godt eksempel på, hvordan man kan gøre med et super godt – jeg havde nær sagt pædagogisk grundkursus af Rikke, som gav en meget præcis beskrivelse af, hvad er det, der er udfordringen her?

Det er jo den viden, vi skal give videre ud, så vi kan argumentere på den måde.

En hel del af jer kredse har brugt Mette Frederiksen fra Furesø, Mette har også nogle fantastiske eksempler og et godt sprog til – fagligt at argumentere i forhold til de ting, som er kernen i vores lærerarbejde.

Så det er et andet eksempel på, hvordan den involverende fagforening arbejder.

Det har vi altså prøvet at ligge ind her.

Så skal vi frem til nummer 6 forslag fra Thomas.

Thomas forslag indeholder jo det her med, at vi skal prøve at samle de eksempler ind.

Det vil vi gerne, det er indarbejdet.

Så vil Gordon i virkeligheden i sit indlæg lige om lidt prøve at beskrive, hvordan det også kommer til at indgå i en overenskomststrategi.

Det forslag, vi har fremlagt her, det er et forslag, som handler om den samlede strategi.

Vi har bevidst valgt at tage lærernes arbejdsliv på, som et samlet emne, men det betyder ikke, at vi ikke også har en klar overenskomststrategi, som Hovedstyrelsen har vedtaget, og som Gordon vil fremlægge, som et supplement til den vedtagelse, vi har her.

Lars Sørensen var oppe at prøve at beskrive forholdet omkring det psykiske arbejdsmiljø.

Det er et andet element, jeg godt vil gøre opmærksom på, vi har en række håndtag i forhold til det psykiske arbejdsmiljø.

Lars nævner Arbejdstilsynet, som eksempel.

I den sidste overenskomst som vi fik lavet, der ligger der altså også et spark projekt, man kan få en konsulent ud på arbejdspladserne og hjælpe med at sætte nogle handlinger i gang til forbedring af det psykiske arbejdsmiljø.

De konsulenter de blev revet væk, vi er ved at prøve at skaffe 14 millioner ekstra i forhandlingsfællesskab, så vi kan supplere med flere konsulenter, men selvom man ikke kan få sådan en konsulent med, så kan man altså godt bruge det her projekt, for med projektet har parterne forpligtet sig på, at gøre en indsats til at forbedre det psykiske arbejdsmiljø.

Vi sidder i øjeblikket og samarbejder med BUPL for at se, om vi sammen med BUPL kan prøve at få rejst en dagsorden på så mange skoler, som overhovedet muligt.

Så vær lige opmærksom på, at der har vi altså endnu et håndtag i forhold til at bruge arbejdsmiljøvinklen.

Heidi er oppe og sige, at vi har brug for at vide, hvor har vi medlemmerne henne?

Det kan jeg til fulde anbefale!

Sidste gang i OK15, da gav jeg selv udtryk for, at min oplevelse var, som vi også har hørt her på talerstolen på denne her kongres, at nogle medlemmer er parat til at slås til sidste blodsdråbe og sælge hus og bil for at kæmpe noget igennem.

Nogen, så snart de hører ordet konflikt, så får de det dårligt.

Vi har brug for at vide – hvor har vi medlemmerne henne?

Hvis vi skal lykkes med en konflikt, hvis det er der, vi havner, så er det helt afgørende, at der er enorm opbakning.

Jeg kan huske – det var Vibeke, Heidis forgænger i Kredsformandsstolen i Kreds 16, som på kongressen sagde; jamen vi skal have endnu større opbakning, end vi havde i 13, ellers så lykkes vi ikke med det!

Det er altså vigtigt, at vi har en klar fornemmelse, så vi ikke ligger en strategi, hvor vi rammer ved siden af det, vi har medlemmernes opbakning til, så det kan jeg til fulde anbefale, at vi prøver at få et billede af.

Det vil gerne vil med det forslag, som vi fremlægger her, det er i virkeligheden at få kongressen godkendelse af – det vi kalder – den involverende fagforening.

Det her er en anden måde at arbejde på, og det er i virkeligheden det, vi prøver at beskrive.

Vi synes også, at der er kommet rigtig mange gode eksempler fra jer på, at vi er i gang med at tænke på denne her måde, men vi ved også godt, at Rom blev ikke bygget på en dag.

Det er noget vi, jævnlige i Hovedstyrelsen kan sige; nå ja, men hvis vi nu skal tænke i den strategi, som den involverede fagforening er, hvordan skal vi så gøre det?

Jeg tror, det er noget, I kommer til at tænke meget på, og det er noget vores tillidsrepræsentanter skal tænke i.

Hver gang jeg er ude til et medlemsarrangement, så prøver jeg at præsentere denne her måde at tænke fagforening på, det er selvfølgelig ud fra at sige; jamen vi har måttet konstatere, at vi har ikke kunnet etablere den fantastiske arbejdstidsaftale gennem en central aftale, hvordan kan vi så få indflydelse?

Jeg synes, det er interessant, at når man præsenterer medlemmerne for det, så kommer der tit sådan umiddelbar skepsis, men jeg oplever også, at mange medlemmer siger – jamen det her, det tror vi også på!

Vi tror godt, at vi kan skabe den styrke, men det er godt, der er masser af udfordringer.

Da jeg var i Albertslund, var der en tillidsrepræsentant, som helt naturligt siger; jamen hvordan søren skal vi nogensinde få samlet medlemmerne til det, de har så travlt osv.?

Så er det så, man trøste lidt med at sige, at teorien fortæller, bare man har 18 % procent, så har man det, der hedder kritisk masse, og så kan man faktisk ud fra de 18 % være med til at sætte en dagsorden.

Jeg oplever en større og større accept af, at man er parat til at sætte sin egen faglighed i spil for at nå de her resultater ud fra et mål om at skabe kollektive fælles forbedringer.

Så det er det, vi har prøvet at koncentrere denne her vedtagelse om, så vil Gordon så lige give et par ord med i forhold til den overenskomststrategi, som vi allerede har vedtaget i Hovedstyrelsen.

John: Ja tak! Det får Gordon mulighed for nu, efter Gordon har jeg Ane Søgaard og Jeppe Dehli indtegnet, så er der nogle andre, der også har været oppe med forslag, som vi også gerne vil have en melding for i forhold til de kommentarer, der er kommet her fra Hovedstyrelsen.

Gordon vær så god!

Gordon: Det jeg vil redegøre for, det er, hvad er det for en plan, der ligger for overenskomstforløbet, sådan lige nu og her og fremadrettet!

Det er sådan, at i overenskomstudvalget, der har vi haft en arbejdsgruppe siddende, ja faktisk to arbejdsgrupper på hinanden følgende.

Den første arbejdsgruppe har undersøgt forskellige aftaleelementer, og de forskellige aftaleelementer og de forskellige aftaleelementers forskellig virkning, hvordan man har håndteret den, hvordan man har implementeret den eller, hvordan man har fået den til at virke.

Der ligger selvfølgelig en vurdering i det, og der ligger også det, at vi – efterfølgende – i overenskomstudvalget og Hovedstyrelsen har taget det med ind i det videre arbejde.

Den anden arbejdsgruppe, som faktisk arbejder lige nu - hvis ikke de har været på kongres - de har i højere grad undersøgt og interviewet kredsen, men undersøgt kredsens strategiske arbejde for at opnå bedre vilkår for medlemmerne.

Altså hvad er det for nogen strategiske værktøjer, håndtag, som kredsen har brugt for at komme igennem med forbedringer lokalt?

Det er faktisk to gode forløb, som vi har brugt, som en inspiration, men hvor vi også har brugt og bruger de konkrete eksempler, vi har kigget på, analyseret, dem tager vi med videre.

Vi holdt en arbejdstidskonference i april – den 4., 5. april - det gjorde vi for at få noget inspiration, for at få nogle gode ideer til og nogle gode eksempler på, hvordan vi kunne komme vider, hvordan vi kunne pege på mulige veje at gå.

Her fik vi også udvidet vores - det vi kan kalde vores bruttoliste over forskellige arbejdsoverenskomst håndtag, vi kunne gribe i – forskellige veje at gå.

Eksempelvis så kom det frem på den konference – lærernes og øvrige medlemmers meget meget store samarbejdsforpligtelse – er faktisk formuleret i lovgivninger osv., kunne vi bruge det, som et håndtag, noget vi bringe ind i overenskomstsammenhæng til at skabe os en ressource eller skabe os et resultat omkring det i overenskomsten?

Kunne vi bruge at der i folkeskoleloven faktisk er formuleret en række krav til, hvad lærerne skal leve op til?

Det er faktisk noget af det, vi tog fat på i Bilag 4.

Kunne vi bruge arbejdsmiljøaspektet ind i overenskomstsammenhæng?

Kunne vi bruge behovet for god skoleledelse, og det at vi understreger, at ledelsesretten også følges af en ledelsespligt, kunne vi bruge det ind i en overenskomstsammenhæng?

Vi har også samlet inspiration fra eksisterende aftaler, vi har været igennem alle de aftaler, som er indgået lokalt, vi kender dem, og vi har været i dialog med de kredse, der har indgået dem – det er både aftale og det, der kaldes fælles forståelser, men vi har også været inde at kigge på andre lokale måder at gribe arbejdstidsvilkår an på, for at få noget inspiration.

I starten af oktober holder vi en minikonference med de øvrige LC organisationer, hvor vi skal prøve der at kigge på – er der noget, vi kan inspirere hinanden på eller med? Er der noget her, nogle spor vi kan forfølge?

Fordi i den sidste ende skal vi jo koordinere de her krav for de andre i LC.

Vi har udarbejdet – på baggrund af alt det her – et notat. I det notat der har vi beskrevet forskellige scenarier, forskellige veje at gå og forskellige vurderinger af de forskellige veje at gå.

Så flytter vi også noget forskellige former for kommunikation på det, hvordan vil medlemmerne reagere på det og det andet?

Hvordan vil arbejdsgiverne reagere på det ene eller det andet krav, vi stiller?

Alt det her – så vender jeg tilbage til Thomas, Gladsaxes forslag.

Alt det her vil vi bruge, vi vil også bruge den historie Bent kom med.

Vi vil også bruge andre eksempler på, hvordan man har arbejdet lokalt.

Det vil vi fremlægge på den overenskomstkonference, der skal være i marts måned for kredsformænd og Hovedstyrelse.

Så vi gør egentlig det, du beskriver i forslag 6 Thomas, hvor du skriver noget om, at vi skal prøve at samle eksempler på, hvordan man har grebet det an, inspiration lokalt fra og så bringe det ind i overenskomstsporet. Det gør vi, og det vil være en del af det, vi fremlægger som vores samlede udspil til overenskomst 18, som vi fremlægger på konferencen i marts.

Det der forestår nu, det er, at nu begynder vi at snævre ind ud fra al den inspiration og alle de eksempler, vi har beskrevet, så begynder vi at snævre ind og vælge ud, sådan at der til marts konferencen ligger et udspil der, både fra arbejdstids feltet, men sandelig også på resten af overenskomst feltet.

Som en del af det, så ligger der også en plan for medlemsinddragelse, fordi vi har valgt, at vi ikke vil gå ud til medlemmerne med et blankt stykke papir, vi vil gå ud til medlemmerne med et udspil, så medlemmerne har noget at spille op ad.

Den medlemsinddragelse, de medlemsdebatter, vi skal have, vil lille umiddelbart efter konferencen i marts.

Så lige en kommentar til det her med – det er der også flere, der har sagt igennem den sidste tid – stop nu al den fokus på Bilag 4, vi må finde på noget andet!

Jeg tror, vi skal have respekt for, at nogen har lykket med at bruge Bilag 4, andre er lykket med at komme igennem med aftaler, og andre er lykket med noget helt tredje, men jeg tror bare, at det at vi

arbejder systematisk og Bents eksempler fra Skanderborg-Odder, det er jo faktisk et eksempel på, at man har stået på Lov 409 og Bilag 4, den er brugt, som et afsæt til også at bygge nogle målsætninger op, nogle forpligtelser op, som man skal følge op på i fællesskab, som så skaber nogle resultater, det synes jeg er et godt eksempel på, hvordan man kan flette det ind.

Så er det klart, som Heidi fra Kreds 16 var inde på, at de her 68 aftaler og fælles forståelser, de har forskellig karakter, men de har dog værdi på forskellige måder, nogen af dem er ressourcebindende, nogen af dem har værdi på andre måder!

Det synes jeg også er vigtigt at få sagt.

Vi har i overenskomstudvalget en proces i gang nu, hvor vi også går ind og kigger på andre temaer omkring overenskomsten, det er eksempelvis løn.

Vi har igangsat en diskussion af vores lønpolitik og vores løn strategi, det omfatter også – for nu at give et par kommentarer til de tre forslag, krav der er blevet fremlagt her, det er jo noget af det, vi vil gå ind og vurdere på, skal vi skifte politik eller skal vi skifte strategi på det omkring løn?

Jeg har været ude til en række af de mindre medlemsgruppers TR forsamlinger, jeg har sagt til alle dem, jeg har været hos – jeg mangler nogen endnu – at vi tager, og jeg tager en diskussion med de enkelte medlemsgrupper omkring overenskomstspørgsmål, og vi når hele vejen rundt.

Det vil vi selvfølgelig også tage med jer her i forsamlingen på den conference, der skal være i marts.

Så de problemstillinger, der er konkrete – både på PPR grupperne, på UU hos børnehaveklasselederne, dem tager vi en konkret diskussion af, som en del af oplægget til OK18.

Tak for mange bemærkninger, jeg håber på, at vi med den model her, ligesom kan sige; vi fastholder et overenskomstspor, og vi forstærker overenskomstsporet ved hjælp af de forskellige initiativer, vi også sætter i værk, men vi må bare også erkende, at vi løser ikke alle de overenskomstspor og aftalespor, vi er nødt til også, at sætte andre initiativer i værk.

Fordi det her handler ikke om, alene at få et godt resultat ved overenskomst 18, det handler det også om, men det handler så sandelig om - på det overordnede – at vi skal sikre medlemmerne et godt arbejdsliv, og det er der mange redskaber til, at vi kan gøre.

Tak!

Klapsalver!

John: Formanden for Ane!

Anders Bondo: Der var selvfølgelig noget, jeg ikke fik med.

Jeg var inde på, at vi er i gang med en kombinationsstrategi, vi er i gang med en framing plan, men jeg vil godt understrege, vi er helt enige i behovet for, at vi har en strategi målrettet OK18, og også at det er noget, vi skal have ud over rampen forholdsvis hurtigt.

Jeg har i mine indlæg her sådan prøvet at løfte sløret lidt for nogle af de overvejelser, vi gør i den forbindelse, netop det med at begynde at tale elevernes rettigheder i Folkeskoleloven, altså bruge det i stedet for at snakke lærernes arbejdsvilkår, så snakke elevernes rettigheder.

Noget andet det der med – vi skal passe på med, vi ikke kommer til at stå med hatten i hånden og tigge og bede om at få lov til at kunne lykkes med vores opgave, men i stedet for signalere, arbejdsgiveren skal tage ansvar for, vi kan lykkes med vores opgave.

At det er sådan nogle vinkler, vi skal prøve at have beskrevet, så skal vi være rigtig meget opmærksom på, hvor er der nogen alliancemuligheder?

Der ser vi, at der denne her gang er nogle helt andre muligheder i forældregruppen, end der var sidste gang.

Det er jo derfor tingene hænger sammen.

Når vi har sat et stort projekt i gang, der hedder - hvorfor holder vi skole - i et tæt samarbejde med skole og forældre, så sidder vi også og snakker med skole og forældre om; jamen, hvad skal der til for, at vi kan det?

Vi skal ikke spænde skole og forældre for vores vogn, men vi oplever i virkeligheden, at der langt hen ad vejen er en forståelse for, jamen, hvis vi skal kunne lykkes med den skole, vi beskriver i fællesskab, så har vi også brug for nogle lærere, der har mulighed for at kunne levere den skole.

Højskolerne har en konference her, som også handler om – jamen, hvad er det, vi vil med skolen?

Jo flere vi kan få bredt ind i den diskussion, jo bedre. Der tror vi også på, at hele vores egen oprustning omkring det her, vi går i gang med nu omkring skoleideal, kan være med til det.

Så er der selvfølgelig også en anden nøglegruppe, det er skolelederne.

Der skal vi selvfølgelig både på centralt niveau i forhold til Skolelederforeningen have snakket om – vi har en fælles interesse i, at der er de nødvendige ressourcer til at kunne lave den gode skole, jo mere I kan få lavet en alliance med skolelederne – det hørte vi et meget godt eksempel på fra Aarhus, hvordan man har skolelederne draget ind i det her, jo bedre er det.

Så bare for at sige, at vi er i fuld gang med nogle overvejelser også omkring en egentlig strategi i forhold til Ok18.

Så vil jeg lige give en lille kommentar til Henning fra Kreds 33, der var oppe og snakke om, hvordan sidste overenskomst var skæv i forhold til de tjenestemænd overenskomstansatte.

Jeg bliver nødt til lige at sige, at man kan aldrig se en overenskomst isoleret.

Vi har haft en klar målsætning i Danmarks Lærerforening om, at få løftet begyndelseslønnen, det er der rigtig god grund til, fordi det har en kolossal virkning på livslønnen.

De der sidder nede i salen, der er på alder med mig, vi startede på skalatrin 18, det at man har fået løftet begyndelseslønnen op, hvor vi har den nu, det er jo en kolossal forbedring, derfor vil jeg bare advare mod at prøve at simplificere tingene, vi skal se tingene over en årrække, det er der nogen, der har meget stærk fokus på i Danmarks Lærerforenings sekretariat og i overenskomststudvalget.

Så den sidste kommentar var lige en til David fra Kreds 16, som jo appellerer til, at vi prøver at gå ind og tænke i – nu må vi ikke sige læringsplatforme – men platformene, hvordan kan vi rent faktisk bruge dem?

Det synes jeg, du har en rigtig god pointe i, du har helt ret, det er besluttet, at der skal være de her platforme, det afgørende er, at vi får dem brug på en måde, der giver mening.

Det vil jeg så godt slå et slag for.

Det brev vi sendte ud sammen med VKF og skolelederne, hvor vi faktisk anbefaler, at kommunerne introducerer det her på en måde, så man på den enkelte skole drøfter, hvad giver der mening her?

Det er bare et andet eksempel på, at vi tænker i den involverende fagforening, kan vi ligge nogen ting ud, hvor medlemmerne får mulighed for at ytre sig, så er vi et skridt i den rigtige retning, men en god pointe, også her skal vi komme med et kvalificeret fagligt indspark.

John: Ja tak!

Så bliver det Ane Søgaard, derefter har jeg Jeppe Dehli, Thomas Agerskov, Niels Jørgen Jensen, Niels Lunde og Anne-Mette Kæseler.

Vær så god Ane!

Ane: Tak!

Jeg er en lille smule træt, jeg ved ikke, om I har det på samme måde, men jeg er her faktisk for at motivere et forslag, jeg har fremsat på vegne af Hovedstaden øst og vest, som jeg truede med tidligere i dag, det er et forslag, der lyder sådan her:

Danmarks Lærerforening trækker sig i sit sagsanlæg om kommunernes ejendomsret til lærens forløb på de digitale portaler

Jeg vil godt sige, at formanden var jo oppe at forklare – jeg er stadig en lille smule usikker, vil jeg godt sige på vinklingen – en besked, hvor et medlem har rejst denne her sag, hvis jeg skal være helt oprigtig, det er måske noget af det, der ikke skal skrives ud på Twitter, så lyder det som om, sagen er rejst på baggrund af en lærer, som har en bigesjæft, som forlægger.

Det der er interessant for mig, det er, hvad er det, vi vil med denne her sag?

Hvad er det, vi regner med at få ud af det?

Jeg har det egentlig sådan, jeg går rigtig gerne i retten for temaer, som betyder noget for medlemmerne. Jeg mener faktisk, at de to sager, som de er gået i retten med er tabt, her taler jeg om den sag omkring, hvor de udfordrer Lov 409s juridiske gyldighed. Nemlig lejrskolesagen og den sag omkring Bilag 4, altså overenskomstens bilag, de var helt nødvendige for lærernes tillid til Danmarks Lærerforening til vores troværdighed.

Jeg er meget meget usikker på, om vi kan regne med det samme her.

Jeg ser, der er tre elementer, som motiverer at vi bør trække os fra denne her sag.

Det ene er det helt konkrete forhold – at ejendomsretten er ukrænkelig.

Den produktion, som kommunerne har købt lærerne til at varetage, det er blandt udviklingen af undervisningsforløb.

Ejendomsretten tilfalder altså den, der har købt varen – altså kommunen.

Jeg forestiller mig også at en dommer vil kunne lave en sammenligning med en eller anden forskningsansat på f.eks. Novo Nordisk, som er kommet frem til et nyt smertestillende præparat, som ikke kan sælge recepten, for det smertestillende præparat, når han kommer hjem fra arbejde til en anden medicinalindustri.

Så er der et andet element.

Det med at lærerne bliver bedt om, og faktisk selv ønsker, at lave denne her videredeling, de vil gerne give og modtage deres arbejde med andre samarbejdsparter, med kolleger, med ledere eller andre omkring skolen, fordi det er nødvendigt for eleverne og for den enkelte lærers mulighed for professionel udvikling.

Der er sikkert medlemmer, der ikke er enige.

Jeg kan forstå på formanden, at juristerne i LC har forventninger om, at vi kan vinde denne her sag.

Spørgsmålet er – her kommet mit punkt 3.

Kan vi vinde denne her sag indadtil og udadtil?

Jeg ser det som vanskeligt at mønstre venner, også i vores egne rækker på lige præcis en sag om, at skatteydernes penge er gået til at udvikle den faglige kapital, men den tager lærerne så med sig, altså det skatteyderne har betalt for, tager de med sig og sælger videre.

Med de her ord vil jeg anbefale kongressen, at stemme for Hovedstaden øst og Hovedstaden vests forslag om, at Danmarks Lærerforening trækker sit sagsanlæg!

Tak!

Klapsalver!

John: Formanden!

Anders Bondo Christensen: Jamen det er ikke rigtigt Ane, lærerne er ikke købt til at producere undervisningsmaterialer, lærerne er købt til at undervise, det er netop det, der er hele pointen i det her. Der står ikke i vores overenskomst, at de ting vi producerer er omfattet af ledelsesretten, sådan er det. Når vi siger det, så er det ikke noget, vi tror.

Vi har som sagt haft den ypperste juridiske ekspertise - indenfor ophavsret - til at gå ind i en vurdering af det her, det her er ikke lærer, der har et forlag, men det er en lærer, som udgiver sine materialer, og så har han faktisk også – på den måde – kunnet sige; det er mine materialer, derfor kan jeg også udgive dem og tjene penge på dem!

Men for mig er det her da også afgørende, kan vi bare blive pålagt, at ligge det ene undervisningsforløb ud efter det andet?

Jeg ved godt, der er nogle kredse, som har kunnet indgå aftaler med kommunen om, at der skal kun ligges to undervisningsforløb ud osv., men hvis vi skal prøve at beskytte lærernes arbejdssituation, så er det her da også et vigtigt element, at vi ikke bare kan blive pålagt at ligge undervisningsforløb ud.

Jeg har drøftet det her med ministeren, det her skal heller ikke lige Twittes, jeg er glad for det ikke bliver langt transmitteret.

Hvor jeg fortæller Ellen Thrane Nørby, at den forberedelse den skriftlighed, jeg har lavet til mine undervisningsforløb, det havde stor betydning for mig, men det gav da ikke nogen mening for andre.

Hvis jeg skulle have lavet et undervisningsforløb og beskrevet det, så det gav reelt mening for nogle kolleger, så skulle jeg have brugt langt mere tid på den skriftlighed.

Det er da at pålægge os selv en yderligere opgave i en situation, hvor lærerne i forvejen er enormt presset.

Jeg tror, at mange lærere kommer til at sidde og ligge undervisningsforløb ud, som vil give ufattelig lidt mening for vores kolleger.

Jeg har stadigvæk materialer stående hjemme på min hylde, som nogle venlige kolleger gav mig, da jeg startede på et nyt fag, jeg har aldrig kunnet bruge dem, fordi det var en anden elevgruppe, det var ikke min didaktiske overvejelse, der lå bag det her materiale.

Derfor tror jeg, vi er i gang med at lave endnu sådan et spøgelse.

Alle de lærere, der har noget, de synes er spændende og gerne vil dele det med deres kolleger, selvfølgelig skal de fortsat kunne gøre det, men det afgørende, det er – skal vi bare acceptere, at lærerne skal underlægges, at man kan pålægges at ligge undervisningsforløb?

Vi har prøvet at se, om vi kunne lave en aftale med KL på det her. Altså lave en eller anden ramme, en eller anden begrænsning og få det hegnet ind der.

Det vil KL ikke være med til.

Derfor vil jeg altså sige, at det her drejer sig ikke om, at der er en enkelt lærer, der sidder med en forlagsvirksomhed, det her drejer sig også om, at forsvare vores medlemmers arbejdsituation.

Klapsalver!

John: Jeppe Dehli, vær så god, derefter Thomas Agerskov.

Jeppe Dehli: Næste år så har regionen 10 års jubilæum, et spændende år.

Vi er nået langt på 9 år, et tilsagn, det er godt, det kan man nå på 9 år, og et tilsagn om drøftelse indenfor et par måneder Thomas, tak for det!

Mit telefonnummer det er 23414419, det må du godt notere dig.

Jeg kan godt følge de der pointer omkring landskreds og sådan noget med vedtægtsændringer og sådan noget, men det er jo fint, hvis vi bliver enige, og det ligger indenfor Hovedstyrelsens kompetence, så kan man jo gøre det med snuptag, som Gordon sagde sidste år.

Så bliver det hurtigt.

Min største bekymring lige nu, og det bliver inden, jeg trækker det, det er, at jeg har i 9 år haft en mærkesag, det ville jo være ærgerligt, om jeg mister den, men lad os nu se, om det kan lykkes i vores forhandlinger, at jeg skal bruge det næste år på at finde en ny mærkesag, som nok ved de mindre medlemsgrupper, den lille større af slagsen så!

Tak for det, jeg trækker med de ord!

Klapsalver!

John: Ja forslag nummer 09 blev trukket, så er det Thomas Agerskov!

Thomas Agerskov!

Jeg vil lige starte med at kommentere, det her med denne ophavsretssag, jeg synes, at det sidste du sagde Anders, det var måske egentlig det, man skulle gå meget højere op i, i hvert fald overfor medlemmerne.

Jeg sad altså også lidt med den tanke der, at nogen der udgiver deres materialer osv., hvis man deler det på sin egen skole, dem sælger man vel ikke materialet til.

Jeg tror sgu ikke, der er nogen særlig god sag, men det ved jeg ikke noget om, det jeg til gengæld ved en masse om, det er, hvordan jeg sidder på rådhuset og får at vide, at det er rigtig vigtigt, at det ikke sådan kommer til at hedde sig, det er en aftale.

Vi gør det, du siger, det skal bare ikke stå nogen steder, det vil vi ikke være bekendt.

Altså det vil sige, at vi gør alt det her indtil konferencen i marts, det må bare ikke stå i udtalelsen eller i vedtagelsen, det forstår jeg ikke.

Det undrer mig ualmindelig meget, fordi faktisk så har I jo fjernet de to ting i mit forslag, mit forslag 06 som egentlig var interessant, nemlig at der ligesom var en form for deadline, der hed, at når vi mødtes i marts, så var der ligesom noget, der skulle være nogenlunde på plads og den anden ting var en form for, kan vi kalde formkrav om, at vi rent faktisk skulle have underarbejdsgrupper på kredsniveau, med underarbejdsgrupper så er det også en god skik, at bede dem om at være med til at definere opgaven en lille smule.

Altså jeg skal nok trække det her forslag lige om lidt, jeg vil bare lige fortælle jer, hvad jeg så tænker og vurderer jeg på, synes jeg man skal sige inden.

Jeg har tænkt mig at vurdere, om I så er i stand til at lave en bredere spørgeramme, fordi det der er sket hidtil har været ganske udmærket, jeg er også selv, men det i forhold til de papirer der er lavet. Og de papirer der er lavet, det har vi jo vedtaget, inden vi indgår i et forståelsespapir, så skal vi jo rundt omkring DLF for at se, om det lever op til de kriterier og dermed, så lukker det jo ned for måske den allerstørste iderigdom.

Det var den, jeg godt kunne tænke mig at få frem.

Sådan så det ikke kun er det, der kommer igennem nåleøjet, som kommer med.

Jeg vil ikke pålægge Hovedstyrelsen nogen arbejdsgrupper, der vil afstedkomme et eller andet andet, det med marts måned, det kan vi næsten ikke komme ud af nu.

Jeg vil sige, at vi – som organisation – trænger til at prøve noget nyt.

Vi bliver nødt til at komme med et resultat 2018 ellers så kommer vi til at trumfe den berømte sætning om, at der kommer løsning i morgen!

Jeg synes, vi har en tendens til at hælde lidt for meget – det er ikke kun jer, der sidder heroppe – det er organisationen, som sådan.

At når vi har samledes omkring overenskomst, så synes jeg, der er lidt for mange drømme om gamle dage og ikke så mange visioner om fremtidens samfund, men jeg trækker mit forslag!

Klapsalver!

John: Ja forslag nummer 06 blev trukket, så er det Niels Jørgen Jensen og derefter Jens Lunde!

Niels Jørgen Jensen: Jeg kan notere mig, at pointen med at vi skal arbejde for at skabe tryghed og sikkerhed for medlemmerne gennem hele arbejdslivet, det er med i Hovedstyrelsens kongresvedtagelse, det skal også gøres igennem et forstærket samarbejde med de andre organisationer, hvilket jeg også er glad for.

Vi havde et konkret forslag i vores kongresvedtagelsesforslag, der gik på, at man skulle afsøge nogle overenskomstmæssige rettigheder, det kom så ikke med i Hovedstyrelsens kongresvedtagelsesforslag. Jeg hørte, at formanden fik sagt, at det var noget, man måske så kunne gøre i overenskomstudvalget eller i arbejdsmiljøudvalget, at man der måske kunne arbejde med at se på, hvordan man kunne bruge den her ide om belastningskriterier til noget eller måske kan se på, hvordan man kunne forestille sig, der kunne være nogle overenskomstmæssige rettigheder, som kunne gælde for hele arbejdslivet.

Jeg tænker da, det skal da selvfølgelig være noget vi arbejder med i både overenskomstudvalget og i arbejdsmiljøudvalget, at vi der ser på, hvordan vi kan skabe rettigheder eller skabe forhold, det kan forbedre vores medlemmers arbejdsliv og derigennem hele arbejdslivet.

Hvis det der måske, der blev sagt, kan rettes til at selvfølgelig vil vi arbejde med det der, så jeg er sikker på, at vi trækker vores forslag.

Klapsalver!

John: Det var forslag nummer 01, der blev trukket, formanden!

Anders Bondo: Nej, for det er ikke trukket endnu.

Selvfølgelig vil vi det!

Jeg vil godt sige, at det kan både være arbejdsmiljøanliggende, men det kan bestemt også være nogen rettigheder og rettighedsdelen, det er det, jeg siger, det ligger ovre i forhandlingsfællesskabet, det er allerede sat på dagsordenen.

Jeg vil så også sige, at selve tryghedsbegrebet har vi haft på, på de sidste overenskomster.

Ja, vi fik SPARK projektet ud af det sidste gang.

Det er ikke jordens nemmeste opgave, men netop det der nye håndtag med, at vi skal være endnu længere på arbejdsmarkedet, det er jo det, vi prøver at se, om vi kan bruge i forhandlingsfællesskabet.

John: Så blev forslaget trukket!

Så bliver det Jens Lunde, og derefter Anne-Mette Kæseler.

Jens Lunde: Ja, det drejer sig om det her med fællesskab og de styrkede fællesskaber, os der har lavet forslaget sammen synes, at det ser ud som om, det er indarbejdet rigtig fint i en fælles kongresvedtagelse.

Det ærgrer mig lidt at første række heroppe, nu er blevet ledig, fordi jeg vil gerne understrege, det her handler jo også om fællesskab på den enkelte skole, som lederne også gerne skulle forpligtige sig til.

Jeg er glad for din kommentar Anders om, at vi også sammen med Skolelederforeningen både centralt og lokalt må løfte dagsordenens ressourcer.

Så forslag 4 er trukket!

Klapsalver!

John: Så var det nummer 04, der blev trukket! Så er det Anne-Mette Kæseler Jensen.

Anne-Mette Kæseler Jensen: Ja, jeg ved godt tiden er fremskreden, men jeg har lige en enkelt ting in mente afgørende vi bliver enige om, jeg er ikke sikker på, hvordan den skal forstås i denne her kongresvedtagelse, inden vi går herfra, jeg kan forstå på Københavns Lærerforening, at de fik ikke denne her pulje på 5 timer til at tage med hjem, og at kommunen var af den opfattelse, at det kunne den enkelte lærer selv gå ind og drøfte med skolelederne, om de kunne få nogle timer, de kunne tage med hjem. Vi har snakket om, da Lov 409 kom, at der var noget, der var fravigelser fra loven, dem kunne man ikke, uden at man skulle forhandle, og der var noget, der var suppleringer.

Så står der i den sidste sætning, det er altså ikke for at pindehugge, jeg mener faktisk, at det er mere vigtigt, at Anders eller en anden kommer op og siger; hvad står der der?

Vi skal som kredse øge medlemmernes forudsætninger for at forbedre egne arbejdsforhold, det er ikke her tanken – tænker jeg, håber jeg – at man nu siger, at du må selv ind og se, om du måske kan forhandle dig til en pulje, som du kan tage med hjem og arbejde med, sådan så vi kan få forskellige vilkår, det er vel stadigvæk kollektive aftaler, vi går efter, der hvor det er fravigelser fra Lov 409.

Klapsalver!

John: Tak for det, så bliver det Johnny Nielsen, jeg vil også gerne have en tilkendegivelse fra Kristine Falgaard omkring forslag nummer 03, Johnny Nielsen!

Johnny Nielsen: Tak for det, det er bare en meget kort kommentar til Ane vedrørende ejendomsret. Ganske kort vi har kolleger, som udvikler i deres fritid eller, som betalt bibeskæftigelse fra udbyder – undervisningsmaterialer, hvis de selv anvender det og skal ligge det på en læringsportal og så mister ophavsretten, så vil de ikke kunne lave det, så kan man kalde det bibeskæftigelse.

Jeg tror, der er væsentlig mere end en af kollegerne inde på min egen skole og kender en på en af naboskolerne, så jeg tror, det er et forholdsvis stort antal, vi taler om, jeg tror, det er vigtigt, at foreningen opretholder den sag.

Tak for ordet!

Klapsalver!

John: Formanden!

Anders Bondo Christensen: Det er godt set Anne-Mette, jeg kan uden overhovedet at spørge Hovedstyrelsen sige, at jeg er helt sikker på, at vi mener, at det selvfølgelig er igennem fælles kollektive løsninger af aftalerne, at vi skal nå det her.

Det synes jeg, vi skal skrive – nu må I råbe højt dernede bagved – vi skal som Kreds og Hovedforening odelægge medlemmers forudsætninger for at forbedre egne forhold gennem fælles løsninger og aftaler. Så der i hvert fald ikke er tvivl om, at det her er kollektivt, vi skal arbejde.

Klapsalver!

John: Så er det Kristine Falgaard!

Kristine Falgaard: På gruppens vegne vil jeg gerne sige, at vi trækker vores forslag, men vi er rigtig glade for, at vi er blevet hørt i dag – tak for det!

Klapsalver!

John: Forslag nummer 03 er trukket!

Tilbage står så – dels Hovedstyrelsens forslag nummer 12, hvor der blev lavet den tilføjelse i 1. afsnit – gennem fælles kollektive løsninger og aftaler.

Så er der forslag nummer 13 fra Ane Søgaard!

Jeg skal høre om, der er flere bemærkninger?

Det er der ikke, så er vi klar til at stemme om forslagene.

Vi starter med forslag nummer 13 fra Ane Søgaard.

Jeg læser det lige op, det er et forslag til en kongresvedtagelse.

1.07.35

Danmarks Lærerforening trækker sig i sit sagsanlæg om kommunernes ejendomsret til lærernes forløb på digitale portaler!

Jeg vil gerne se, hvem der kan stemme for forslaget fra Ane Søgaard!

Ja tak!

Hvem stemmer imod forslaget?

Ja tak!

Hvem ønsker at tilkendegive, at de hverken stemmer for eller imod?

Ja tak!

Forslaget er forkastet!

Vi går videre til Hovedstyrelsens forslag nummer 12 med den tilføjelse, der kom her til sidst gennem fælles kollektive løsninger og aftaler!

Jeg vil gerne se, hvem der kan stemme for forslaget?

Ja tak!

Hvem stemmer imod forslaget?

Er der nogen, der ønsker at tilkendegive, at de hverken stemmer for eller imod forslaget?

Det er der en, der gør.

Jeg konstaterer, at forslaget er vedtaget!

Klapsalver!

John: Vi har været igennem dagsordenens punkt 5.

Vi er nået til punkt 7. Eventuelt

Dagsordenens punkt 7: Eventuelt

Jeg skulle høre om der nogen, der udover formanden ønsker ordet.

Jan Trojaborg! Jan, du husker sidste gang – 17.25 og formanden skal have mulighed for at slutte af!

Jan Trojaborg: Det er jeg helt opmærksom på, nu er der mange, der snakker om det der med taletidsbegrænsning, det kan jeg jo så godt sige – der er et trick her – der er ingen taletidsbegrænsning her under punktet eventuelt.

Vi har til klokken 18.

For første gang i 21 år har jeg siddet nede på lægterne, det har været en meget god oplevelse, jeg synes, det har været en god, saglig, inspirerende kongres.

Digitalt det meste ad vejen, men så bliver man jo alligevel både rørt, vemodig og også en lille smule tryk, når de gule stemmekort kommer frem.

Vi er altså ikke nået til den 4. teknologiske revolution her endnu, det er måske meget godt.

Der blev brugt udtrykket – det var så meget varmt – brændende kærlighed til børn.

Så vil jeg sige, når man sidder som tilhører og aktiv tilhører, så får jeg i hvert fald en varm følelse, en varm oplevelse af et meget stærkt fællesskab, som virkelig alle sammen yder deres, det løfter sig faktisk op. Jeg synes, det har været rigtig rigtig godt, det giver en både en arbejdsglæde og en arbejdslyst til at gå hjem og kæmpe videre for, hvad vi nu går og arbejder med.

Ja tak skal du have....

Der var en enkelt – der klappede.....

Ja, men altså man kan blive glad for lidt!

Det er sådan set også min næste pointe, fordi da holdt op i Hovedstyrelsen, så snakkede jeg også om, at var måske ikke så frygtelig meget, jeg havde udrettet, men jeg havde i hvert fald fået gennemført en ting, det var gratis kaffe til delegerede.

Klapsalver!

Det er jo de små resultater, der tæller, derfor er jeg også kommet til her – fordi nu har jeg jo så også at semantikken er rigtig vigtig, så jeg opstiller jo selvfølgelig ikke et krav, opstiller et ønske.

Der er også nogen, der har formuleret det, som en drøm.

Det er jo, at der er noget, der hedder en tør kop kaffe. Den kan blive lige tør nok.

Jeg har snakket med pensionisterne, jeg ved, de bakker mig op, for når man sådan lidt hen over frokost og man hører nogen meget meget kvalificerede indlæg, men måske ret lange, så synes man, at man kunne godt trænge til noget sødt.

Så jeg kommer med det fuldstændige stille og fornuftige forslag, at kunne måske sørge for noget frugt og noget kage.

Det er jo Hovedstyrelsen, der kan klare det – det er dejligt I klapper, fordi jeg havde tænkt mig at prøve den der med tommelfingeren. Det synes jeg, det var også noget nyt, kan vi se, hvor mange delegerede er med på den der med frugt og kage til næste år?

Det er vedtaget enstemmigt, det er stærkt!

Jeg er kommet til afslutningen også af hensyn til at please dirigerterne lidt, for det trænger de til.

Det er, at jeg faktisk her er blevet udnævnt til notarius publicus.

Fordi Københavns Læreforening de har 29 feriekolonier, i aften er det første gang, det vil jeg gerne have lov til at takke for, at vi kunne have den stand, for vi vil gerne have lov til at leje den ud til alle de mennesker, som nu enten kan bruge det privat eller især på lejrskoler, hytteture og den slags ting, der vil jeg gerne takke for koloniernes vedkommende, at der har været meget stor interesse, der har altså også været en konkurrence.

Den handlede jo om, at man kunne få et gratis ophold til 54 mennesker, det er altså ret godt, det er sådan en stor familiefest eller også to klasser.

Jeg kan sige; vinderen er fra Randers – kan vi se, hvor de delegerede fra Randers er?

Der var nemlig en delegeret fra Randers, som var sådan en kontrolperson, han mente bestemt, at jeg skulle trække ham, jeg vil sige; det kiksede sgu!

Det er Mads Christensen fra Randers, der har fundet – skal vi give ham en hånd?

Klapsalver!

Høj stemning!

Så må jeg sige, det var vist et af de kortere indlæg ikke – så vil jeg sige tak for en rigtig god kongres!
Tak skal I have!

Klapsalver!

John: Ja tak, så bliver det formanden til afsluttende bemærkninger!

Anders Bondo Christensen: Nu er det jo sådan, at den næste kongres den skal også holdes i København.

Jeg kan fortælle jer, at på Folkemødet på Bornholm fik vi en fantastisk hjælp og service fra Københavns Lærerforening, så det kan jo være, de bager kager og kommer med frugt til næste år, man ved aldrig.

Klapsalver!

Det københavnske lærerkor var også med, de gør sig rigtig godt på Bornholm også, så i øvrigt tusind tak for jeres indsats i den forbindelse.

Jeg vil også gerne sige tak for en god kongres.

Jeg sagde til jer i går, at jeg glædede mig til denne her kongres, jeg har det lidt ligesom Jan, at jeg fra denne her kongres med en god mavefornemmelse, jeg går herfra med en vished om, at vi har store udfordring, men også en meget sikker tro på, at vi føler et fælles ansvar for at bruge de muligheder, vi ser på, at lave en positiv forandring for vores medlemmer.

Jeg synes, vi har fået nogle gode input, nogle vigtige holdepunkter. Vi skal sørge for at opnå konkrete resultater, vi skal sørge for, at få genetableret samarbejdsrelationer, hvor de ikke er, vi skal styrke de samarbejdsrelationer, vi allerede har, og så skal vi være parat til, at tænke nyt.

Nu fik vi ganske vist lige at vide her til sidst, at der var ikke meget nytænkning, jeg synes, der har været nytænkning, jeg synes, vi er på vej til at sige, at vi må prøve at bruge nye muligheder til at skabe nogle resultater med.

Det er den oplevelse, jeg går fra denne her kongres med.

Jeg ved godt, at det kommer vi ikke bare i mål med fra den ene dag til den anden, det kræver vedholdende fokus, det kræver, at vi i alle led i foreningen siger, hvordan bruger vi nu den nye måde at arbejde på?

Men jeg synes, vi har fået et godt afsæt, det skal I have rigtig meget tak for.

Jeg vil også godt sige, at jeg ser meget frem til, at vi går i krig med opgaven og formulerer et skoleideal. Jeg har i min begrundelse i går fortalt, den store glæde jeg har haft af at sidde med i arbejdsgruppen i Hovedstyrelsen. Det at få lov til at få fat i kernen af, hvad er det, vi er til for, hvorfor har vi en skole, hvad er det, vi skal opnå med vores elever i skolen?

Det er altså rigtig rigtig vigtigt, at vi tager de diskussioner. Jeg vil bare sige, det giver en masse god energi, så jeg håber, at mange af jer vil kaste sig over den opgave, som vi har givet hinanden på denne her kongres.

Nu var det en elektronisk kongres, og jeg vil bare sige, at det slap vi rimelig heldigt over med.

Jeg har været med til en elektronisk kongres i HK regi, hvor det hele brød sammen, der gik fuldstændig panik, for man skulle have fat i kopimaskiner osv., så galt gik det ikke her.

Men selvom vi har en elektronisk kongres, så er der altså en række medarbejdere, som står for at få tingene til at lykkes alligevel, nu har I set det på samme måde, som på de foregående kongresser, hvor de deler materialer ud, men der er en hel hob af sekretariatsfolk, som sørger for, at det her det klapper, som hjælper os med både det praktiske, men også på at prøve at oversætte nogle af de politiske diskussioner, der er i kongressen, til noget som vi kan arbejde fremad med.

Så jeg synes lige, vi skal give vores sekretariat i Danmarks Lærerforening en stor hånd!

Klapsalver!

Så lykkedes det os jo endnu engang, at blive styret godt igennem en kongres, fordi vi har to dygtige dirigenter, jeg kan fortælle jer, at forud for kongressen på det Hovedstyrelsesmøde, vi havde i sidste uge, var der sådan et spørgsmål, om vi skulle dele punkt 5 op i nogle underafdelinger.

Jeg sagde, det tror jeg ikke, dirigerterne vil anbefale, men vi kan jo se undervejs, hvordan det udvikler sig.

Det er fordi, vi har nogle dygtige dirigenter, der har en rigtig god fornemmelse for, hvordan får man en kongres til at fungere bedst muligt?

Jeg er glad for, vi ikke delte det op, fordi vi vil jo netop sige, at vi skulle lærernes arbejdsliv under et, hvis vi var begyndt at dele det op i de underrubrikker, så havde vi i virkeligheden mistet det helhedssyn, som vi gerne ville have på lærernes arbejdstidsaftale, det lykkedes, og det synes jeg, vi skal sige dirigerterne tak for – tak fordi I endnu engang ledte os rigtig godt igennem en kongres, tak skal I have!

Klapsalver!

Så tak for en række gode værdifulde indlæg fra jer delegerede, tak for denne her gang, kom godt hjem!

Klapsalver!

John: Vi suspendere og lukker kongressen, nu når lyden er ved at blive taget fra ham. Så vi vil også gerne sige tak for denne gang. Vi håber, at vi mødes igen og det kunne godt være at vi mødes igen til næste år. Det er spændende, tak til sekretariatet. Og jeg skal sige at kl. nu er 17.37. Tak for denne gang.

Klapsalver!